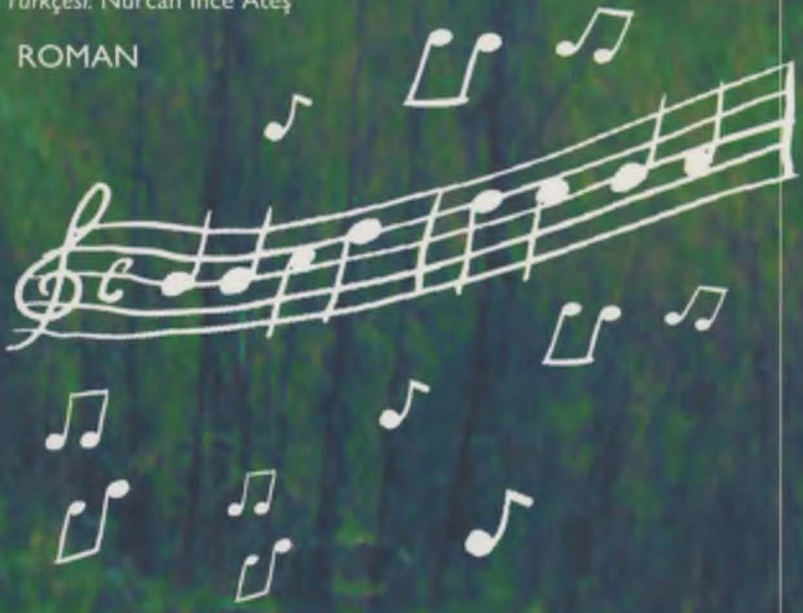
MICHEL FABER

Cesaret Beşlisi*

Türkçesi: Nurcan İnce Ateş

ROMAN





*SEL YAYINCILIK

CESARET BEŞLİSİ*

MICHEL FABER (1960), Hollanda'da doğdu, yedi yaşındayken ailesiyle birlikte Avusturalya'ya göç etti. 1992'den beri İskoçya'da yaşamaktadır. İngiliz Dili ve Edebiyatı eğitimini tamamladıktan sonra, bir süre hasta bakıcısı, temizlik görevlisi ve tıbbi deneylerde kobay olarak çalıştı.

Faber, ilk çıkışını, ödüllü hikayelerinden oluşan "Yağmur Yağmalı" (1999) ile yapmıştır. 2002 yılında yayımlanan, Viktorya dönemi İngilteresi'ndeki bir fahişeyi konu alan "Günahkar Kırmızı Masum Beyaz" adlı postmodern romanı ise, dünya çapında çok satan bir roman olmuştur. Michel Faber'in eserleri yirmi dile çevrilmiş ve pek çok ödül almıştır.
Cesaret Beşlisi, 199 Basamak'tan sonra yayımladığımız ikinci kitabıdır.
Tüm yapıtları yayınevimizce yayına hazırlanmaktadır.

* **SEL** YAYINCILIK / ROMAN

* SEL YAYINCILIK
Piyerloti Caddesi, 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel.: (212) 516 96 85 Faks: (212) 516 97 26

http://www.selyayincilik.com
E-mail: posta@selyayincilik.com

ISBN 978-975-570-346-6

* SEL YAYINCILIK: 355

CESARET BEŞLİSİ

Michel Faber

Roman

Türkçesi: Nurcan İnce Ateş

Kitabın Özgün Adı
The Courage Consort

© Anatolialit Ajans aracılığıyla
Canongate Book Ltd. 2007

Birinci Baskı: Mayıs 2008

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203 Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Michel Faber

Cesaret Beşlisi

Türkçesi: Nurcan İnce Ateş

Roman

Tutkuyla ve sağlam bir yüreklilikle şarkı söyleyenlere ve bunu gerçekleştirme arzusu içinde olanlara.

Her zaman olduğu gibi, Eva'ya teşekkürlerimi sunuyorum, özellikle Ben ve Dagmar karakterlerini yaratmamdaki katkılarından dolayı.

İYİ HABERİN GELDİĞİ GÜN, Catherine uykudan kalktıktan sonraki ilk birkaç saatini, yarı ciddi bir şekilde, kendisini dairesinin penceresinden aşağıya atmayı düşünerek geçirmişti. Yarı ciddi olarak düşünmek belki de hafif kalırdı, aslında pencereyi açıp kenarına oturmuş, dört kat yüksekliğin kesin ölümü garantilemeye yetip yetmeyeceğini düşünüyordu. Hastanelerden ve hastanelere özgü o gereksiz telaş ve can sıkıntısından nefret ettiği için kolları bacakları kötürüm kalmak istemiyordu. Bin kat yükseklikten yumuşak, sünger gibi bir zemine düşse, belki de cesedi çarpmanın etkisiyle oracığa gömülür kalırdı.

Çalışma odasına kapanmış, o gün gelen mektupları okuyor olmasına rağmen, sesini yükseltmeden, "Müjdeli haber var, Kate," dedi kocası.

Soğuk rüzgârın göğüslerinin arasına girmesini engellemek için bir elini sabahlığının kıvrımlarına bastırarak, "Öyle mi?" dedi Kate.

"Martinekerke'deki iki haftalık prova kesinleşti."

Catherine aşağıdaki meydana bakıyordu. Yarım düzine kadar iyi giyimli çocuk otoparkta aylak aylak dolaşıyordu; çocukların neden okulda olmadıklarını düşündü. Bir kadının bariz bir biçimde gökten düştüğü-

nü ve tıpkı büyük bir meyve gibi gözlerinin önünde patladığını görseler, acaba bu onlar üzerinde nasıl bir etki yaratırdı diye merak etti.

Bunu düşünürken, esrarengiz, doğal bir kimyasal maddenin, sanki kullandığı anti-depresanlardan daha etkili bir enjeksiyonun, azar azar vücuduna yayıldığını hissetti.

Pencerenin kenarından ayrılıp halının üzerinde süzülürken "Bu .... bugün okullar tatil mi sevgilim?" diye seslendi Roger'a. Berberi pelüş, buz tutmuş çıplak ayaklarına sanki çamaşır kurutucusundan yeni çıkarılmış gibi sıcak gelmişti. Birkaç adım atınca, vücudunun belinden dizlerine kadar uyuşmuş olduğunu fark etti.

Duvarların arasından geçmesine rağmen keskinliğini yitirmemiş bir ses tonuyla, bir öfke patlamasına çok yaklaşarak, "Okul tatili mi? Bilmiyorum," diye karşılık verdi kocası. "Temmuz'un altısından yirmisine kadar sürecek."

Catherine parmaklarını dağılmış saçları arasında gezdirerek topallaya topallaya çalışma odasına doğru yürüdü.

"Hayır, hayır," dedi kapıdan başını uzatarak. "Bugün. Bugün okullar tatil mi?"

Her zamanki gibi koltuğuna oturmuş olan Roger, elinde tuttuğu mektuptan kafasını kaldırarak ona baktı. Okuma gözlüğü burnunun ucuna inmiş vaziyette, gözlüğünün üzerinden sabırlı bir şekilde ona bakıyordu. O sırada bilgisayarının dijital midesi hafif bir *gurrk* sesi çıkardı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. Elli iki yaşında, saçlarını ağartmış, otuz yıldır özenle çocuksuz kalmış bir evlilik tecrübesine sahip biri olarak, belli ki böyle ayrıntıları

hatırlayamamaya hakkı olduğunu düşünüyordu. "Neden soruyorsun?"

Catherine nedenini çoktan unutmuş bir şekilde omuz silkti. Sabahlığının çıplak omzundan kayması, kocasının bir kaşının kalkmasına neden olmuştu. Aynı anda, o da *kocasının* pijamalarıyla oturmadığını, tam takım, filinta gibi giyinip kuşanmış olduğunu fark etti. Sabahlığı omzuna çekerken Roger'la ikisinin, güne böyle eşitsiz bir durumda başlamayı nasıl başardıklarını hatırlamak için kendini zorladı. Bu sabah birlikte mi kalkmışlardı? Hatta birlikte mi yatmışlardı, sakın bu, misafir odasında bir köşede kıvrıldığı, duvarların arasından, kocasının CD'lerinden yayılan, o yumuşak ilâhileri dinleyip sessizliği beklediği gecelerden biri olmasındı? Hatırlayamıyordu; günler beyninde bir keşmekeşe dönüşmüştü. Dün gece çoktan maziye karışmıştı.

Cesurca gülümseyerek kocasının en sevdiği kupasının orada olup olmadığını görmek için masasını gözleriyle taradı ama kupayı göremedi.

"Çaydanlığın altını yakayım mı?" diye sordu.

Kocası sıcak kahve kupasını adeta yoktan çıkarıp gösterdi.

"Belki öğle yemeği olabilir," dedi.

Roger sorun çıkarmamaya kararlı bir biçimde, telefon ahizesini kaldırıp Julian Hind'in numarasını çevirdi.

Karşısına telesekreter çıktı, Julian o keskin tenor sesiyle şarkı söylüyordu: *"Be-elzebub bir şeytanlık düşünüyor beniiim...beniiiim...beniiiiiim için!"*; sopranoya kadar çıkan ses perdesi, fiyaka satarcasına, hiç ton kay-

betmeden yükseliyordu. Roger şarkı bitinceye kadar telefonu kulağından uzak tutmayı artık öğrenmişti.

Sonra "Merhaba"' dedi bir ses, "Ben, Julian Hind. *Sizin* de benim için düşündüğünüz bir şeytanlık varsa ya da başka bir şeyiniz varsa, sinyal sesinden sonra mesaj bırakın."

Julian, büyük olasılıkla salkım saçak kafasını yana yatırmış, telefonun yanında onu dinleyerek oyalanıyordu; Roger bunu bile bile, yine de mesaj bıraktı.

* * *

Sonra Dagmar'ın numarasını çevirdi. Telefonun Dagmar cevap vermeden önce uzun uzun çalması, Roger'ın onun yine dağlara tırmanmak için firar edip etmediğini merak etmesine neden oldu. Elbette ki, bu durumda buna bir süre ara vermesi gerekecekti!

"Evet?" diye cevap verdi nihayet, Alman aksanı bu önemsiz kelimeden bile fark ediliyordu. Sesinden sohbet havasında olmadığı anlaşılıyordu.

"Merhaba, ben Roger," dedi.

"Hangi Roger?" Sesli harflerinde boru sesine benzer tatlı bir tokluk vardı, telefondayken bile böyleydi.

"Roger Courage."

"Ha, merhaba," dedi kadın. Ani boğuk sesler arasında kelimeler anlaşılmıyordu; anlaşılan az önce ahizeyi çenesiyle omzu arasına sıkıştırmıştı. "Ben de az önce başka bir Roger'la konuşuyordum. Bana yaklaşık bir milyon sterline termal bir tırmanma kıyafeti satmaya çalışıyordu. Sesini onunkine benzemiyor da."

Dagmar'ın bebeğinin çıkardığı sesler kulağına gelince "Doğrusu, benzemediğini umarım," dedi Roger.

"Martinekerke'deki iki haftayla ilgili arıyorum."

Lakayt bir şekilde, Devlete (hangi Devlet olursa olsun) karşı hissettiği, küçümseyici bir kuşkuculukla "Dur tahmin edeyim," dedi Dagmar. "Bize maval anlatıyorlar, fon kesintileri, şimdiki ortam, üzüntüler...."

"Şey, hayır, aslında: gerçekleşecek."

"Ya." Sesi nerdeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Harika." Sonra da, telefonu kapatmadan önce, "Birlikte seyahat etmek zorunda değiliz, değil mi?" diye sordu.

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, Roger bu kez de Benjamin Lamb'i aradı.

"Ben Lamb," diye gürledi koca adamın sesi.

"Merhaba Ben. Ben, Roger. Martinekerke'deki iki haftalık prova gerçekleşecek."

"Güzel. Temmuz'un altısından yirmisine kadardı, değil mi?"

"Evet."

"İyi."

"İyi ... Peki, terminalde görüşürüz o zaman."

"Tamam. Hoşça kal."

Roger ahizeyi yerine koyup döner koltuğuna yaslandı. Telefon görüşmelerine başlamadan önce bütün şeytansı karmaşıklığıyla bilgisayarının ekranında parlamakta olan Pino Fugazza'nın *Partitum Mutante* adlı bestesinin notaları artık yerini ekran koruyucusuna bırakmıştı. Renkli bir küre karanlık boşlukta sekiyor, patlayarak göz alıcı parçalara ayrılıyor, sonra farklı bir renkte yeniden bir araya geliyordu; bu işlem durmadan tekrarlanıyordu.

Roger uzun, güçlü parmaklarından biriyle fareyi dürttü. Şimdi Pino Fugazza'nın girift nota bölüntüleri, siyah görüntünün içinden fırlayıvermiş ekranı aydınlatıyordu. İmleç Roger'ın bıraktığı yerde duruyor, insanoğlunun çıkarabileceğine inanmadığı bir sesin altında duraksıyordu.

Elinde buharı tüten toprak bir çorba kâsesiyle odaya girip "Çorba servisi," dedi Catherine. Kâseyi masanın üzerine, kendisine öğretildiği gibi, klavyenin epey uzağında bir yere bıraktı. Kocası eğilirken onu izledi; ama nafile, sabahlığının altına bir tişört giymişti.

"Teşekkür ederim," dedi adam. "Hiç beyaz ekmek kaldı mı?"

Catherine kırlaşmış saçının bir tutamını kulağının arkasına sokarak acemice sırıttı.

"Ekmekleri az önce mikrodalgada ısıtmaya çalıştım. Nerede hata yaptığımı bilmiyorum. Moleküler yapıları tamamen değişmiş görünüyor."

Kocası çorbasını kaşıkla karıştırırken iç geçirdi.

"Tek ihtiyaçları olan şey beş ila on saniye," diye hatırlattı karısına.

"Hım," dedi kadın, dikkati kocasının omzunun üzerinden pencereden dışarı kaymıştı bile. Müzikal tempolar söz konusu olduğunda, son derece dikkatli olmayı başarsa da, son günlerde, sözde sıradan yaşamında, on saniyeyle on yıl arasındaki farkı ayırt etmekte bile epey zorlanıyordu.

Kocası yemeğe başlarken, "İnşallah şu şato *eğlenceli* bir yerdir," diye mırıldandı. "Öyle olmak zorunda, değil mi ama? Yoksa bizim konumumuzdaki insanlar oraya gitmeye zahmet ederler mi hiç?"

Roger onaylar bir şekilde homurdandı, yüzü çorba-

nın buharı yüzünden, ekran ışığında biraz korkunç görünüyordu.

Roger Courage'in Cesaret Beşlisi muhtemelen, dünyanın en tanınmış yedinci ciddi vokal grubuydu. Tabiî ki onlardan daha ünlü olan bazı gruplara göre daha ilkelerinden vazgeçmez bir tavır sergiliyorlardı: Onlar hiçbir zaman Rönesans müziğine, New Age saksafon çalgıcılarına eşlik edecek kadar ya da büyük balolarda, bayatlamış Lennon/McCartney teranelerini söyleyecek kadar düşmemişlerdi.

Az bilinen bir gerçek varsa o da, Cesaret Beşlisi'nin yeryüzündeki bütün vokal grupları içinde, repertuarlarında sadece insan sesine dayalı, en fazla çağdaş parça bulunan vokal grubu olmasıydı. Diğerleri antik favori müziklere fazlasıyla ağırlık veriyor, yirminci yüzyıla da ara sıra dalıyor olabilirlerdi, oysa Cesaret Beşlisi modern müziğin zorluğunu göze almaya her zaman açıktı. Hiçbir grup Stockhausen'in *Stimmung*'unu onlar kadar sık (dört kez Münih'te, iki kez Birmingham'da ve bir kez de, hatırlanmaya değer bir biçimde, Reykjavik'te) icra etmemişti, üstelik yeni eserlerini konuşmak üzere, faal ve geleceği parlak bestecilerden gelen davetleri her zaman memnuniyetle karşılamışlardı. Kendilerinin daha genç kuşakların dostu olduğunu güvenle iddia edebiliyorlardı; gerçekten de, grup üyelerinin ikisi kırk yaşın altındaydı, bunlardan Dagmar Belotte daha yirmi-yedi yaşındaydı. Korkusuz bir ilericilikle, hırçınca bir post milenyum eseri olan, İspanyol vokal müziğinin *enfant terrible*'ı (yumurcak) Paco Barrios'un 2K+5 adını verdiği eseri seslendirmek üze-

re, 2005'te yapılacak Barselona Festivaline kayıt yaptırmışlardı bile.

Şimdi artık, Pino Fugazza'nın o ürkütücü *Partitum Mutante*'sini gafil bir uykuda olan dünyanın üzerine salmaya hazırlamak için, Belçika kırsalında on sekizinci yüzyıla ait bir şatoda kendilerine iki haftalık bir prova bahşedilmişti.



Temmuz'un altısı geldiğinde, İngiltere'de hava sabahın erken saatlerinde hâlâ çok soğuktu ama Belçika'da öğle vakti çok boğucu bir sıcak vardı. Tanrı'dan gelen mesaj öyle gösteriyordu ki, uçak ve tren yolculuklarının kısalığı ya da ufak bir coğrafî enlem farkının Cesaret Beşlisi'ni aldatmaması gerekirdi: bir dünyayı başka bir dünyadan ayıran sınırı aşmışlardı.

Duidermonde tren istasyonu dışındaki parke taşlı otoparkta, kaportası güneşte insanın gözlerini kamaştıran, muz sarısı rengindeki on bir koltuklu bir minibüs onları bekliyordu. Direksiyon başındaki şık genç adam, o çok havalı, yaşlı işi gözlüklerinin ardından bakarak İngiliz şarkıcıları kolluyordu. Bu genç adam Benelüks Çağdaş Müzik Festivali yöneticisi Jan van Hoeidonck'tu. Haddinden fazla şık giyimli misafirlerin trenden indiklerini görünce, onları karşılamak amacıyla minibüsün farlarını yakıp söndürdü.

Rayların üzerinde bavullarını güçlükle sürüyen yabancı görünümlü bu yolcuların bir başka grup olmadığından kesin emin olmak istercesine, aracının yan camından onlara "Cesaret Beşlisi değil mi?" diye seslendi.

Benjamin Lamb parmaklarının ucunda yükselip ötekilerin boyunu aşarak genç adamı selamlamak için ona el salladı. Rahatlamış sırıtıyordu; yolculukları sırasında turnikeler başına hep bela olmuştu, burada ise sıkışıp kalınacak bir turnike yoktu. Cesaret Beşlisi'ni kolaylıkla teşhis edebilirdiniz, Ben'in aşırı derecedeki şişmanlığı grubun en belirgin özelliğiydi; yine de, onları daha önce hiç görmemiş olan biri, onları tanımasını sağlayacak bir gösterge istese Roger hep incelikli bir şekilde: "Kır saçlı gözlüklü bir adama bakının" diyerek elbette ki kendisini işaret ederdi.

Roger, Catherine, Julian ve Ben minibüse yaklaşırken "Ama beş kişi olmanız gerekmiyor muydu?" diye sordu yönetici.

"Aslında beş kişiyiz," dedi Roger, minibüsün sürme kapısını açıp karısının kocaman bavulunu güçlükle kaldırıp içeri koyarken. "Kontraltomuz kendi çufçufuyla geliyor."

Beşli eşyalarını sürüklerken Jan van Hoeidonck da direksiyon başında dinlendi. Catherine onun zeki ve cana yakın bir genç adam olduğunu düşünmüştü, ama gelip onlara yardım etmek istememesi karşısında şaşırmıştı. *Yabancı bir ülkedeyim*, diye düşündü kendi kendine. Şu ana kadar bu düşünce ona gerçek gibi gelmemişti. Uçak ve trenlerde yolculuğun başından sonuna kadar, her zaman kütük gibi uyurdu.

Roger kendi bagajını da karısınınkinin yanına yükledikten sonra aracın ön tarafına doğru umursamazca yürüyerek yöneticinin yanına kuruldu. Bunu hiç kimseye danışmazdı. Bu da onun tarzıydı.

Catherine de Cesaret Beşlisi üyesi arkadaşlarıyla birlikte muz sarısı rengindeki minibüse bindi. Tam İn-

gilizlere has bir davranışla, her biri diğerinden olabildiğince uzağa oturdu; matematiksel bir kesinlikle kendilerini dokuz boş koltuğa yaydılar. Ben Lamb'e ise yüz kırk kiloluk cüssesine uygun olacak iki koltuk gerekmişti.

Catherine yan tarafta oturan Julian'a baktı. Onu görmeyeli üç ay olmuştu ya da Roger öyle söylemişti. Sanki üç yıl geçmiş gibiydi. Sefertası büyüklüğündeki kibirli yüzü, mükemmel stil verilmiş siyah saçları ve klasik elmacıkkemikleri tıpkı bir film yıldızınınki gibiydi; aynı o isteksiz, çocuksu yaramazlık ifadesini veriyordu yüzüne. Bu haliyle Catherine'in hiç sahip olmadığı ağabeyi olabilirdi; yetişkinlerin kötü alışkanlıklarının uğrak yerine doğru, onu aşağılarcasına kız kardeşinden bir adım önde koşan, ama kız kardeşinin, onun kısa pantolonlu ve çarşı tıraşlı haline ait anılarından kaçmayı asla başaramayan ağabeyi. Oysa Julian sadece otuz yedi yaşındaydı, Catherine ise ondan on yaş büyüktü.

Minibüs tren istasyonundan kalkarken Catherine kendini nerdeyse her zaman başkalarından daha genç hissettiğini düşündü, tabi kendisinden bariz bir şekilde yaşça küçük olmadıkları sürece. Bu onun gözünde kendini beğenmişlik değildi; tam tersine aşağılık duygusuydu. Çünkü onun dışında herkes yetişkinliğe geçiş dönemini atlatmıştı. O ise hala çağrılmayı bekliyordu.

Jan van Hoeidonck ön koltukta Roger'la konuşuyordu. Yönetici sanki ikinci dünya savaşından beri kültürel etkinliklerin düzenleyiciliğini yapıyormuş gibi konuşuyordu. Ama sonra, bütün bu genç, kendini beğenmiş yöneticilerin hepsi böyle konuşuyor diye düşündü Catherine. Barbican'daki delikanlı da aynıydı; Beatles'ı

bile hatırlayamayacak kadar çok sonraları doğmuş olduğu halde, ünlü besteci Benjamin Britten 76'da öldüğünde, ortağı tenor Peter Pears onun omzunda ağlayabilirmiş gibi konuşuyordu.

Düşününce, bu özgüven komik şeydi doğrusu. Otobüs onları gerçeküstü güzellikteki ormana doğru götürürken Catherine omzunu sıvazlayarak, kısık gözlerle pencereden dışarı baktı. Hayranları tarafından hazırlanmış yuvaya böyle özel şoförle götürülmesine rağmen, kendisini bir sahtekâr gibi hissetmeyi başarabiliyordu; böyle pırıl pırıl güneşli bir günde, dingin ormanlık alanda rahat rahat yolculuk ederken bile yersiz kuruntulara kapıldığını hissetti. Bu nasıl mümkün olabiliyordu? Buyurun işte, sivilceleri pembe renkli boynundan daha yeni yeni kaybolmaya başlamış, acemi çaylak bir bürokrat, kendisine verilmiş olan değeri son derece olağan karşılarken ve kanıksarken, uluslararası üne sahip bir sanatçı olan kendisi, içten içe Jan van –adı her neyse- gibilerine karşı kılıksız ve akılsız biri gibi görünüp görünmediğinin derdine düşüyordu. Hatta Jan, Benelüks sanat gemisini yeni ve bilinmeyen sulara doğru yöneltme planlarını anlatırken Roger bile onu saygıyla dinliyordu.

Minibüs ormanın gittikçe daha derinliklerine girerken "Tabii ki," diyordu Jan, "rock müziğin multimedya etkinliklerinde kullanılması çok da görülmedik bir şey değil. Towering Inferno'yu görmüş müydünüz?"

"Ha ... şu yanan gökdelenle ilgili film mi?" Roger, ünlü yönetmenler Bergman ve Truffaut'nun hayranıydı.

"Yoo," dedi Jan, "Bunlar İngiliz multimedya müzik grubudur. Avrupa'nın her yerinde, sizin ülkenizde de,

Yahudi Soykırımıyla ilgili *Kaddish* adlı bir parça çalmışlardı. Parçada pek çok video gösterimi, bir orkestra, Macar şarkıcı Marta Sebestyén ve bunun gibi pek çok öğe yer almıştı. Umarım sizin seslendireceğiniz *Partitum Mutante* de daha klasik bir şekilde aynı etkiyi uyandırır." Yönetici yol üzerindeki bir sülünü korkutmak amacıyla aracın kornasını çaldı. Şimdiye kadar bundan başka da trafik sorunu yaşamamışlardı. "Wim Waafels," diyerek konuşmasına devam etti, "Belçika'nın en iyi görüntü sanatçılarından biridir. Bir hafta-on gün içerisinde sizi ziyaret edecek, eşliğinde şarkı söyleyeceğiniz video gösterimlerini göreceksiniz."

Onları dinlemekte olan Julian Hind söze karıştı:

"Demek biz Velvet Underground olacağız ve şu görüntü delikanlımız da Andy Warhol'un *Exploding Plastic Inevitable*'ı olacak, öyle mi?"

Roger bahsedilenleri anlamamış, suskun bir biçimde omzunun üzerinden Julian'a baktı, ama yönetici başıyla onaylayıp "Evet," dedi. Roger'ın müzik konusunda utandırılmaktan hoşlanmadığını bilmesi dışında, bütün bu konuşulanların neyle ilgili olduğuna dair Catherine'in de hiçbir fikri yoktu.

Kocası tam kendisinden bekleneceği gibi, bu önemsiz şeyin intikamını alırken ümidi boşa çıkan Catherine'in göğsü sıkışmıştı. Dışarıdaki hoş manzaraya yoğunlaşmaya çalıştı ama kocasının yaptığı şeye de kulak tıkayamıyordu: lafı büyük bir ustalıkla, Julian'ın hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmediği Avrupa sanat bürokrasisine getirmek. Roger 1985'te içinde yer almaktan büyük bir onur duyduğu Paris Bienalini gerçekleştiren Fransız sosyalist yönetimi hakkındaki anılarından sevgiyle bahsetti, sonra Amsterdam Concert-

gebouw'un yönetiminin şimdi nerelere gittiğine dair endişesini dile getirdi. Catherine'in rahatsızlığı can sıkıntısına dönüşmüştü; parıldayan güneşin altında gözkapakları kapanıverdi.

Concertgebouw'un kaderinden çok, konuşmanın başka nerelere varacağından endişelenen yönetici "Demek," diyerek sözünü kesti, "sizin Beşli bir aile olayı, öyle mi?"

Catherine yine kulak kabarttı; bakalım kocası bunu nasıl idare edecekti? Roger ve kendisinden başka gruptaki hiç kimse Courage (cesaret) soyadını taşımıyordu; kendisi de sırf 'Kate Courage' olarak tanınmasın diye, yakasını kurtarabildiği oranda bekârlık soyadına sıkı sıkıya sarılma eğilimindeydi. Eh, ne de olsa hayatının geri kalanını çizgi romanlardaki süper kadın kahramanın ismi gibi bir isimle geçiremezdi ya.

Roger hoş ama aldatıcı bir tavırla buna doğrudan cevap vermekten kaçındı.

"Şey, ister inanın ister inanmayın," dedi, "Beşli'ye özel olarak benim adım verilmedi. Kendimi sadece grup üyelerinden biri olarak görüyorum, kendi kendimize grup için bir isim düşünmeye çalıştığımız zaman pek çok şey düşündük, ama sürekli yüreklilik, cesaret kavramı öne çıkıyormuş gibi gelmişti."

Catherine, Julian'ın başını abartılı bir şekilde salladığını fark etti. Roger'la yönetici konuşmalarını sürdürürken suratında kuşkulu bir sırıtma ifadesinin belirdiğini gözledi.

"Belki de bu tür bir müziği icra etmenin cesaret gerektirdiğini anladınız?" diye devam etti yönetici.

"Şey ... Bunu dinleyicilerin kararına bırakıyorum," dedi Roger. "Aslında kafamızdaki daha çok ilahi oku-

makla ilgili eski bir Metodist atasözüydü, bilirsiniz: 'Tutkuyla ve sağlam bir yüreklilikle şarkı söyle'."

Julian, Catherine'e dönüp göz kırptı. "Kafamızdaki *bu muydu*?" diye mırıldandı onun karşısındaki koltuktan. "Ne tuhaf, bir türlü bu önemli konuşmayı hatırlayamıyorum."

Catherine de ona gülümseyerek karşılık verdi, biraz kafası karışmıştı. Kocasına ihanet etmek istemese de, bu konuşmayı o da hatırlayamıyordu. Minibüsün camından dışarıyı seyretmeye döndüğünde gönülsüzce belleğini eskilere, çok eskilere, ta Cesaret Beşlisi'nde soprano olmadan önceki zamanlara götürmeye çalıştı. Yüzlerce zarif ve incecik ağaç, yeşilimsi kahverengi titreşimleri bulanıklaştırarak büyük bir hızla gözlerinin önünden geçiyordu. Hem bu hem de motorun tatlı tıngırtısı bugün üçüncü kez onu uykunun eşiğine getiriyordu.

Arkasında oturan Benjamin Lamb horlamaya başlamıştı bile.

Yolculuklarının son birkaç kilometresine vardıklarında, şato uzakta da olsa açık görüş alanındaydı.

"Gideceğimiz yer burası mı?" diye sordu Catherine.

"Evet," dedi Jan.

Catherine duysun diye, "Kötü cadının zencefilli kekten evi," diye mırıldandı Julian.

"Efendim?" dedi yönetici.

"Şatonun asıl adını merak ediyordum," dedi Julian.

"Asıl adı 't Luitspelershuisje, ama Flamanlar ve ziyaretçiler ona Chateau de Luth, yani Luth Şatosu diyorlar."

Minibüs son mile, ya da son 1609 metreye hızla girerken "Ah ... Chateau de Luth, ne kadar da güzel," diye tekrarladı Catherine. Yönetici arabayı Cesaret Beşlisi'nin iki hafta kalacakları yeni evlerinin önünde park ederken tatlı tatlı gülümsedi, ama bir kez daha onları bagajlarıyla baş başa bıraktı.

Luth Şatosu biraz küçükçe olmasına rağmen Catherine'in beklediğinden çok daha güzeldi. Etrafında başka hiç ev olmayan, Duidermonde ve Martinekerke arasındaki uzun düz yolun hemen kenarına inşa edilmiş iki katlı bir yazlık ev; burası nerdeyse, demiryolu hattı çalınıp düzgün bir şose şeridiyle değiştirilmiş olan antik bir tren istasyonuna benziyordu.

Hepsini yaklaşmaya ve içeri girmeye teşvik ederek, "Birlikteliklerinin son yılında Luciano Berio ve Cathy Berberian burada kalmışlardı,' dedi yönetici. 'Bussotti ve Pousseur de burada kalmıştı."

Ön kapının tepesini süsleyen, seksenlerin sonunda asit yağmurlarından yıpranmış geyik boynuzlarının akıllıca tasarlanmış karmaşası dışında, ev yaşına göre mükemmel bir durumdaydı. Kırmızı tuğlalı duvarlar ve koyu gri çatı kiremitleri tertemizdi, oymalı pencere kasaları daha yeni göz alıcı bir beyaza boyanmıştı.

Yazlık evin çevresindeki gösterişli bir zevki yansıtan ağaçlık arazi, çok kaliteli bir tebrik kartı gibi parlıyordu; görünüşe bakılırsa her bir ağaç dikkatle ve ayrıntılara özen gösterilerek dikilmişti. Gözünüz düz ve ince dallar arasına iliştiğinde, *pièce de résistance* (göstermeye, görülmeye değer bir parça) olarak eklenmiş pahalı bir geyik maketine benzer, zarif kahverengi bir geyik dikkatinizi orada sabitliyordu.

Catherine'in arkasında bir yerlerde Roger onun valiziyle ilgilenirken, Catherine gözünü şatoya dikmiş bakıyordu.

Yönetici salına salına yürürken, "Sanki Robin Hood ve Sevimli Haydutları her an bu yeşillikten fırlayıvereceklermiş gibi," dedi Catherine.

"Bunu söylemeniz çok tuhaf," diye yorumda bulundu yönetici. "Altmışlı yıllarda burada çekilen bir televizyon dizisi vardı, adı *Thierry la Fonde* olan bir tür Fransız Robin Hood macerası. Ormanın içinden geçen bu düzgün yol çekim yapmak için çok uygundu."

Yönetici, Catherine'i geyiğin farkına varmaya bırakıp ötekilerin önünde ayakta beklediği ön kapıyı açmaya koştu. Ben arkada ve daha kısa olan iki adam önde, tıpkı reklâm çekimi için poz veren bir rock grubu gibi, çantalarının ve valizlerinin çevresinde, birbirlerine kenetlenmiş bir üçlü oluşturmuşlardı.

Jan kilitlerle uğraştı, önce kocaman antik görünümlü pirinç bir anahtar, sonra da paslanmaz çelikten birkaç küçük anahtar kullandı.

"Presto!" diye bağırdı. Hiç iş başında bir hokkabaz görmediğinden, Catherine hokkabazların numaralarını tamamlandıktan sonra kullandığı bu ifadeyi müzikal bir direktif olarak algıladı. Onların *presto*, hızlı tempoda ne yapmasını isteyebilirdi ki bu adam? Çünkü ruh hali oldukça *adagio*, ağır tempodaydı.

Şatonun ön taraftaki görkemli odasının, bütün bu güneş ışığı ve antikalarıyla, provaların gerçekleştirileceği yer olduğu besbelliydi. Julian, her zaman yaptığı gibi hemen bir iki kelime *sotto voce* (fısıldama) ile akustiği

kontrol etti. Aachen'den Zyrardów'a kadar bütün mahzenlerde ve katedrallerde yapmıştı bunu; elinde değildi ya da o öyle söylüyordu.

"Mi-mi-mi-mi-mi," diye mırıldandı ve gülümsedi. Burası Ben Lamb'in, sesleri boğan oturma odasından sonra kesinlikle çok iyi bir yerdi.

"Evet, güzel," diyerek gülümsedi yönetici ve onlara etrafı gezdirmeye başladı.

Catherine içeride daha birkaç dakika kalmıştı ki omuzlarında bir baskı hissetti ve büyük bir huzursuzluk duymaya başladı. Bulundukları yerin atmosferiyle bir ilgisi yoktu bunun, çünkü oldukça hoş, hatta büyüleyici bir yerdi burası. Mobilyaların hepsi ve aksesuvarların çoğu koyu renkli ahşaptandı, belki biraz kasvetliydi ama bir sürü pencere sayesinde, içeriye bol miktarda gün ışığı giriyor ve enfes bir koku yayılıyordu; belki de hiç koku *yoktu* demek daha doğru olurdu, çünkü buranın sanayileşme ya da insan kalabalığı yüzünden kirlenmemiş, bol oksijenli bir havası vardı.

Hem modern hem de antika, her tür konfor, hizmetlerine sunulmuştu. Giraffe duvar piyanosu, elektrikli duş, nakış işli yorganlar, mikrodalga fırın, buzdolabı, konserde kullanılan büyüklükte bir ksilofon, on sekizinci yüzyıla ait bir çıkrık, iki bilgisayar, savaş-öncesi döneme ait Grove'un *Dictionary of Music and Musicians* adlı sözlüğünün tam seti (Hollandaca), süslü bir raf dolusu tahtadan flütler (sopranino, descant, alto, tenor, artı bir de kaval), birkaç telsiz telefon, hatta evin içinde giymek için çeşit çeşit terlikler.

Şatonun içini gezmekte olan Beşli üyesi arkadaşlarına katılan Catherine'i rahatsız eden bütün bunlar değildi, hayır. Bu tamamen oda sayısıyla ilgiliydi. Yöne-

tici onları bir odadan diğerine gezdirirken, o da odaları sayıyordu; sıra Vermeer'e layık cilalı tahtadan mostralık mutfağı göstermeye geldiğinde, Catherine oda sayısının dörtten fazla olmadığını anladı. Bir oda Ben'e, bir oda Julian'a, bir oda Dagmar'a ve .... bir oda da kendisi ve kocası Roger'a.

"Dükkânlar kolaylıkla ulaşabilecek uzaklıkta değil," diyordu yönetici, "bu yüzden sizin için dolaplara biraz yiyecek koyduk. İngiliz yemeği değil ama acil bir durumda hayatta kalmanızı sağlayacaktır."

Catherine kabalık etmemek adına, adamın gösterip de takdir etmeleri için açık tuttuğu dolaba bakma zahmetinde bulundu. En önde, örnek vermek gerekirse, içinde, evin çevresindeki bitkilerin tıpatıp benzeri yeşillikler olan, bir mukavva kutu vardı. 'LAHANA' yazıyordu üstünde.

"Bu gerçekten çok hoş," dedi Catherine, nerdeyse hiç ağırlığı olmayan kutuyu elleriyle çevirirken.

"Yoo," dedi Jan, "topraksı, hafif acı bir tadı vardır."

Eh, ne de olsa adamın, kanalın diğer tarafından gelen ziyaretçileri anlayabilmesinin de bir sınırı vardı.



Dagmar nihayet çıkageldiğinde saat akşam dokuz civarıydı, nerdeyse karanlık çökmüştü. Yönetici çoktan gitmişti; Cesaret Beşlisi valizlerini açmak, etrafı kolaçan etmek, Corn Flakes yemek ('Nieuw Super Knappering!') ve diğer yerleşme faaliyetleriyle meşguldü. Çok uzakta pedal çeviren minnacık figürü, üst kat pencerelerinin birinden ilk fark eden Ben olmuştu. Hepsi müs-

rif kontraltolarını karşılama komitesi şeklinde dışarı çıkmış ayakta bekliyordu.

Dagmar sırtında ağır bir sırt çantası ve bisikletinin hem ön hem de arka sepeti ağzına kadar dolu olarak Duidermonde tren istasyonundan buraya pedal çevirmişti. Her yanı ter içindeydi: boynu pırıl pırıl parlıyordu; siyah sutyenine ve bronzlaşmış göğüs kafesine yapışan bol beyaz tişörtü yarı şeffaf bir haldeydi; çelik mavisi spor taytının diz bölgesinin rengi koyulaşmış, simsiyah saçlarının o ele avuca gelmez perçemleri sırılsıklam olmuştu. İnip bisikletini iterek Beşli üyesi arkadaşlarına doğru ilerlerken bile hâlâ enerjisi tükenmemiş gibi görünüyordu.

"Üzgünüm çok uzun sürdü; feribottaki insanlar bana epey bir zorluk çıkardı," dedi, iri kahverengi gözlerini mahcubiyetten hafifçe kısarak. Tıpkı topluma uyum sağlayamayan bütün renkli kişilikler gibi, oraya gelmek için kilometrelerce uzaklıktaki ıpıssız düz yolu pedal çevirerek kat ettiği için hayretler içinde ona bakan seyircileri, kendisini uzun uzun incelemelerine fırsat vermek yerine, ağızları açık bakakalmış vaziyette bırakıp uzaklaşmayı yeğledi.

Onu bisikletten kurtarmak için öne doğru adımını atan Roger, "Üzülme, üzülme, daha başlamadık," dedi ama Dagmar'ın bisikleti almasına izin verdiği kişi Ben oldu. Ben'in bisiklete binmeye müsait olmayan iri cüssesine rağmen yapması gerekeni bildiğine güvenip bisikleti ona emanet etti.

Dagmar, Reebok marka spor ayakkabıları üzerinde hafifçe yaylanarak tişörtüyle yüzünü sildi. Tıpkı teninin geri kalanı gibi karnı da karamela rengindeydi.

"Eh, gördüğüm kadarıyla çocuk doğurmak atletikliğinden bir şey kaybettirmemiş sana," dedi Julian.

Dagmar bu iltifatı, sanki cahilce ve boş bir sözmüş gibi geçiştirdi omuz silkerek.

"Aslında kaslarım çok güç kaybetti," dedi. "Buradayken kaslarımı yeniden eski haline sokmaya çalışacağım."

Dagmar'la bir araya gelişlerinde onunla dost kalmak için hep yaptığı gibi "Forma girmek"' dedi Julian sesini zorlayarak. "Zaten hepimiz bunun için buradayız, değil mi ya?"

Dagmar'ın sekiz aylık bir bebeği olduğunu hatırlaması Catherine'i şaşkınlığından uyandırdı. "Küçük Axel'a kim bakıyor?" diye sordu.

"Bu hiç sorun değil," diye cevap verdi Dagmar. "O da burada, bizimle birlikte kalacak."

Bu açıklama Julian'ın çenesinin son derece belirgin bir biçimde ileri doğru fırlamasına yol açtı. Zaten Dagmar'ın doğum yaptığını kabullenmek sabrını fena halde zorlamıştı; bir de bebeğini yanında getirmesi ihtimali katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Sanki bu konuda Dagmar onun fikrini sormuş da, o da cevap vermeden önce uzun uzadıya sıkıntılı bir şekilde düşünüp taşınmış gibi, "Bu... bu.... bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi Julian, dalgın ve melodik bir ses tonuyla.

"Öyle mi?" dedi Dagmar soğuk bir ses tonuyla. "Nedenmiş o?"

"Şey, sadece düşündüm de, eğer bu yer – bu hem gerçek hem doğaötesi yer - bize gürültüden ve dikkat dağıtıcı şeylerden uzakta prova yapmamız için verili-

yorsa, buraya... şey, ağlayan bir bebeği getirmek tuhaf kaçacak, hepsi bu."

Serinlemek için tişörtünün kenarını elleriyle dalgalandırırken, "Bebeğim öyle çok ağlayan bir bebek değildir, aslında," dedi Dagmar. "Erkek bebeklerin pek çoğundan daha az gürültü yapar." Sonra da bu iddiasını kanıtlamak için Julian'ı geçip Luth Şatosu'na girdi.

"Pekâlâ, görürüz bakalım," dedi Julian huzursuz bir şekilde.

"Evet, göreceğiz bakalım," dedi Dagmar da omzunun üzerinden. Kirpi saçlı bir bebek, şişkin sırt çantasının içinde deliksiz bir biçimde uyuyordu.

Cesaret Beşlisi *Partitum Mutante*'yi ilk kez ciddi olarak gözden geçirmeye başladığında karanlık çökmüştü. Parlak ışıklar odaya bakır renkli bir aydınlık veriyor ve bu beş huysuz insanın akislerini olduğu gibi pencerelere yansıtıyordu. Catherine'e kalırsa, akisleri yansıyan bu insanlar birbirlerine kenetlenmiş, savaşmaya hazır *Beş Silahşörler* gibi görünüyorlardı.

Keşke arka planında ormanın cama yansıyan bu gerçekdışı görüntüsüne tam yoğunlaşabilseydi, böylece bu minik kardeşlikteki yerine sımsıkı sarılmış olarak hayal edebilecekti kendisini. Nihaî performans, her zaman zor bir deneyim olan provaların yanında hiç kalırdı. Çünkü nihaî performansta grubu çok uzaktan sahneye yansıtılmış bir görüntü gibi gören seyirciler, onları birbirlerine sıkıca bağlı bir kabile gibi düşünürler, bundan daha fazlasını bilmezlerdi; bu da grup üyelerinin bir bütün halinde hareket etmesini sağlardı. Konser platformunun bu yapmacıklı ortamı grubu ra-

hatsız edici olaylardan da soyutlardı: böylece, kimse tartışmaz, surat asmaz, Catherine'e cevabını bilemeyeceği sorular sormaz ya da seks yapmaya evet demesini beklemezdi. Tek yaptıkları, mükemmel bir uyumla şarkı söylemekti. Tabi, Pino Fugazza'nın *Partitum Mutante* vakası söz konusu olunca, mükemmel bir uyumsuzlukla demek daha doğru olurdu.

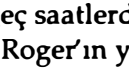
"Orada bir Fa diyez, Kate, normal Fa değil."

"Sahi mi?"

"Burada öyle yazıyor. En azından *benim* elimdeki çıktıda öyle."

"Özür dilerim."

Bu oyun bundan sonra, galaya kadar hep böyle sürüp gidecekti.



Luth Şatosundaki ilk gece geç saatlerde Catherine yabancı, yumuşak bir yatakta Roger'ın yanına kıvrılmış, Extended Vocal Techniques Ensemble of California tarafından yazılmış *Extended Vocal Techniques* adlı kitabın sayfalarını çeviriyordu. Uykusunu getirmesi için zaman zaman başvurduğu bir kitaptı bu, ama bu gece ek olarak, gündemden fiziksel olarak uzak kalma amacına da hizmet ediyordu.

Roger alt kattaki raflardan birinde bulduğu, Hollandalı sanatçı Karel Apel'le ilgili resimli kitaplardan birini okuyordu (ya da resimlere bakıyor, diye düşündü Catherine); bu macera için kocasının Hollandaca öğrenmeyi başaracak hali yoktu ya. Öğrenmiş de *olabilirdi*, ama öyle olsaydı bunu fark ederdi.

Başını hiç çevirmeden arada sırada sinsice kocasına

bakıyordu. Roger git gide yatağa daha çok gömülüyordu, santim santim. Catherine adeta yenilmez olan uykusuzluğunun faydasını birazdan göreceğini umuyordu. Okumaya devam etti.

'Sesli harfler dilbilimsel olarak her birinin içerdiği tipik armonik sesler grubu olarak tanımlanabilir. Bu gruplar belirli perdelere sınırlanır, böylece şarkıcının sesi, söylenmekte olan en pes notanın tek bir armonik parçasını güçlendirecek şekilde çınlar. Bu tür güçlendirilmiş armonikler dört şarkıcı için sekizlik olarak yazmayı mümkün kılar.'

Catherine, mantığını mı yitirmişti yoksa yaşlanıyor muydu, galiba yaşlanmaya başladım diye düşündü.

"Çılgın bir karakter şu Karel Apel" dedi Roger.

Okuduğu kitaba destek yapmak için kapitone kuş tüyü yorganın altındaki dizlerini hafif yukarı çekerken "Mm," dedi Catherine. Keşke Pino Fugazza'nın bu yeni eseri Dagmar'la kendisinin normal algıyı bozan çok fazla şey yapmalarını gerektirmeseydi. Başkaları iki bayanın üç perde aralığından şarkı söylerken ses dalgalarını garip bir şekilde vınlatmasının korkunç heyecan verici bir şey olduğunu düşünebilir, ama Catherine sinirlerinin artık bunu kaldırmayacağını anlıyordu. Bir dinleme salonunun havalandırmasını harekete geçirebilecek uzun süreli bir la bemol bile son zamanlarda tüylerini ürpertiyordu. Üzerindeki Barok ambalaj kâğıdını çıkardığınızda müziğin tamamen ses dalgaları ve atomlardan ibaret olduğu yüzüne vuruluyormuş gibiydi. Ancak çok fazla sonik çıplaklık da insanın ruhuna iyi gelmiyordu. En azından son zamanlarda, ne yapacağını ... şaşırmış bir duruma gelmeye başladığından beri keşfettiği şey buydu. Oysa bir parça Bach ya

da Monteverdi, şu Pino Fugazza'nın ondan yapmasını beklediği şeyden daha iyi gelebilirdi ruhuna.

Biliyordu, bir Cesaret Beşlisi üyesine yakışmayacak korkak duygulardı bunlar.

Roger nihayet uyuyakaldığında gece yarısını çoktan geçmişti. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu, çünkü odadaki tek saat Roger'ın kol saatiydi, o da yatağın bir ucunda usul usul nefes almakta olan Roger'ın yastığının altında kalmıştı. Yabancı bir yere gelirken bazı eşyaları yanınıza almayı unutmanız garip bir şeydi doğrusu.

Catherine *Extended Vocal Techniques* adlı kitabı büyük bir dikkatle yere koydu, kuştüyü yorganı çenesine kadar çekip yatağın yanındaki lambayı söndürdü. O anda üzerine çöken sessizlik o kadar acımasızdı ki cesareti kırılmıştı. Sanki tüm evrenin ışığı sönmüştü.

Uykuya dalacağı sırada, bir insanın, böyle bir ortamda kendini öldürmeye nasıl kalkışabileceğini düşündüğünü fark etti.

Seher vakti kuşlar ötüyordu. Müthiş derecede bir cıvıltı yoktu, sadece birkaç pikolo ve bilinmeyen birkaç türün cıvıldaması duyuluyordu. Londra'daki dairesinin yakınında, belediyenin diktiği yarım düzine ağaçta bile, ellerinden gelenin en iyisini yapan kuş kalabalıklarının sabahları hep bir cümbüş halinde olması, ama burada, bir ormanın ortasında, bu kadar az sesin çıkması ne kadar garipti. Ya bu boşluğu doldurmak için avazları çıktığı kadar umutsuzca yırtınan bir avuç dolusu kuş vardı ya da sessiz kalan milyonlarcası... Dallarda oturmuş doğru zamanı bekleyen milyonlarcası...

Catherine korkmaya başladığını fark edince dona-

kaldı: bütün o ağaçları istila etmiş bekleyen milyonlarca sessiz kuştan korkmaya başlamıştı. Bu korkunun ne kadar akıldışı bir şey olduğunu bildiği için de kendisinden nefret etti. Demek ki, yaşamını sürdüremeyecek kadar delirmişti, bir ormanda mutlu mesut oturan kuşlar olduğunu düşünmesi bile onu bunalıma sokmaya yetiyorsa, kendini yeryüzünden silmesinin zamanı kesinlikle gelmişti. Sanki ruhunun yıpranmış ve karışmış kabloları, onarılması için Tanrıya gönderileceği yerde yeteneksiz acemilere emanet edilmişti ve artık her küçük serçede, müzikteki her korkunç uyarıda, kocasından gelecek her ölümcül aşk tehdidinde tehlike sezmeye koşullanmıştı.

Roger yanı başında ölü gibi uyuyordu. Yine de, her an uyanabilirdi; uyanmadan önce hiçbir zaman burnunu çekmez, kıpırdanmazdı, gözlerini birden açıverir ve anında uyanmış olurdu, bilinci tamamen açık, tüm fonksiyonları yerinde. Catherine kocasının yastığın üzerindeki başına, bir zamanlar okşamaya ve çılgınca öpmeye karşı koyamadığı başına baktı. Onu istediği için kocasına minnettardı, öyle ki, onu, harika bir soprano sesi olan, intihara eğilimli yitik kızlardan biri olmaktan çok daha başka birine dönüştürebileceğine inanmış olması, Catherine'i hayretler içinde bırakıyordu.

"Bu senin içinde var," diye yeminler etmişti ona kocası.

Nihayet çok isteyerek, korkudan ödü patlayarak babasının evini terk etmiş ve kendini Roger Courage'e teslim etmişti.

Şimdi, Belçika'daki bu yabancı yumuşak yatakta onun yanında yatıyordu; ama keşke kocasının açık

kalmış ağzının içine, onu güvenli bir şekilde uyutacak sihirli kokusuz bir kloroform üfleyebilseydi de, kendisi de yeni doğan güne katlanmak için cesaretini toplamaya çalışabilseydi.

Catherine kahvaltıda gecenin doğaüstü sessizliğini diğerlerine de anlattı. Rahatlamış olmaktan dolayı sersemlemiş bir haldeydi. Kocası alışılmadık derin uykusundan uyanmadan yataktan fırlamış ve hazırlanmıştı. Roger, Beşli üyesi arkadaşlarına katılmak için daha alt kata inmeden, Catherine giyinip kuşanmış vaziyette çoktan mutfağa inmişti bile. Genellikle aklı başında biri gibi davranan, sakal tıraşı olmamış, kurt gibi aç olan Ben için *havermout*, diğer adıyla yulaf lapası pişiriyordu.

"Günaydın, sevgilim," dedi kocası geldiğinde. Balıksırtı desenli çoraplarıyla merdivenlerden sessizce inerken biraz şaşkın görünüyordu. (Erkeklerin hepsinin ayağında çorap vardı; aslında, şatonun içeride ayakkabı giyme yasağıyla, kendileri için hazırlanmış olan sabo terlikleri giyme isteksizlikleri arasında kalmış olmalarından kaynaklanıyordu bu durum.)

Julian çapaklı gözleri ve modaya uygun darmadağınık saçlarıyla bir fincan kahveyle oyalanıyor ama içmiyordu. Catherine sessizlikten bahseder etmez, bunu kendisinin de fark ettiğini ve normal bulmadığını söyledi. Sessizlik yüzünden o da bütün gece uyuyamamıştı.

Catherine'nin tüyleri ürperdi; aynı saatte, aynı evde, arada onları ayıran sadece bir duvar varken, hem kendisinin hem de Julian'ın uyanık yattığı düşüncesi nedense onu rahatsız etmişti. Ondan gerçekten hoşlan-

madığından değildi bu, ama son günlerde o kadar alıngan, o kadar kırılgan olmuştu ki, paylaşılan karanlıktaki bu eş zamanlı uykusuzluk, aralarında istenmeyen bir yakınlaşma gibi geliyordu ona.

Dikkatleri ruhsal zaafı üzerine çekmekten sakınarak, tereddütle, ama arkadaşlarıyla konuşma fikrinden de zevk alarak "Üstelik bu kadar büyük bir ormanda nerdeyse hiç kuş cıvıltısı olmaması, sizce de biraz huzursuz edici değil mi?" diye fikrini öne sürdü.

Dagmar mutfak tezgâhının üzerinde taze ekmek kesiyordu, şekerleme yapmakta olan bebeği de bir battaniye içinde kundaklanmış olarak ekmek tahtasının hemen yanında, sanki sonra da onu doğrayacakmış gibi aynı yerde yatıyordu.

"Dağa çıktığınızda da aynı sessizlik çöker," dedi en sevdiği hobisine gönderme yaparak. "Ben severim."

Catherine hemcinsinden destek göremeyince erkeklere baktı. Ben o anda *havermout* yemekle meşguldü; ama Ben, kaşığını büyük yumuşak dudakları arasına götürüp, Julian da ilgisini kahvesine yöneltince geriye sadece Roger kalmıştı.

Kocası uygun bir fikir söyleyebilmek için kısaca bir ruh hali değerlendirmesi yaptı.

"Düşündüğünüz zaman, bunun kadar sessiz bir vokal akustik çok ender görülen bir şey olmalı," dedi. "Yani, Hildegard'ın Gothic Voices tarafından söylenen kayıtlarını bir düşünün demek istiyorum... Emma Kirkby orda bir tarla kuşu gibi şakıyor ve arka fonda arabaların yol boyunca hızlanma seslerini duyuyorsunuz!"

Julian'ın ille de karşı çıkması gerekirdi.

"Bunun nedeni ses mühendislerinin mikrofonları

şarkıcıların çok uzağına yerleştirmeleri," dedi, "manastır akustiği elde etmeye çalışıyorlar. Oysaki mikrofonları şarkıcılara yakın tutup sonradan biraz yankılanma sesi eklemeleri gerekirdi."

"Ciddi olamazsın," diye karşı çıktı Roger. Catherine'in bu konuşmadaki varlığını sona erdirmişti, fırının ızgarasında kendisine tost yapmaya çalıştığını unutmuştu. "Bir mekânın akustiği kendine özgü ve çok değerlidir."

"Canlı performans için evet," dedi Julian. "Sesim Reykjavik'teki hiçbir yerde o taş duvarlı mahzenden daha güzel çıkmamıştır. Ama Gothic Voices canlı söylemiyordu, kayıt yapıyorlardı. Yolda vınlayan kahrolası bir Volvo olmadan, eğer bir dokunuşla ya da ses geçişi ayar düğmesini bir itişte kilise akustiği elde edebiliyorsan, Hampstead'deki St Jude-on-the-Wall Kilisesini kim ister ki?"

Yanmış tost kokusu mutfağın her tarafını kapladı. Küçük Axel rahatsız bir şekilde öksürüp daha temiz bir havaya çıkmak için uçmak istermiş gibi kollarını nazikçe çırpmaya başladı.

"Üzgünüm"' dedi Catherine.



En azından bir kişi vardı *Partitum Mutante*'yi seslendirmekten katıksız bir haz duyan: Ben Lamb. Anlaşılan, Pino Fugazza Tibet rahiplerinin dolgun tınılı tonlamalarından çok yararlanmış ve eserinin bas bölümlerinde buna çok benzer bir sürü ses perdesi kullanmıştı.

Cesaret Beşlisi'nin öteki üyeleri ters ses perdelerinden söylenen zor, karmaşık ve güçlü melodileri öğren-

mek zorunda kalırken, Benjamin'inse tıpkı bir org gibi bir ölçüden diğerine, sadece aralıksız olarak mırıldanması yetiyordu. Eserin en başında Ben'in seslendireceği bölümlerin evrenin doğuşunu anlatması amaçlanmıştı, hiç eksiksiz, o da bunun hakkından kutsal bir Himalayalı'ya bedel - aslında birkaç Himalayalı'ya demek daha doğru olacak - ürkütücü bir tını çıkararak gelmişti.

Koca karnının derinliklerinden "Mvuuuuuuuuiiiiinnn, mvuuuuuuuuiiiiiinnn, mvuuuuuuuuiiiiiinnn," diye sesler çıkarıyordu.

Yine de Pino Fugazza oldukça kurnazdı: Ben'in sesinin yüksek perdeden aralıksız çalan, bas bir sis düdüğü gibi çıkıyormuş yanılsamasını yaratmak için nefes almak üzere duraksaması gerektiğinde, bu duraksamaları gizlemek için Roger'a pes bariton geçişleri ayarlamıştı. Müziğin tam dipsiz bir kuyu misali, sonsuza dek karanlık kalacakmış gibi hissedileceği anda Julian giriyor, kusursuz ve yüksek perdeden eserin ilk kelimesini seslendiriyordu: 'Tanrı'- tabiî ki tam perdeden Sol majörle.

Ama asıl sorun kadınların girişinde yaşanıyordu, hiç kuşkusuz İtalyan'ın Yahudi-Hıristiyan geleneğinden gelme insan ilişkileri felsefesinin bir yansımasıydı bu. Eserin metni bu noktada dehşet verici bir şekilde karmaşıklaşıyordu, notalar tıpkı karşı konulamaz bir şeye akın eden kalabalık karınca sürüleri gibi ölçü çizgilerine üşüşüyorlardı.

Dagmar'la Catherine kendi bölümlerini alınlarından boşanan ter, sayfaları ıslatıncaya, gırtlakları yırtılıncaya kadar söylüyorlardı. Her ikisi de cesaretlerini yitirirlerse daha kötü bir akıbete uğrayacaklarını bilen

iki çiftlik kölesi gibi, öteki cesaretini yitirmesin diye, kendilerini birbirlerine yalvarırcasına bakmak zorunda hissedinceye kadar söylüyorlardı. Saatler geçiyordu, düz bir zaman akışıyla da değildi üstelik, bitmek tükenmek bilmez tekrarlarla: iki dakika o bölümü, beş dakika bu bölümü, sonra daha önceki aynı iki dakikalık bölümü, defalarca, tekrar tekrar.

Akşam karanlığı tekrar çöktüğünde Beşli nihayet eserin sonuna gelmiş, şarkıcıların her biri *Partitum Mutante*'nin kapanış bölümünü Catherine'e bırakarak birer birer çekilmişti. En son nota çok yüksek perdeden bir Do notasıydı, iki oktav aşağıdan birkaç ölçüyü aşıyor, sonra ses iyice yükselip on beş saniye devam ediyor, sonra da sıfıra iniyordu. Ufukta bitişi görmekten çok mutlu olan Catherine bu notayı tiz sesli küçük bir flütün arılığı ve keskinliğiyle söyledi.

Catherine'in notanın son izlerinin de silinmesine refakat etmesinden sonra Cesaret Beşlisi'nin geri kalan üyeleri birkaç saniye kadar suskun oturdular. Martinekerke ormanının sıra dışı sessizliğinde bebekler gibi nefes alıp veriyorlardı, hiç birisi ilk konuşan olmak istemiyordu.

"İtiraf etmeliyim ki bu notadan korkuyordum," dedi Roger nihayet. "Aferin."

Catherine'in yanakları utançtan al al oldu ve boğazını eliyle gizledi.

"Hep daha da yüksek perdeli notalara çıkabilecekmişim gibi geliyor," dedi.

Konuşmasını bitirir bitirmez yine bir sessizlik oldu, o da bu boşluğu doldurmak için konuşmaya devam etti.

"Kim bilir, belki beni gençken zorlayacak o korkunç

Swengali annelerden biri gibi bir annem olsaydı, şimdiye kadar bir koloratür soprano olurdum."

Dagmar bacak bacak üstüne atmaktan uyuşmuş bacaklarını yüzünü ekşiterek ve çıplak ayaklarını – ev terliği açmazına bulduğu çözüm buydu – oynatarak indirdi.

"Nasıl bir annen vardı ki?" diye sordu.

Catherine bu sorunun cevabı sanki tavanda yazıyormuşçasına gözlerini tavana dikti.

"Aslında o bir viyolonselciydi," diye karşılık verdi derin düşüncelere dalmış olarak, 'BBC Senfoni Orkestrası'nda."

"Ama ben 'nasıl bir insandı' demek istemiştim."

"Eee, şey ... Çok emin değilim," diye mırıldandı Catherine, bakışlarını tavandaki çatlakların oluşturduğu ince mozaiğe sabitlemiş olduğundan, görüntüler bulanıklaşmaya başlamıştı. "Genellikle uzaklarda bir yerlerde olurdu, sonra ben on iki yaşındayken intihar etti."

"Yaa, çok üzüldüm," dedi Dagmar.

Alman kızın İngilizlere has bu efemine sözü, güçlü ve sağlıklı bir ses tonuyla söylemesi garip gelmişti. Keskin aksanı baş sağlığı dilemeyi sanki tamamen başka bir anlama büründürmüş gibi olmuştu, ama yine de ses tonunda bir samimiyetsizlik yoktu: aslına bakılırsa, bu uyumsuzluğu yaratan Dagmar'ın içtenliğiydi. "Yaa, çok üzüldüm" sözü, kadınsı bir ahenkle, usulca söylenmesi için İngilizler tarafından bestelenmiş olmalıydı.

Dagmar'a gülümsemek için bakışlarını tavandan ona çevirerek, "Senin hatan değil," dedi Catherine. Şimdi Alman kızın çehresinde tavan lambasının gözle-

rinde yaratmış olduğu buğuya benzer soluk mavi ışık hareleri uçuşuyordu. "Aslında onu bulan bendim. 'Ben' mi, 'ben kendim' mi demeliyim? – hangisi Roger" Roger'a bir bakış attı, ama bu bakış Roger'ın çenesini kapatması için gönderdiği kaş çatma ve seğirme sinyalini fark edecek kadar uzun değildi. "Bunu yatağında yatarken uyku ilaçları alıp kafasına politen bir torba geçirerek yapmıştı."

Dagmar o manzarayı ve bir çocuğun böyle bir şeyi nasıl algılayabileceğini kafasında canlandırarak gözlerini kıstı ve hiçbir şey söylemedi. Ama Julian kendini tutamadı.

"Bir not bırakmış mıydı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Catherine. Roger karısının dikkatini çekecek şekilde kâğıtları hışırdatarak ayağa kalktı. "Gerçi o politen torba sıradan bir torba değildi. UNICEF'in torbasıydı, her yerinde gülümseyen çocuklar olan bir torba. Bunu her zaman merak etmişimdir."

Artık Julian bile konuyu nasıl değiştirebileceğini bilemiyordu.

"Trajik bir durum," dedi Roger'ın peşinden mutfağa gitmek için hazırlanırken.

Dagmar eliyle alnını sildi. Kolunu kaldırdığında üstündeki giysi gerilerek göğüslerine yapışınca göğüs uçlarından süt sızdığını fark etti.

"İzninizle," dedi.

Roger o gece yatakta "Sence ne kadar zaman geçti," diye sordu, "son sevişmemizden bu yana?" Bir şarkıcı grubunun lideri olarak, başkalarında kusur bulma tekniğini, akıl danışıyormuş kisvesine büründürmeyi iyi öğrenmişti.

"Bilmiyorum," dedi Catherine içtenlikle. "Sanırım epey uzun bir zaman geçti." Başka türlü bir şey söylemenin ... pek de diplomatik bir davranış olmayacağı ortadaydı.

Martinekerke ormanının ürkütücü sessizliği zifiri karanlık yatak odasına bir kez daha çökmüştü. Catherine dün gece dolunay şeklinde olduğuna yemin edebileceği aya bu gece ne olduğunu merak ediyordu. Herhalde bulutların arkasına saklanmıştı.

"Peki sence bir sorunumuz olabilir mi?" dedi Roger bir süre sonra.

"Halledilemeyecek bir şey olmadığına eminim," dedi Catherine. "Doktor demişti ki, anti-depresanlar şeyi bastırabilirmiş .... yani .... arzuyu." Bu Barbara Cartlandvari ya da taa geçmişten şair William Blake'i hatırlatan sözcük, utanma hissi yaratacak kadar romantik gelmişti.

Kadınlar ne ister ki?

Tatmin edilmiş arzunun çehresinde bırakacağı izlerden başka.

Catherine Roger'ın kendisini Magdalen's College'den çekip almasına ses çıkarmadığı için, bu onu, kısmen 'çehresinde bırakacağı izler' gibi ifadelerin ne anlama gelebileceğini anlamaktan kurtaracaktı.

Çıtın çıkmadığı gecenin ıssızlığında, "Beni dinliyor musun?" diye sorarak cevap vermeye teşvik ediyordu kocası onu şimdi.

"Evet," diyerek ona güvence verdi. "Sadece düşünüyordum."

"Neyi düşünüyordun?"

"Şimdi hatırlayamıyorum," diyerek kıkırdadı utançtan.

Roger birkaç saniye ya da dakika daha hareketsiz yattıktan sonra yan döndü, şimdi onunla yüz yüzeydi; Catherine onun yüzünü görebilsin diye değildi tabi, yastığının ucuna bastırdığı dirseğini ve yatağın ortasına uzanmış kalçalarında kocasının sıcaklığını ... yani, arzusunu hissedebilsin diye.

"Hâlâ çok güzel bir kadınsın, bunu biliyorsun," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Catherine kendine hâkim olamayarak bir kahkaha attı. Bir zamanlar ikisinin de gülünecek bir şey bulmadığı bu son derece ciddi, son derece baştan çıkarıcı bir şekilde söylenen hafif iltifat, nedense ona katlanılamayacak kadar komik gelmişti.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye fısıldadı, Julian yan odadan onları duymasın diye nefsine hâkim olarak. "Depresyon ilaçlarından olmalı."

Roger yatağın yaylarını sallayan bir şiddetle sırt üstü döndü.

"Belki de artık onları almamalısın," dedi bezgin bir halde. "Yani demek istiyorum ki, son günlerde intihar etme isteği duyuyor musun?"

Catherine gözlerini dikmiş pencereden dışarı bakıyordu, solgun ay ışığının gökyüzüne sızmaya başladığını görmek içini ferahlatmıştı.

"Gelip gidiyor," dedi.

Saatler sonra Roger uykuya daldığında, Catherine sessizlikte ağlamaya başladı. Kendi kendine şarkı söylemek istiyordu, şöyle tatlı ve ahenkli bir şarkı, Schubert'ten bir parçacık *lied* hatta bir çocuk şarkısı bile olabilirdi. Mesela 'Daha dün annemizin kollarında yaşar-

ken' bile olabilirdi. Ama tabiî ki bu mümkün değildi. *Partitum Mutante*'yi söylemekten boğazı ağrıyordu, üstelik Belçika'daki bir ormanda, yabancı bir yatak odasında yatıyordu, kocasını uyandırmaktan ödü patlayarak, üstelik de o kötü ruhlu Julian Hind yan odadan her burun çekişini dinlerken. Aman tanrım, nasıl oldu da bu duruma geldi her şey?

Birdenbire çok uzakta bir yerlerden kısa, çok tiz bir çığlık duydu. Bu Axel'in sesi değildi, sanmıyordu; o ufaklık bütün gece bir melek gibi uyuyordu, gün içinde de bir dilim Belçika ekmeğini burnunun dibinde ateşe vermediğiniz sürece, tek bir ses bile çıkarmıyordu.

Çığlığı tekrar duyduğunda Catherine'in tüyleri diken diken oldu. Bu insan sesine benzemiyordu ya da öyleyse bile, yarı insan yarı başka bir şeyin sesi gibiydi. Keşke yatağın öbür tarafına, onu sıcak tutmaktan ve güvende hissettirmekten başka bir şey yapmayacağına güvenilebilecek birinin kocaman koruyucu kollarına sığınabilseydi. Böyle insanların bulunması çok zordu, bunu kendi tecrübelerinden biliyordu.

Bunun yerine, yatak örtüsünü çenesine kadar çekip uykuya dalıncaya kadar çığlıkları sayarak hiç kımıldamadan yattı.



Sabahleyin kahvaltıya inmeyi başaramadı. Her sabah Roger'dan önce, tam formunda orada olacağını umut etmişti, ama gece uykusuz kalınca o gün öğleye kadar uyudu. Uyandığı zaman Roger çoktan kalkıp gitmişti. O halde skor şöyle olmuştu: Roger: 1- Catherine: 0.

Güneş ışınlarını pencereden içeri boca ediyor, sıcaklık metabolizmasını harekete geçirerek onu sıcaktan patlama noktasına getiriyordu. Uyanmadan hemen önce, rutubetli saydam bir kesenin içinde boğulduğu kâbusunu görüyordu; nihayet bilinci yerine geldiğinde, yapış yapış olmuş yatak örtülerinden kurtulmak için cebelleşip oturdu, terden sırılsıklam olmuştu.

Duş alıp giyindi, o anda kendisinin çıkarmakta olduğu seslerden başka hiç ses yoktu etrafta. Kim bilir belki de ötekiler alt katta otırmuş şarkı söylemeyi bekliyorlardı, ama sopranoları eksikti. Belki de onu burada, çıkrıkları ve antika kayıt cihazları ve bir daha içine girip yatmaya tahammül edip edemeyeceğini bilmediği bir yatakla Luth Şatosunda yalnız bırakıp, birlikte etrafı dolaşmaya çıkmışlardı.

Endişelenmesine gerek kalmamıştı. Mutfağa gittiğinde Ben'i XXL pijamaları hâlâ üstünde, yüzünde utangaç bir ifadeyle, güneş vurmuş kanepede tek başına oturmuş, dört yıl öncesine ait *Times Literary Supplement* kitap ekine göz atarken buldu.

Ne kadar garip bir adam, diye düşündü Catherine. Yaşça hepsinden büyük olmasına rağmen, elli beş yaşında bile, Cesaret Beşlisi'nin ilk kurulduğu günkü kadar genç görünen, bebek yüzlü bir adamdı Ben. Yirmi yıl öncesine göre şimdi belki biraz daha irileşmişti, ama oldu olası çok iri kıyım biriydi zaten. Hayatının her alanında, kendi halinde bir liyakat ve özgüven içindeydi, Aşil'in tendonu misali tek zaafı, midesine olan düşkünlüğüydü. Her konser turnesi, o ana kadar var olduğu bilinmeyen yeteneklerinin – sözgelimi, geçen yıl bozulan tur otobüsünün motorunu söküp bir kravat ve iki alyans kullanarak motoru çalıştırmıştı –

bolluğundan kaynaklanan yeni sürprizler getirirdi beraberinde, ama beslenme konusunda pek de becerikli değildi.

"Merhaba," dedi, içinden bir yerlerden gelen, *Partitum Mutante*'yi söylerken çıkardığı iniltilerden pek de farklı olmayan gümbürtülü bir sesle.

Catherine'in, Ben'in, bir pişirme kabı ve bir kutu yulafın yaratabileceği her türlü bedensel ve zihinsel zorluğun üstesinden gelebilecek durumda olduğundan hiç şüphesi yoktu, ama anlaşılan, bu sorunu halledememesinin bir nedeni vardı. Ben içten yakaran gözlerle Catherine'e baktı. Bu bakışıyla ona, karısını yürekten sevdiğini, ama karısının şimdi Londra'da, Catherine'inse burada onunla birlikte olduğunu söylüyordu, öyleyse bu sorunu nasıl halledeceklerdi?

"Yulaf lapası yemek ister misin Ben?" diye sordu Catherine.

"İsterim," diye anında karşılık verdi, yanaklarına renk gelivermişti.

"Öyleyse ikimize de birazcık pişireyim," dedi Catherine.

Cesaret Beşlisi'nin sopranosu tüm sabahı uyuyarak geçirirken, kontraltosunun zaten ortalıkta olmadığı anlaşılmıştı. Günün ilk ışıklarıyla birlikte Dagmar, Axel'ı da alarak bisikletle ormana gitmiş ve henüz dönmemişti. Belki biraz daha erzak almak için Martinerke'ye ya da Duidermonde'ye gitmişti; belki de sadece egzersiz yapıyordu.Her neyse, yoktu sonuçta, bu nedenle de Roger oturmuş bilgisayarlardan birinde mektup yazıyor, Julian oturma odasında ciltsiz bir kitap okuyor ve Ben de birisinin ona kahvaltı hazırlaması için oralarda bekliyordu.

Sütü koymaya başlarken "'Dur' de," dedi Catherine.

Kâse taşmaya yüz tutarken "Dur," diye mırıldandı Ben hayıflanarak.

Mutfaktan gelen seslere kulak misafiri olan Julian da kendini yeniden, birkaç saat önce bir kutu konserve sütlaç ve kahveyle karnını doyurduğu mutfakta buldu. Siyah bir kot pantolon, siyah bir tişört ve siyah çorap giymişti. Fönlü saçlarından ayak bileklerinin başladığı yere kadar Fransız bir film yıldızını andırıyordu.

"Günaydın," diyerek sırıttı, sanki kitap okumaktan başını yeni kaldırıp bakınmış da, mutfağı fark edip oraya yanaşmış gibi kitabını hâlâ havada tutuyordu.

"Merhaba Julian," dedi Catherine, bu zararsız samimiyet anı – elinde bir kâse, sıcak yulaf ezmesiyle besleme işini yapan anne rolünde kendisi ve sessiz sakin bakımının yapılmasını bekleyen Ben Lamb – bozulduğu için surat asıyormuş gibi görünmemeye çalışarak. Catherine, Julian'ın ikisinin arasına teklifsizce daldığı sırada, o zarif ellerinin arasında kanatları açık vaziyette duran kitabın gerilim-korku türü bir kitap olduğunu fark etti; kitabın kapağında yüzünde korku ifadesi olan bir kadının resmi vardı; o anda birdenbire, *bu adamdan gerçekten, ama gerçekten hiç hoşlanmıyorum*, diye düşündü Catherine.

"Julian, sen de yemek ister misin, yulaf ezmesi?"

Sorduğu sorunun ilk beş kelimesinde gözleri aydınlanmış, ama cümlenin sonunu getirdiğinde hayal kırıklığıyla yeniden sönmüştü.

"Hayır, sağol," dedi. "Daha ... şeey ... daha doyurucu bir şeyler yok mu?"

"Bilmiyorum," dedi Catherine; gözünü buharı tüten *havermout*'u kaşıkla ağzına götüren Ben'e dikmiş dalgın dalgın ona bakıyordu. "Yulaf ezmesi epey doyurucu değil mi?"

"Ben yumurta geçiriyordum aklımdan aslında," diye itirafta bulundu Julian.

"Belki Dagmar dönüşte getirir."

"Mm." Anlaşılan, Julian açısından, Dagmar'dan yiyeceğini kendisiyle paylaşmasını istemek pek de gerçekçi bir ihtimal değildi.

Catherine *havermout*'tan arta kalanları kendi kâsesine sıyırırken Julian'a geceyi nasıl geçirdiğini sordu.

Tabureye otururken, "Yine gecenin yarısını uyanık geçirdim," diye yakındı Julian. Ciltsiz kitabı kucağında duruyordu, parlak kapağındaki gözleri fal taşı gibi açılmış dilberin resmi ince bacaklarının arasından yukarı bakıyordu.

"Öyleyse çığlıkları duydun?" dedi Catherine.

"Çığlıklar mı?

"Çığlıklar, ormanda bir yerlerde."

"Dagmar'ın bebeğidir herhalde," dedi. "Ya da yarasalardır."

Hiçbir şey duymamış olduğunu anlamıştı.

"Ama ben duyduğuma eminim," dedi Catherine. "İnsan sesiydi. Son derece yalnız ve çaresiz, tuhaf bir sesti. Sadece çığlıklar, tek kelime yoktu."

Julian anlayışlı bir şekilde gülümsedi.

"Ağlar bebek gece kör karanlık, / Ağlar bebek ister aydınlık / ve yoktur feryattan başka ağzı dili, ha?" dedi ruhsuz ruhsuz.

Catherine tedirgin bir şaşkınlıkla gözünü dikmiş ona bakıyordu. Julian sık sık bu tür şeylerle çıkardı or-

taya: Victoria ya da Romantik dönemin en sevdiği şairlerinden iştah kabartan bir alıntıyı, hiç aldırış etmeden kayıtsızca söylerdi; sonradan düşünüldüğünde, sanki modası geçmiş bir TV reklâmından ya da geçmiş yılın yapışkan, dokunaklı ya da dokunaklı bir şekilde yapışkan bir seçim sloganından alıntılama yapmış izlenimi verirdi insana.

Evde bir yerlerde bir telefon çaldı.

"Hayalet avcıları," diyerek espri yaptı Julian.

Telefon Gina adlı genç bir kadındandı. 't Luitspelershuisje'yi temizlemek, yatak çarşaflarını değiştirmek ve bunun gibi şeyler için bu öğleden sonra oraya gelmesinin sakıncası olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Roger bundan Catherine'e bahsettiğinde Catherine rahat bir nefes aldı. Nasılsa ev işleri için bir hizmetçi geleceğini hiç ummamıştı; yöneticinin valizlerine gösterdiği kayıtsızlıktan sonra, böyle bir şeyin Belçikalılara özgü bir davranış olacağı hiç aklına gelmemişti. Ama birileri gelip de bu gece Roger'la paylaşacağı, terden sırılsıklam olmuş yatak çarşaflarının çaresine baksa, işte bu büyük fark yaratırdı.

Roger'ın hizmetçinin mesajını iletmesinden dakikalar sonra Dagmar, serüvenlerinden sinirli ve canı sıkkın bir şekilde döndü. Sırtında Axel, her iki kolunda plastik torbalar paldır küldür mutfağa daldı. Bebek ağlayıp sızlıyordu.

Torbaları mutfak tezgâhının üzerine boşaltırken, "*Moment mal, moment mal*," (Dur bir dakika, dur bir dakika) diyerek azarladı bebeği. *Times Literary Supplement* dergisinin üzeri yoğurtlar, taze kayısı, gevrek ekmek-

ler, peynirler, avokadolar, soğuk etler, kahve, karton karton 'Vla met echt fruit', bebek bakımı için plastik kutularda ıslak tuvalet mendili ve yumurtayla kaplanmıştı.

Roger çoktan çıkmıştı; Ben Lamb de mutfakta Catherine, Dagmar, Julian ve kendisinin oluşturduğu tüm bu kalabalığa yer kalmadığını fark ederek zarif adımlarla onun arkasından çıktı. Julian ise tereddüt etti, gözü yumurtalardaydı. Ufukta bir omlet görünürse acaba bebeğin şu sinir bozucu gürültüsüne katlanabilir miydi diye düşünüyordu.

Ama Dagmar onun tam karşısındaki tabureye tüm ağırlığıyla çöktü ve halen sırtında olan Axel'i omzundan aşırıp kucağına koydu. Sonra da tişörtünü yukarı sıyırıp göğsünü çıkardı ve göğüs ucunu bebeğin ağzına soktu.

Bunun üzerine Julian, "İzninizle," diyerek kadınların yanından ayrıldı.

Catherine mutfak kanepesinde oturmuş, gözü Ben'in yulaf kâsesinde, dalıp gitmişti. Kâse öyle temiz ve parlak görünüyordu ki sanki içi yalanmıştı, yine de, öyle olsaydı bunu fark ederdi diye düşündü. Kendisiyse yarısını yemeye çalışmış, sonradan da unutmuştu. Roger nedense bundan hiç hoşlanmazdı, bu yüzden Londra'dayken, iştahı kaçar kaçmaz yiyeceği şeyi hangi kuytu köşe bucak elinin altındaysa oraya saklama alışkınlığı edinmişti. *Bunu sonra yerim*, derdi kendi kendine, ama sonra dünya döner, döner, döner dururdu. Günler, haftalar gelip geçer, kaskatı kesilmiş çörek ekmekler palto ceplerinden dökülür, küflenmiş yoğurtlar takı çekmecesinden kaçamak bakışlar atar, eri-

yip kararmış muzlar, tıpkı cesetler gibi ayakkabı kutularından tabutlarında yatardı.

Tahmininee bunları burada, Luth Şatosunda yapmıyordu, belki de yapıyordu. Belki de Roger başkalarının yanında ona bir şey söylemekten çekindiği için arkasını topluyordu. Kim bilir belki de fıttırmıyor, Alzheimer hastası oluyordu. Kırk yedi yaşındayken bu inanılır şey değildi... Yine de: Alzheimer hastalığıyla ilgili çok masum ve ... tartışılamayacak bir şey vardı. Alzheimer hastasıysanız hiç kimse size kendinize çeki düzen vermenizi söylemeyi aklına getirmez ya da seks hayatınıza geri dönmeniz için sabırsızlanmazdı. Artık Prozac almanıza da gerek kalmazdı ve birileri televizyonun arkasına istiflenmiş yarısı yenmiş elmaları bulursa, pek tabi, anlayış gösterirdi buna.

Ve öldüğünüzde de neler olduğunu bile anlamazdınız. Unutkanlık içinde titreyip öbür dünyaya göçer, Tanrı'nın ışığı altında mülayim mülayim gözlerinizi kırpıştırırdınız.

Catherine'in gözleri birkaç dakika önce üzerinden topladığı yiyecekleri buzdolabına ve mutfak dolaplarına muntazaman yerleştirdiği *Times Literary Supplement* dergisine odaklandı. Derginin sayfaları açık duruyor, Britanya ve ABD'nin her yerinden dokuz tanınmış akademisyen Shakespeare'in sonelerinin ithaf edildiği kişiyi, oldukça kişiselleştirerek tartışıyorlardı. *Bu konudaki yazışmalar artık kapanmıştır*, diye uyarıyordu editör ama yaklaşık dört yüz yıldan sonra sone tartışmasının, tıpkı diğer tartışmalar gibi, hiçbir sonuca varılamadan sonsuza dek sürüp gideceği çok açıktı. Catherine'e gelince, bunlar gibi adamlarla evli olmanın dokuz farklı

Cehennem hayatı yaşatacağını saymazsanız, bu tartışma hakkında hiçbir fikri yoktu.

"İstediğini yiyebilirsin," dedi Dagmar.

Catherine Alman kızın orada olduğunu unutmuştu, irkilerek ona baktı.

"Ah... sağol," dedi.

"Ancak alış veriş yapacak tek kişi ben olacaksam, yakında biraz daha fazla paraya ihtiyacım olacak," diye ekledi Dagmar. Bebeği hâlâ memesini emiyordu, uyuyan bir yavru kedi gibi sessiz sakin.

"Roger'a söylemen yeter, o halleder," dedi Catherine. Yıllardır bir tek çek imzalamamış ya da bir bankaya adım atmamıştı. Son zamanlarda bir duvar deliğinden kendisine para ödenmesini sağlayan küçük plastik bir kart kullanıyordu, dört haneli şifreyi ve kartı da tabii, hatırladığı sürece. Ama Martinekerke ormanında bu küçük plastik kartı yerleştirecek hiçbir yer yoktu.

"Dün gece iyi uyudun mu Dagmar?" diye sordu Catherine, Ben'in kâsesini lavaboya götürürken.

"Mükemmel," dedi Dagmar.

"Gece yarısından hemen sonra tuhaf bir şey duydun mu? Ormandan gelen bir çığlık mesela?"

"Beni hiçbir şey uyandırmaz," dedi Dagmar Axel'a bakarak, "onun dışında tabiî ki."

Çocuğun nerdeyse hiç gürültü çıkarmadığına bakılırsa bu imkânsız görünüyordu, ama Dagmar onun neden bahsettiğini biliyor olmalıydı. Alman kız memesindeki bebeğine baktığı sırada Catherine birden bire, onun ince, gergin ciltli yüzünde, kendisini beş yaş daha yaşlı gösteren bu gerdanın nasıl belirdiğini düşündü. Ayrıca, Dagmar'ın alnında Catherine'in daha önce hiç fark etmediği eski bir yara izi de vardı. Geleceğin

kırışıklıkları, geçmişin yara izleri, özel hayatın kaydını tutan hiçbir yabancının asla anlayamayacağı milyonlarca iz...

"Burada eğleniyor musun?" diye sordu Catherine.

"Elbette," diyerek karşılık verdi Dagmar. "Bize burasını temin etmeleri çok güzel. On yıldır profesyonel müzisyenim ve bir tane çocuğum var; nihayet birileri provamızın bedelini ödüyor, değil mi?"

"Ama burası ve bu eser – bunlar hoşuna gidiyor mu?"

"Pino Fugazza'nın müziği hiç umurumda değil," diye omzunu silkti Dagmar, Axel'ı memesinden uzaklaştırırken. Meme başı ve çevresinde pırıldayan salya onu Catherine'le göz temasını kesmeye sevk etti. "Sadece iyi söylemek istiyorum. Eğer önüme konan müzikten çok sıkılırsam kıçımı sıkıp kendi bestemi yapmam gerekir, öyle değil mi?"

Tükürüklenmiş meme başının görüntüsünün içini bulandırmasından mahcup olan Catherine bile konuşmanın akışının bu şekilde değişmesine çok şaşırmıştı. İngiliz aksanı yerine Amerikan aksanıyla telaffuz ettiği 'kıç' kelimesi Dagmar'ın bir yabancı olduğunu, Alman aksanıyla İngilizce konuşmasından bile daha fazla vurguluyordu; üstelik onların buraya gelmesini sağlayan komisyona karşı bu açık yürekli, umursamaz tavrı da çok şaşırtıcıydı. En tuhaf olanı da şu delice, önüne konulan müziği beğenmezsen kendi besteni yapabilirsin fikriydi.

"Beste yapıyor musun?" Daldığı hayal alemi doruk noktasına varmışken, Catherine, Dagmar'ın tişörtünün, teninde beliren rahatsız edici şişliği örterek aşağı indiğini fark etti.

"Elbette," dedi Dagmar, oğlunun o ufacık başını daha rahat bir yere koymak üzere yer ararken. "Sen yapmıyor musun?"

Catherine hiçbir zaman beste yapmanın hayalini kurmamıştı. Çok iyi piyano çalardı, idare edecek kadar da flüt çalabilir ve bir müzik parçasının yalnızca partisyonuna bakmasıyla onu beyninde canlandırabilirdi –Roger kadar doğru olarak canlandıramazdı tabi. Partisyon okuma konusunda kendi beynini, yayını arada sırada zayıflayan eski bir radyo alıcısına, Roger'ınkini ise her bir ince ayrıntıyı dijital bir hassasiyetle seçebilen bir CD çalara benzetirdi. Nota dizgilerine kendi damgasını vurma olasılığına gelince; hayır, bu olanaksızdı. Bir notayı ne zaman yazılmış olandan farklı bir şekilde seslendirse, Roger hep "Fa diyez Kate, Fa natürel değil," demek ya da başka bir şeyler demek üzere hep yanı başında olurdu.

"Bunun için gereken yeteneğe sahip olmadığıma eminim," dedi Dagmar'a.

Alman kız ona hararetle karşı çıkmaya heveslenmedi, Belçika moka çikolatası kadar koyu kahverengi gözlerindeki bakışlar donuktu.

"Öyle diyorsan," diyerek omuz silkti.

Catherine içten içe bozulmuştu; oysa ondan rahatlatacak bir söz beklemişti. Şu Almanlar ne kadar da garipti, bir şeye uygun olunmadığını söylemenin aslında yüreklendirilmek istemenin ifadesi olduğunu anlamıyorlardı. Britanya Savaşını kazanmamış olmaları belki de iyi olmuştu.

"Bir kere iyi bir eğitime sahip değilim," dedi Catherine. "Pino, adı herneyse gibi insanlar yıllarca bu işin eğitimini alırlar."

Dagmar'ın Pino'nun öğrenim referanslarından hiç etkilenmediği gün gibi açıktı.

"Banyoda kendi kendine mırıldanmak da beste yapmaktır, sence de öyle değil mi?" dedi Axel'i kucaklayarak omzuna alırken. "Bisikletle dışarı çıktığım zamanlarda kendime ve oğluma bir şeyler mırıldanırım. Tabiî ki mırıldandığım *Partitum Mutante* gibi bir şey olmaz, orası kesin."

Sonra gülümsedi, Catherine de aynı şekilde karşılık verdi. Böylece sohbet, hoş ve dostça bir noktada sonlanmış oldu.

"Şimdi Axel'i yatırmam gerek," dedi Dagmar. "Sen de yürüyüş yapmak için dışarı çıksan iyi olmaz mı, ne dersin? Dışarıda her şey çok güzel – hava, orman, her şey."

"Çıkarım," diye söz verdi Catherine. "Gerçekten çok isterim. Ama Roger şimdi başlamamızı ister belki."

Dagmar'ın o anki bakışı Catherine'i utandırarak ayakkabılarını aramasına yetmişti.

* * *

Catherine tam kapıdan adımını attığı sırada hizmetçi kız Gina küçük beyaz bir Peugeot'yla geldi – mükemmel bir zamanlamaydı bu, eh, Roger artık provaların gecikmesinden dolayı kızamazdı, değil mi ya?

Catherine bu cüretkâr dik kafalılığına azıcık şaşırmış biçimde, hiç kimseye açıklamada bile bulunmadan evden çıkıp alelacele ormanın başladığı yere doğru ilerledi ve sonra da seyrek ağaçların arasından Şatoya baktı. Roger'la Julian, Gina'yı karşılama yarışına girmişlerdi; beklentilerin aksine Gina üzerine uyan iş el-

biseleri giymiş, yirmi küsur yaşlarında, dansçı tipli bir sarışındı. Belçika'da her şey beklediğinizden daha iyi kalitedeydi. Gina'nın arabasının arka koltuğundan bu yabancı adamların yardımı olmadan çıkarmaya uğraştığı elektrik süpürgesi bile, küçük parlak plastik haznesine her şeyi çekebilecek bir tasarım harikasına benziyordu.

Catherine'in bildiği kadarıyla Roger ona hiçbir zaman ihanet etmemişti. Bu onun tarzı değildi. Bir şeye söz verdiğinde ona bağlı kalır ve ne olursa olsun onu asla bırakmazdı. Ama ne olursa olsun. Roger'ı elinden alacak ne ani bir kalp krizi ne de olası bir felç durumunda bile. Roger kendisinden dört yaş büyüktü ama oldukça formdaydı. Kendisi Roger'dan önce ölmediği sürece de, daima birlikte olacaklardı.

Catherine şatoya arkasını döndü ve ağaçların derinliklerine daldı. Yürürken, kaybolursa izleri takip ederek yolunu bulabilsin diye dökülmüş yaprakların ve turbalı toprağın yerde oluşturduğu yumuşak, hışırdayan halıyı hafifçe tekmeliyordu. Gökyüzü bulutsuzdu ve hafif bir esinti vardı. Öyleyse bıraktığı ayak izleri kalacaktı, bundan emindi.

Savaş sırasında, Naziler muhtemelen bu ormanda insan öldürmüşlerdi. Savaş Belçika'ya kadar gelmişti, değil mi? Bundan emin olmadığını itiraf etmekten biraz utanmıştı. Gerçektende, şarkı söylemek dışında başka pek fazla şey bilmezdi. Magdalen's Koleji'ndeyken ergenlik çağı sonrası sefaletinden onu Roger kurtarmış ve ondan sonra da bütün sorumluluğu hep o üstlenmişti. Catherine'e onun için yaptığı planlarının ilgisini çekebileceğini, neleri öğrenmek istemeyeceğini

dikkatle araştırdığını söylemişti. Ayrıca, Catherine korkunç unutkandı da, özellikle de son günlerde. Roger'ın bir vakitler Belçika ve İkinci Dünya Savaşından *bahsetmiş* olması muhtemeldi, gelgelelim Catherine şimdiye kadar bunu çoktan unutmuş olmalıydı.

Neyse, bir zamanlar bu ormanda Nazilerin *kol gezdiğini* ve ormanın insanları idam etmek için mükemmel bir yer olduğunu varsayıyordu. Catherine bir araya toplattırılıp sürü halinde toplu bir mezarın kenarına getirilmenin ve vurulmanın nasıl bir duygu olduğunu merak etti. Ölmek istemeyen insanlara merhamet etmeye çalıştı: çocuklu kadınlara belki. Bütün düşünebildiği başkası tarafından verilen bir kararın yükünü omuzlamanın nasıl bir merhamet olacağıydı: kaçamak yanıtlarla gerçeği gizlemeye çalışarak sizi mezara, ensenize kurşun sıkacağı yere, kendi kendinize gidemeyeceğiniz bir yere götüren bir Nazi için mesela.

Ondan birkaç yıl sonra da, renkli flamalarını savurarak Avrupa'nın her yerindeki çocukları sevindiren, Fransız bir Robin Hood ve Sevimli Haydutları atlarıyla gelip kemiklerinizi çiğneyecekti.

Yaklaşık on beş dakika sonra Catherine yürümekten vazgeçti ve yosunlu bir servi gövdesine çöküp ormandan yatağın üzerine kuruldu. Toprak, poposunu, yoksa kıçını mı demeliydi, üzerine koyup dinlendirmek için oldukça korunaklıydı; sanki Belçikalı bilim adamlarınca, pantolonları lekelemeyen bitki yetiştirmek için tasarlanmış gibi görünüyordu. Ağaç tepelerinden süzülen güneş ışığı tenine D vitamini ışınlıyordu. Çevresindeki toprak ve yeşillikler üzerinde solgun altın renkli ışıklar tatlı tatlı oynaşıyor, yapraklar o temiz, o mis kokulu oksijenlerini salıyorlardı.

Besteciler çoğunlukla doğadan ilham alırlar, diye düşündü. Beethoven'ın *'Pastoral' Senfonisi*, Vaughan Williams, Delius, bu türden bir şeydi. Doğa kendisi için ne ifade ediyordu? Sanki Tanrı ona bu soruyu sormuşçasına karar vermeye çalıştı.

Doğa, içinde insanların olmamasını ifade ediyordu. Doğa, insanoğlu olmadan işlemek üzere kurulmuş bir sistemdi; insanoğlu yerine acımasız ve ölümsüz olanın üzerine yoğunlaşmıştı. Bu da zaman zaman oldukça rahatlatıcı geliyordu. Ne var ki uzun vadede tehlikeli bir şeydi: karanlık çökecek ve kapatacak bir kapınız kalmayacak, başınızın üzerinde bir dam, sarınacak bir battaniyeniz olmayacaktı. Ne de olsa, insan bir hayvan değildi.

Catherine ayağa kalkıp kot pantolonun üzerine yapışan yaprakları ve ağaç kabuklarını silkeledi. Bugünlük bu kadar doğa yeterdi. Eve dönme vakti gelmişti.

Açtığı patikadan geri dönerken bütün kuşların çevresindeki ağaçların tepelerinde tünemiş olduğunu fark etti. Bir kaçı ahenkli bir şekilde cıvıldıyordu, büyük çoğunluğuysa suskundu. Ona bakıyorlardı. Düşünmeye gelmezdi; yürüdükçe ayaklarının altında hışırdayan çalıların sesine odaklandı.

Hızlanmış nefesi sessizlikte inanılmaz bir gürültü çıkarıyordu, daha hızlı yürüdükçe nefes alıp verişleri de tam perdeden ve tınılı iniltilere daha fazla benzemeye başladı. Tıpkı avangart şarkılar söylemek gibiydi, gerçekten: dehşete düşmüş bir ruhun nâmeleri.

Artık nerdeyse koşuyordu; daha önce tekmeleyerek iz bıraktığı dağınık dallar ve toprak parçalarına takılıp tökezliyordu. Güneş ışıkları ağaçların arasında tıpkı bozuk bir floresan gibi çiğ ve itici bir parlaklıkla

çok daha hızlı titreşiyordu. Yine zaman kavramını mı yitirmişti acaba? Evden saatlerce uzakta mıydı yoksa?

O çığlığı duysa ne yapardı?

Bu düşünce tıpkı bir ok gibi aniden saplandı beynine. Geceleyin çığlık koparan her ne idiyse, şimdi onunla birlikte Martinekerke ormanında tek başınaydı. Ağaçların arasında kor gibi parlayan gözleri muhtemelen onun üzerindeydi şimdi. Yine o çığlığı atmak için doğru zamanı bekliyordu; bir hata yapıp iyice yaklaşana kadar bekleyecek, tam kulağının dibinde, ense kökünde, çığlığı basacak ve o da panikle dizlerinin üzerine düşecekti. Catherine tedirgin bir şekilde hafif iniltiler çıkararak koşuyordu. Bundan sonra uslu bir kız olacaktı, keşke Roger gelip onu kurtarsaydı.

Nefesi kesilmiş, yarı-kör bir vaziyette açıklığa çıktı. O kadar çok korkmuştu ki ormanı geride bırakması sadece birkaç dakikasını almıştı; üstelik evden hiç de fazla uzaklaşmamıştı. Şato yolun tam karşısında duruyordu ve küçük beyaz Peugeot, doğaüstü çığlıkların imkânsızlığını anlatırcasına dışarıya park edilmişti.

Eşikten adımını atar atmaz Roger "Hadi bakalım, *Partitum Mutante* zamanı," dedi ona.



O gün provalar kötü geçti. Ben, Dagmar ve Catherine yeterince istekliydiler, ama Roger sinirliydi, tuhaf bir huzursuzluk vardı üzerinde. Julian'ın da aklı başka yerdeydi ve dikkatini dağıtan en ufak bir olayda – örneğin Gina'nın evden ayrılması gibi- partisyondaki yerini kaçırıyordu. Kız, alet edevatını arabasına yükler-

ken pırıl pırıl olmuş pencerelerden onu izliyor ve Yaratıcı Tanrının sözlerini söylediği sırası güme gidiyordu.

Julian ve Roger'ın birbirlerine nazik nazik sarf ettikleri düşmanca sözler telefonun bir daha çalmasıyla, şükür ki kesildi. Arayan, Benelüks Çağdaş Müzik Festivalinde anlatacak bir öykü bulmaya çalışan, bir Lüksemburg gazetesinden bir gazeteciydi.

Roger sorulan sorularla ilgilenirken, ki bunlardan ilki belliki Pino Fugazza'nın eserinin adının neden *Partitum Mutante* olduğu ile ilgiliydi, Beşli'nin Roger Courage adını taşımayan üyeleri aylak aylak oturuyordu. Bu soru Catherine'in Roger'a sormaya hiç niyetlenmediği pek çok sorudan biriydi, bu yüzden onun verdiği cevabı dinlemeye çaba sarf etti.

Tam tersini ima ederek "Şey, çok az İtalyanca biliyorum," diye mırıldandı ahizeye, "ama benim anladığım kadarıyla, bu isim İtalyanca değil, hatta Latince bile değil. Daha ziyade bir sürü şey üzerinde oynanan çok anlamlı bir sözcük oyununa benziyor. *Partita* kelimesinde bir sözcük oyunu olduğu kesin, hem müzikal bir bölüm anlamında hem de doğum anlamına gelen *partum* kelimesine gönderme yapması açısından. Öyleyse *Mutante* kelimesi de mutant, yani mutasyona uğramış doğum ya da mutant müzik formunu akla getiriyor..."

Catherine'in ilgisi dışarıdaki ormana yöneldi. Hemen pencerenin yakınında bir geyik otluyordu. Dışarısı, içeriden görüldüğü kadarıyla gerçekten de korkunç güzeldi. Ormanda daha sık yürüyüşe çıkmalı, korkularıyla yüzleşmeli, bir bebekmiş gibi davranmamalıydı.

"Böyle yeni besteleri seslendirecek müzisyenlere yeterli prova süresi verilmesinin çok çok önemli olduğunu düşünüyorum," diyordu Roger Lüksemburglu

gazeteciye. "Vokal bir çalışmanın ilk gösterimine gittiğinizde, tabiri caizse daha yeni öğrendikleri bir eseri sadece içgüdülerine dayanarak idare eden şarkıcıları dinlemeniz içten bile değildir. İyice öğrenmek, ince farklılıkları ve sesteki iniş çıkışları yakalamak için yeterli zaman yoktur. Unutmamalısınız ki, Handel'in *Messiah*'ını ya da bunun gibi çok eski bir şarkıyı geleneksel bir vokal grubu söylese, bunu neredeyse uyurken bile söyleyebilirler. Cesaret Beşlisi olarak bizim bu muhteşem şatoda *Partitum Mutante* ile yapmaya çalıştığımız şey de bu eseri uyurken bile söyleyebilecek derecede öğrenmek. Asıl iş o zaman başlayabilir."

Saniyeler sonra Roger telefonu kapatıp Beşli üyelerinin yanına oturduğunda Catherine "Külot anlamına geldiğini sanıyordum," dedi.

Dagmar kıkır kıkır güldü, bir sinir boşalmasıydı bu. Roger birazdan bu cümlenin devamı olabilecek her şeyi karısından beklermişçesine ona baktı, keşke gözlerinin içine daha sert baksaydı.

"*Mutante* kelimesinden bahsediyorum," diyerek açıklama getirdi Catherine. "Külot anlamına geldiğine yemin edebilirim."

Roger o anda kendi evlerinde baş başa olmadıklarını hatırlatmak için gözlerini sağa sola devirip "Mutasyonla ilgili bir şey olduğundan eminim tatlım," diyerek kibarca uyardı karısını. Ama onu bu şekilde fırçalamayacaktı. Catherine, İtalya'ya daha geçen yıl gitmişti Dowland ve Byrd'i söylemek üzere. Yol üzerinde, Roma'da, Roger'ın tasmasından bir saatliğine kurtulmuş olmaktan büyük heyecan ve korku duyarak ufak bir alışveriş yapmıştı.

"Roma'dayken hatırlıyorum," dedi, "Külot lazım olmuştu. Büyük bir mağazadaydım ve nasıl soracağımı bilmiyordum. Kendi külotumu gösteremezdim ya, öyle değil mi? Ben de bir rehber kitaptaki külota baktım. *Mutante* yazdığına eminim." Sonra biraz utanmış bir şekilde güldü. "Bu tür bir şey olduğunu hatırlıyorum."

Roger bezmiş bir şekilde sırıttı.

'Bu açıklamadan sonra,' dedi, 'kahve isteyen var mı?'

Hepsi tekrar bir arada otururlarken, Roger onlara başyapıtıyla aralarının nasıl gittiğini görmek – aslında daha çok duymak - için Pino Fugazza'nın ertesi gün onları ziyarete geleceğini duyurdu. Ondan önce tartışılması gereken şey, tabi ki, besteci üzerinde mümkün olan en iyi izlenimi bırakmak için, *Partitum Mutante*'nin hangi bölümlerinin en yoğun şekilde prova edilmesi gerektiğiydi.

Gergin bir tartışma oldu, en azından bu sorun hakkında bir fikri olan Beşli üyeleri arasında. Julian'a, tenor seslere çok fazla yer verilen pasajlar en zayıf bölümlermiş gibi gelmişti; oysa Dagmar kontralto ve soprano armonilerinin çok daha kötü olduğundan emindi; Roger ise bu zayıflıkların kusursuz ve güvenli bir bariton dizisiyle dokunmuş, bağlayıcı bir çerçeve içinde, boş zamanlarda düzeltilebileceği görüşündeydi. Daha şarkı söylenmeden bir açmaza girmişlerdi. Julian tuvalete, Roger temiz hava almak için dışarı çıktı, nihayet Dagmar da Axel'a göz atmaya gitti.

Ben ile yalnız kalan Catherine, "O külot hâlâ duruyor aslında. Çok iyi dayandı. Hatta şu anda bile onu giyiyor olabilirim," dedi.

Ben kocaman başını ellerinin üzerine koyup gözlerini kısarak gülümsedi.

O gece Roger, en sonunda kendine, yatakta karısına kötü davranma serbestîsi tanıdı.

"Artık beni sevmiyorsun değil mi," dedi, Catherine kendini tortop edip yanına büzülürken.

Çok fazla şarkı söylemekten ve ağlamaktan kısılmış cırlak bir sesle "Bilmiyorum, bilmiyorum," diyerek yalvardı Catherine.

Catherine'in açıkta kalan yerlerini örtmek için battaniyeyi kuvvetlice çekerken "Antidepresanları bırakmayı iyice düşündün mü?" diye sordu tekdüze bir şekilde.

"Çoktan bıraktım," dedi. Doğruydu. Günlerdir böyleydi. Aslında, Londra'dayken Roger'ın sık sık Belçika'ya götürmesi gereken tüm eşyalarını yanına aldığından emin olması için yumuşak ve nazikçe yaptığı hatırlatmalarına rağmen, nasıl olduysa o küçük hapları orada bırakmıştı. Hapların içinde bulunduğu karton kutu her nasılsa pancar ve mayonezle dolmuş ve o da bu sorunun icabına bakamamıştı. İlaç kutusu, yiyecek artıkları, bunların bulunduğu el çantası, hepsini ama hepsini, evdeki yatağın altında bırakmıştı. Misafir odasında yalnız yattığı yatağın altında.

"Hadi canım!" dedi Roger Belçika'da yanında uzanırken. "Peki, nasıl hissediyorsun kendini?"

Catherine kahkahalara boğuldu. Julian'ın yan odada kaldığını da hesaba katarak çaresizce frenlenmeye uğraştı kendini, ama yapamıyordu; katıla katıla gülüyordu işte, gözlerinden yaş gelinceye, böğrü ağrıyana kadar.

Daha sonra, gülme krizi geçtiğinde, Roger elini ve başını karısının sırtına koyup uzandı.

"Yarın büyük gün," diyerek iç geçirdi, yalnızlık uykusuna dalarken.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye güvence verdi Catherine.

Roger'ın nefesi ağırlaşıp düzenli hale gelir gelmez ormandaki ilk çığlık ürkütücü bir şekilde yankılandı.



Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Dagmar "Birlikte bir bisiklet turu atalım," diyerek Catherine'i davet etti.

Catherine'in utançtan yüzü kızardı, elleri titreyerek boğazına gitti. Bir grup ateşli Eskimo ile Kuzey Buz Denizi'nde çıplak yüzmeye davet edilseydi bu kadar şaşkına dönmezdi.

"Ah ... kulağa hoş geliyor, Dagmar, gerçekten, ama ..."

Yardım etmesi için Ben'e baktı, ama o *havermout*'unu kaşıklamakla meşguldü, şey gibi .... bir kuzu gibi memnun.

"Benim bisikletim yok bir kere," dedi minnettarlıkla.

"Şatonun arka tarafında bir tane buldum," dedi Dagmar. "Eski bir bisiklet, ama sağlam. İyi bir Belçika bisikleti. Ama eski bir bisiklete binemeyeceğini düşünüyorsan benimkini alabilirsin."

Catherine yenilgiyi kabullenip evden çıkmaya razı oldu. Alman kızın baldırları ve kalçaları, yürüdükçe bir Olimpiyatçı gibi kasılıyordu, mavimsi yeşil parlak tayı Catherine'in her yanı eşit derecede solmuş pastel mavisi kot pantolonuyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Güneşte parlayan iki bisiklet çoktan yolun kenarına yan yana park edilmişti bile. Catherine'in *Hayır, gelmek istemiyorum,* demekten başka kaçış yolu kalmamıştı; gelgelelim bunu söylemeyi de hiçbir zaman becerememişti.

Bisikletlere yaklaşırken "İnsanın bisiklete binmeyi hiç unutmayacağını söylerler," dedi temkinli bir şekilde, "ama biliyor musun, ben en inanılmaz şeyleri bile unuttum."

"Sorun değil, çaresine bakarız," dedi Dagmar, Axel'i sırt çantasına kemerle bağlamayı aklından geçirirken.

Catherine deri kıvrımlarına dokunup bacak arasına hangisinin sert, hangisinin yumuşak geleceğini hayal etmeye çalışarak iki bisikletin de oturaklarını inceledi.

"Eee şey ... bunlardan hangisi şey yapmamış birisi için.... yani biliyorsun ... daha iyi?"

Dagmar omzunu silkti, sırtında altı kiloluk bir insan taşıyan bir kadın için bu büyük bir başarıydı.

"Bisikletlerden biri yaklaşık yüz vitesli, diğeri vitessiz," dedi. "Ama tamamen düz bir yolda yavaş giderken çok fazla fark etmez."

Böylece başlamış oldu. Hâlâ çok iyi bisiklet sürebileceğini anlayınca Catherine'in kaygısı rahatlamaya dönüştü. Dagmar'ın kendisinden daha hızlı süreceğinden korkması da aynı şekilde yersiz çıkmış oldu. Alman kız onunla aynı tempoda yavaş sürüyordu bisikleti – bunu düşünceli davranmış olmak adına özel çaba sarf ettiğinden değil, sadece dakikada belli bir devir sayısında pedal çevirmeleri için bacaklarına komut göndermek için yapıyordu. Nedeni ne olursa olsun, Catherine ona ayak uydurabilmiş, gizemli düzgün yol boyunca zevkten dört köşe, sağında ve solunda bulanıklaşan orman

ve saçlarını savuran hafif rüzgârda kendini bisiklet sürerken bulmuştu.

Bir ya da iki mil sonra, konuşacak kadar bile kendine güveni gelmişti.

"Biliyor musun, bu gerçekten çok hoşuma gitti," diye seslendi Dagmar'a.

Axel, yüzü yün şapkadan dolayı güçlükle seçilebilir vaziyette annesinin sırtına kurulmuş, gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Ne de olsa yanlarında gezi arkadaşlarıyla dolaşmaya alışkın değildi.

"Bu gece daha iyi şarkı söyleyeceksin," diye iddia etti Dagmar. "Ciğerlere çok iyi gelir, diyaframa çok iyi gelir, her şeye çok iyi gelir."

"Bir dahaki sefere beni dağa tırmanmaya da götürürsün sen!" Belçika gibi düzlüklerden oluşan bir ülkede korkmadan sarf edilebilecek türden bir sözdü bu.

"Harika bir fikir," dedi Dagmar. "Eifel'da Almanya sınırında tırmanılabilecek dağlar var. En fazla üç yüz kilometrelik bir yol."

Catherine tekerlek vınlamasından dolayı Dagmar'ın duyacağı kadar yüksek sesle olmasa da, kibarca güldü. Uzakta görünen bir kilise kulesi Martinekerke'ye vardıklarının habercisiydi.

Bir saat sonra, Luth Şatosunun ön kapısına kadar bisiklet süren Catherine, mağrur ve pırıl pırıl parlayan bir Catherine'di. Bir parçacık yerel tesis keşfi yaparak büyük bir dünyayı keşfediyordu. Artık Dagmar'la kendisi getiriyordu lezzetli yiyecekleri.

Üç adam, yüzleri kızarmış bu iki terli kadının, bakkaliye malzemelerini mutfağa taşımalarını sükûnetle izlediler.

Doğrusunu isterseniz, Catherine her hangi türden bir torba taşıma işini savsaklamış, bisikletle çok fazla şey taşımamıştı. Ama yumurtaların sorumluluğunu o üstlenmişti; onları giyemeyeceği kadar terlediği için süveterine sarmış ve o tuhaf Belçika bisikletinin sepetine güvenli bir şekilde yerleştirmişti.

Catherine büyük bir bardak sütü terden parıldayan boğazından aşağı yuvarlarken Roger alçak sesle "Bir duş daha alman gerekebilir hayatım," diye öneride bulundu. "Pino Fugazza birazdan burada olacak."

Axel, durup dururken birden bire ağlamaya başladı.

Meğer Pino Fugazza, Cesaret Beşlisi'nin şimdiye kadar tanıştığı bütün bestecilerin en az sevimlisi imiş. Belki de, oldukça büyük servetinin kaynağının avangart müziğin haklı popülaritesinden değil de otomatik silah işindeki ailesinin mirasından geldiği konusunda önceden biraz uyarılsalardı iyi olacaktı. Yine de, ailesinin günahlarından bir çocuğu sorumlu tutmamış olmak için hakkında hüküm vermeyi sonraya bıraktılar. Her halükarda Ben'in de dediği gibi, Cesaret Beşlisi'nin on yedinci yüzyıl repertuvarının gözde bestecisi Tobias Hume da yaşadığı dönemde profesyonel bir katildi, ama bu viyola için yazdığı şarkıların değerine gölge düşürmemişti.

O ölümsüz 'Fain Would I Change That Note' adlı şarkıyı yazmak için kılıcını bir kenara bırakan sanal bir Tobias Hume görüntüsü, Pino Fugazza'nın siyah bir Porsche'la fiilen oraya gelişiyle bir anda yok oldu. Herkesin canını sıkan rahat bir tavırla şatodan içeri girdi; sırtında bir düzine küçük siyah kulak baskısı olan Galiano bir gömlek, üzerinde ceplerinde madeni parala-

rın şıngırdadığı Armani bir pantolon ve püsküllü ayakkabılar vardı. Gülüşü şaşırtıcı derecede iticiydi.

Catherine adamın vereceği cevabı bilmek istemediğini bir bakışta bile söyleyebilecek durumda olmasına rağmen, ev sahibesi rolünü oynayarak "Nasılsınız?" dedi ona.

1.50 cm'lik cüssesi üzerindeki yerçekiminin zayıf olmasından dolayı olacak, hafif bir adım atarak eve girerken, "*Prima, prima*, çok iyi, çok iyi," diye haykırdı besteci İtalyanca. Yirmi dokuz yaşında çoktan kel kalmış bu adamın suratı bir makak maymununa benziyordu. Fiziksel tuhaflıkları olan insanlara şaşkınlıktan ağzı açık bakakalmamaya en fazla özen gösteren Ben Lamb bile Tanrının neler yarattığına inanamadı.

Pino, Porsche'unu evin içine kadar sürmemişti ama ön kapıya mümkün olduğu kadar yakın park etmişti; Sinyor ve Sinyora Courage onu dostça karşılamaya uğraşırlarken, o sanki vahşi bir orman hayvanı arabasını kaçıracakmış gibi pencereden bakmaya devam etmişti.

Nihayet endişesi sona erdiğinde, kollarını cömertçe iki yana açıp müziğin başlamasını istedi.

Cesaret Beşlisi *Partitum Mutante*'nin otuz bir buçuk dakikasının tamamını ara vermeden söyledi; enine boyuna düşünülürse oldukça da iyi söylemişlerdi. Her zamanki gibi, gerçek bir dinleyici kitlesi önünde performans göstermeye sıra gelince – bu sadece bir kişi bile olsa – farklılıklarını bertaraf etmek için yeri göğü inletmişlerdi. Julian biraz tevazu göstermeyi becermiş, Dagmar kurallara tümden uymuş, Roger karısının temposu düştüğünde gruba ayak uydurması için tempoyu yavaşlatmıştı. Ve nihayet bitirirken de Catherine

son notaları öncekilerinden çok daha iyi bir virtüözlükle söylemişti.

Cesaret Beşlisi geleneksel armoninin ötesindeki uzak kıyılara bitkin vaziyette yığıldığında, eve ormanın sessizliği çökmüştü. Fırtınalı ses denizlerinde nerdeyse nefes almadan uzun bir mesafe yüzmüşlerdi. Daha da can sıkıcı olanı ise, onlar bu denizden çıkmak için mücadele verirlerken, üzerine bebek pijamasına benzer bir gömlek giymiş bir makak tarafından küçümsendiklerini hissetmişlerdi.

"Bravo," diyerek pis pis sırıttı makak.

Pino Fugazza, performansı kısaca överken de, ardından uzun uzadıya eleştirirken de cömert davrandı. Konuşurken, onun yanında partisyon hakkında görüş alışverişinde bulunulmasına müsaade etmedi; kılı kırk yaran cinsten önemsiz detaylara takılmak onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi bir hali vardı. Tersine, Beşli'nin kavramakta yetersiz kaldığı daha önemli sorunlar var gibi gelmişti ona. Mesela eserin esasını ve özünü kavramak gibi.

Fugazza bir balet gibi el kol hareketleri yaparak önlerinde bir yandan öbür yana sallanıp duruyordu; kendince avangart olarak yorumladığı İngilizcesinin anlaşıldığından emin olmaya çalışırken pantolonundaki madeni paralar şıngırdıyordu.

Bir sürü başarısız girişimden sonra "Daha ekztğem ôllmalî, aynı zamanda daha yumuşak da," diye haykırdı. Ulvi türden bir çelişkiyi tasvir etmek için güdük pençelerini havaya savurup tıpkı ölmüş bir supya gibi peltemsi, dibe doğru batmaya bıraktı. "Bir kuyunun dibinde yitiiiiiip giden pirşey gibi."

Bir sessizlik oldu.

"Daha mı sessizce?" diye tercüme etmeye çalıştı Roger.

Fugazza başıyla onayladı, nihayet gelişme kaydedilmesi hoşuna gitmişti.

"Evet, çok daha sessizce," dedi, "ama yitirrmeten .... sesin duygusal yüksekliğini, anladınız? Sessiz, usulca ama kullâklârın içinde yankılanan ... Damlayan su ssêsi gibi ... şeyden... bir ... bir..."

"Çeşmeden mi?"

"Musluktan. Geçenin sessizliğinde, hhêryêrr sessizken damlayan. Ses bu yüzden yüksek çıkar, tamam? Sessizlik, yükseltilmiş."

Hepsi bunu bir an için zihinlerinde tarttılar, sonra Roger dedi ki:

"Yani diyorsunuz ki son derece sessizce söyleyelim, ama sesimizi yükseltecek mikrofonlarımız mı olsun?"

O utanç verici görünmez nesneleri önlerinden toplayıp doğruca bir ateş gölünün içine atarak, "Hayır! Hayır! Mikrofon yok!" diye bağırdı Pino. "Yüksek ses pir ....pir ... şittetten dolayı, tamam?"

"Duygu şiddetinden mi?"

"Şeyin şittetinden .... konsantrasyon. Konsantre olmuş şey gibi ... şey gibi..."

"Tavuk suyu tabletleri mi?" diye zehirli bir mırıltı halinde öneride bulundu Dagmar; bir yandan da eline aldığı bir tutam saçıyla oynuyordu.

"Bir kurşun gibi," diyerek düzeltti besteci zafer kazanmışçasına. "Bir kurşun çok küçüktür, tamam? Ama êttkisi ... êttkisi..." Yüzünü buruşturdu, İtalyancadan daha aşağı olan bir dil kendisini yine sırtından vurmuştu.

Onca gayretine rağmen vücudunu terk edip tavana yükselmek isteyen o dürtüye direnen Catherine, doğru kelimeyi bulmasına yardımcı olmak için büyük çaba gösteriyordu. Bir kurşunun bir insanın – ölmek istemeyen bir insanın- etine saplanmasının yarattığı etkiyi hayalinde canlandırdı.

"Korkunçtur," dedi.

Besteci arabasıyla oradan ayrılırken "Ondan nefret ediyorum," diyerek sinirden tısladı Dagmar.

"Galiba bu bir iletişim sorunu," dedi Roger ruhsuz ruhsuz.

Baş ve işaret parmağını kullanarak nemli saçına kasten bir fiske indirip "Ondan nefret ediyorum," diye tekrarladı Dagmar. "Bu da benim sana ilettiğim şey."

"Pekâlâ," diyerek iç geçirdi Roger, "eser hakkında o *kendi* görüşüne sahip, biz de kendi görüşümüze ..."

Ben Lamb tıpkı bir ayı gibi evin içinde sessizce dolanıp duruyor, pencereden pencereye gidip hepsini sonuna kadar açıyordu. En büyük ve en yakın pencereyi açtığı anda Beşli üyeleri bütün şatonun son derecede ender görülen sıçanların testis torbalarını sürtmelerinden kaynaklanmış olabilecek türden bir kokuyla fena halde koktuğunu fark etti.



Besteciden hoşlanmama konusunda birlik oluşturan Beşli üyeleri sonraki haftayı *Partitum Mutante*'ye tamamen hâkim olmaya ayırdılar. Gündüzleri şarkı söylemekten başka pek bir şey yapmıyorlardı. Geceleriyse kütük gibi uyuyorlardı. Catherine bile artık eskisi ka-

dar uykusuzluk çekmiyordu. Ormandaki o yaratığın insanın içine işleyen, hazin çığlığı onu uyandırır uyandırmaz yine boşlukta sürüklenmeye başlıyordu.

Luth Şatosunda, kendisini bile şaşırtan, dindarcasına bağlı kaldığı bir tür âdet edinmekteydi. Şafak vaktinin ölümcül uyuşukluğunda titizlikle yaptığı gece yarısı planlarından vazgeçerek hep bir hayal kırıklığı yaşatmaya programlanmış gibi görünen o kadın, şimdi her sabah erkenden kalkıyor, Ben'e yulaf lapası pişiriyor, Dagmar'la bisiklet sürmeye gidiyor, sonra da uzun sürecek bir öğleden sonrasında şarkı söylemek için yıkanıp paklanıp kendine bir çeki düzen veriyordu. Duşa girdiğinde buharlı su bir şelale gibi çıplak bedeninden akıp giderken kendine bakıyor, acaba daha genç bir dış görünümün sadece hayalini mi kuruyordu yoksa bu gerçek miydi diye düşünüyordu.

Roger ise o zorlu profesyonellik kabuğuna çekiliyordu; ne zaman bir şeyin son günü çok yaklaşsa, bu halde olma eğilimi gösterirdi. Hiç de sevimsiz bir hal değildi bu: Catherine onun en çok bu halini seviyordu. Elindeki işe – şu durumda bu, şeytani *Partitum Mutante* idi- tamamıyla odaklanır, grubundaki şarkıcılarının ne tür zorluklar çektiğini anlamaya çalışır, değerli enerjilerini boşa harcamamaya ya da sinirlerini yıpratmamaya gayret ederdi. İşler yolunda gitmediğinde sonu gelmez tekrarlar yapılmasını istemek yerine anlayışlı davranırdı. Ne zaman bir tartışma çıksa, "Nefesimiz boşa gitmesin," diye espri yapardı olgun bir tavırla. Daha sonra gece olduğunda, sırt üstü yatağına uzanıp bir sonraki performansın daha iyi gitmesini sağlamak için çareler düşünürdü. Bu halde olduğu zamanlarda Catherine'in onu içine sokası gelirdi. Sırt üstü ya-

tacağından emin olabilseydi başını onun omzuna yaslar ve çatılmış kaşlarını okşardı.

Acaba Ben mutlu mu diye düşündü. Ne kadar da özgüvenli bir adamdı, ama mutlu muydu acaba? Her gece saat tam 11'de küçük odasına, muhtemelen kendisine küçük gelen yatağına çekiliyordu. Rahat etmek için ne yapıyordu acaba? Karısını özlüyor muydu? Yatakta dümdüz uzandığı zaman vücudu, istenmeyen başka biri üzerine çullanıyormuş gibi, dayanılmaz derecede ağır mı geliyordu ona?

Martinekerke'de geçirmekte olduğu bu iki haftadan önce, Catherine'in aklına böyle şeyleri merak etmek hiç gelmezdi. Beşli'nin her bir üyesinin diğerlerinin bilmediği farklı yaşamları vardı. Kişisel mutlulukları ya da mutsuzluklarının onları bir araya getiren amaçla bir ilgisi yoktu; en azından eskiden hep böyleydi. Tıpkı hep beraber oturup televizyonda maç izleyen beş futbol meraklısı gibi sözleşip Bay ve Bayan Lamb'in Tufnell Park'taki evlerinde buluşurlar, nerdeyse hiç konuşmadan Rönesans bestecisi Josquin'in *Miserere*'sini ya da o gün gündemde ne varsa onu söylemeye başlarlardı. Ben'in eşi ortadan kaybolur, mutfakta bol miktarda Asya yemekleri gibi kokan yemekler pişirirdi. Beşli'nin buluştuğu onca yıl boyunca Catherine hiçbir zaman Bayan Lamb'in hangi milletten olduğunu sorma teşebbüsünde bulunmamıştı. Vietnamlı filan gibi görünüyordu ve Amerikalı bir saç bakım uzmanı gibi giyiniyordu. Aralıklarla misafirlerine kahve ve çörek ikram ederdi: içine biraz karides aroması, zerdeçal, sarımsak ve soya sosunu ustaca kattığı elmalı ve tarçınlı dilimler. Catherine ara sıra Ben'e karısı hakkında birkaç soru sormak isterdi, ama yıllar geçtikçe bu ko-

nuyu konuşmak için uygun zamanın geçmiş olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Şarkıcı arkadaşlarının dışındaki insanlar üzerinde de karmaşık hisler uyandırabileceğinin belirtilerini gösterse de, Julian da içinde bir miktar gizem barındırıyordu. Bir keresinde Beşli, Lamb'lerin evinde prova yaparken, ne dediği anlaşılmaz küfürler ederek bağırıp çağıran sarhoş bir adam, Julian'ın dışarıda park edilmiş arabasını tekmeleyerek kaportasını ezmişti. Julian bembeyaz olmuş, ön cam kırılırken çıkan karakteristik *poff* sesi gecenin karanlığında yankılanırken oturup sabırla beklemişti. Yine de, Cesaret Beşlisi'nden hiç kimse bu olayla ilgili tek bir soru sormamıştı. Ne de olsa Julian'ın ekstra müzik faaliyetleri onun sorunuydu. İngiltere'de ne kadar tenor varsa hepsini cebinden çıkaracak kadar iyi bir tenordu o, önemli olan da buydu.

Müziği engellemediği sürece Catherine'in zihinsel zaafları bile hoş görülürdü. Geçen yıl provalarda her iki bileği de bembeyaz bandajlarla sarılı olarak boy göstermiş, ama hiç kimse ağzını açıp da bir şey dememişti. Oysa Catherine, Beşli'nin yetişmesi gereken bir uçak olduğunda Heathrow Havaalanı'nın tuvaletlerinde birkaç dakika daha fazla kalmaya cüret etse, havaalanı hoparlör sisteminden yapılan uyarı çağrılarını duyardı hemen.

Grubun en yeni üyesi olan Dagmar'a gelince, Cesaret Beşlisi'ni bırakmamıştı, çünkü daha önce birlikte çalıştığı pek çok insandan daha az sorun çıkarıyorlardı ona. Yöneticiler ona karşı opera söyleyemeyecek kadar ahlâksız biri olduğunu (orada en son Berg'in fahişe Lulu rolündeydi, Tanrı aşkına!) düşünür gibi bir ta-

vır takındıklarından Dresden Staatsoper'den ayrıldıktan sonra bu gülümseyen İngilizlere karşı biraz ihtiyatlı davranmış, ama sonra düzelmişti. Zamanında geldiği sürece fırtınalı aşk maceralarının, hatta gayrimeşru hamileliğinin bile, yanına kâr kalmasına izin vermişlerdi; o da bundan hiç dertlenmemişti. Dokuz ay boyunca gittikçe şişen karnına rağmen tek bir provayı bile kaçırmamıştı; basiretli davranmış, Basle'daki Ligeti'nin *Aventures* konseriyle Huddersfield'daki 'Carols Scared and Profane' Yılbaşı konseri arasındaki molada doğum yapmıştı. Bu da, anneye bebeğinin adını ya da cinsiyetini bile sormadan zevkli bir tebrik kartı gönderen Roger Courage'e yeterdi.

Yine de, Martinekerke'de geçirdikleri bu tıhaf iki hafta onları insan olarak birbirlerine çok daha fazla yakınlaştırmaktaydı, en azından Catherine'in bakış açısından böyleydi. Bir aile gibi birlikte yaşamaları, birbirlerine yemek yapmaları, birbirlerinin bir iki günlük sakallı hallerini görmeleri – tabiî ki kendisininkini değil – birbirlerinin saçlarının uzadığını görmeleri, hatta ... Catherine bütün bunları oldukça heyecan verici buluyordu. Hiç kuşkusuz bu iki hafta bitmeden kendisini Ben'e karısı hakkında sorular sorarken ya da ta Duidermonde'ye kadar bisiklet sürerken de görebilecekti.

Yine de, ona kalırsa, Julian mutsuz bir adamdı. Luth Şatosunda günler yavaş geçtiğinden gittikçe daha da huzursuzlaşıyordu. Elindeki işe yoğunlaşamamasından değildi bu huzursuzluk; aksine, *Partitum Mutante* üzerinde Beşli'deki herkes kadar çok çalışıyordu. Beden egzersizlerine can atıyor olmasından da kaynaklanmıyordu; çünkü Dagmar ve Catherine'in her gün bisikletle Martinekerke'ye gidip yiyecek getirmelerin-

den çok memnundu. Cinsel olarak huzursuz olduğu izlenimi uyandırıyordu insanda.

Julian Londra'dayken yalnız bir kurttu, hiçbir zaman biriyle beraber görülmezdi. Roger'la Catherine, Freddie Mercury'li telesekreter mesajıyla, alışkanlık haline getirdiği kırıcı eleştirileriyle, her zaman onun eşcinsel olduğunu düşünmüşlerdi ama en azından daha iyisini bulamadığında bayanlara da tenezzül ettiği Martinekerke'de ortaya çıkmıştı.

Ormanda sınırlı sayıda kadın vardı, ama Julian genellikle ahlâk dışı şeyler yapardı. Gina'nın şatoyu temizlemeye ilk gelişinde Julian (Roger sonradan Catherine'e anlatmıştı) çok değerli bir misafiri kabul eden bir malikâne sahibi gibi davranmıştı. Kızın alet edevatlarını taşımaya yardım etmesini kesin olarak reddetmesi bu girişimi boşa çıkarmış, o da resmi tanıştırma faslını Roger'a bırakarak B planını uygulamak üzere içeri koşmuştu. Daha iki dakika geçmeden, Gina'nın 'tenorumuz' Julian Hind'e takdim edilme vakti geldiğinde, Julian çoktan piyanonun başına geçmiş vakur bir dinginlikle Bartok'un *Mikrokosmos* adlı eserini çalmaya başlamıştı bile. Sanki kızı bu dakikadan önce hiç görmemişçesine, sanki kız çocukça bir hata yaparak kutsallığını anlaması beklenemeyecek bir *mabede* girmişçesine yüzünü ona doğru çevirip kaşlarını kaldırmıştı. Gina'yı nazik bir şekilde başıyla selamlamış, ama hiç konuşmamıştı. Ne acıdır ki, Gina da hiç konuşmamış işine koyulmayı tercih etmişti. Elektrik süpürgesinin fişi elinde, etrafa bakınıp kendi kendine: 'fiş, fiş' diye - görünüşe göre elektrik prizi anlamına gelen Hollandaca bir kelime – söylenmişti. Elektrik süpürgesinin gürültüsü başlar başlamaz Julian piyano

çalmayı kesmiş ve çok daha pasif bir role razı olmak zorunda kalmıştı. Çok geçmeden de Catherine ormandaki gezintisinden dönmüştü; artık *Partitum Mutante*'ye başlama zamanı gelmişti.

Beş gün sonra Gina'nın şatoya ikinci gelişindeyse Catherine oradaydı; Julian'ın gittikçe artan hoşnutsuzluğunun onu nasıl mahvettiğine bizzat şahit olma ayrıcalığına sahip olmuştu. Olağanüstü bir manzaraydı, birikmiş cinsel açlığın nelere kadir olduğunun unutulmaz bir göstergesi gibiydi.

Julian önce onu kraliyet soylularından – Belçika kraliyetinden değil de İngiliz kraliyet soylularından - biriymiş gibi kapıda karşıladı ve hemen ardından onu kendisiyle birlikte kanepeye oturtmaya çalıştı. Kız, yapması gereken işler olduğunda diretince de elektrik süpürgesinin motoru ve şakır şukur çalkalanan kovaların gürültüleriyle yarışmak için o kadifemsi tenor sesini yükselterek bir odadan diğerine arkasında dolaşıp durdu. Onun anlatım sanatlarıyla ilgilendiğini ve bu temizlik işini de sadece devlet bursuna ek olarak yaptığını doğru tahmin etmişti. Doğum lekesini, müzik zevkini, en sevdiği içeceği, en sevdiği hayvanı hep doğru olarak tahmin etti. Parmağını kestiğinde ona plaster yetiştirmek için banyoya koştuktan sonra güya sıcaktan şikâyet ederek, belden yukarısı çıplak ve ıslak saçları taranmış vaziyette geri döndü.

Catherine üst kata kadar peşlerinden gitmeye cesaret edemediğinden, kendine bir fincan çay yaptı ve ona rağmen, acaba bu şatoda başka bir cinsel faaliyet gerçekleşecek mi diye düşündü. On dakika sonra da Julian'ı tam takım giyinik vaziyette kanepeye kurulmuş, bir kitaba öfkeli öfkeli bakarken gördü. Üst kattan ge-

len garip bir sesten – yatak yayı gibi ritmik bir sesti – Gina'nın süngerli bir ütü masasının üzerine ütü çalıp durduğu anlaşılmıştı.



İki haftanın bitmesinden dört gün önce provaların nasıl gittiğini görmek üzere Jan van Hoeidonck uğradı. Kendini Catherine Courage'e tekrar takdim ederken önce onun kendisine bahsedilen sporcu Alman kontralto olduğunu sandı; epey bronzlaşmış ve sağlıklı görünüyordu. Catherine'i ise hafif kambur, orta yaşlı, boz kahverengi bir pantolon ve yağmurluk giyen, yeni yıkanmış mat kahverengi saçlı bir kadın olarak hafızasına kazımıştı; şimdiyse ayağında yeşil tozluklar, üzerinde çilek lekeli bir tişört, dik duruşlu, parlak saçlı, tere batmış bir kadın duruyordu karşısında. Çok uzun bir bisiklet turundan yeni döndüğünü söyledi kadın.

Asıl Alman kadınsa kucağında uyuyan bir bebeği sallayarak saniyeler sonra göründü. Bebeğini kolaylıkla öbür koluna alarak Jan'la tokalaştı.

"Bu Dagmar Belotte," dedi Roger, "ve ... ee ... Axel."

Jan buzları kırmak adına, Beşli'nin Pino Fugazza hakkında nasıl bir izlenime sahip olduğunu Roger Courage'e sormak yerine Dagmar'a sorma gafletinde bulundu.

Dagmar kendiliğinden "Ondan nefret ediyorum," deyiverdi. "O bir kaçık ve üstelik de kötü kokuyor."

"Yine de, elbette ki sıra dışı bir besteci," diyerek atıldı Roger.

"Para vermeden önce onlar hakkında araştırma yapmıyor musunuz?" dedi Dagmar.

Yönetici hiç şaşırmadan gülümsedi. Alman kızın açık sözlülüğü beti benzi atmış İngiliz adamın tuhaf, kıvrandıran bir bozguna uğramasından çok daha anlamlı gelmişti ona.

"Pino çok kaçıktır, doğru," diye itiraf etti. "Bazen kaçıklar çok güzel müzik yapar. Bazen de yapamaz. Göreceğiz."

"Ya kötüyse?" diye sordu Dagmar.

Jan van Hoeidonck bir düşünür gibi somurttu.

"Müzik çevrelerinde kötü müzik hiç sorun değildir," dedi. "On yıl sonra tamamen yok olur. Biyolojik olarak ayrışabilir. Pop müzik böyle değildir. Kötü pop müzik sonsuza kadar kalır. Johann Strauss. Herman's Hermit. Father Abraham and Smurfs. Bunlar, ne kadar öldürmeye de çalışsak hiçbir zaman ölmezler. Ama cidden kötü yapılmış bir müzik için bir şey yapmamıza gerek yoktur. Kendiliğinden dibi boylar ve artık gitmiştir."

"Ama Jan, *Partitum Mutante* hakkında *sen* ne düşünüyorsun?" diye sordu Roger.

"Henüz dinlemedim."

"Partisyonu görmüşsündür mutlaka."

Yönetici, Bayan Courage'in uzattığı, dumanı tüten bir fincan kahveyi minnettarlıkla kabul etti.

"Ben müzik etkinliklerini düzenleyen biriyim," diye dikkatle belirtti. "Bütçe kâğıtlarını okudum. Yeterli *kreşendo* (gittikçe yükselen ses) var, benden söylemesi." Bunu söylerken gözlerini kırpıştırsa da yüzü çok ciddiydi.

Dagmar izin istedi, sohbet, şato ve şatonun sundu-

ğu hizmetler gibi daha genel konulara kaydı; Beşli şatoda kalmaktan memnun muydu, ortam hoşlarına gitmiş miydi gibi konular konuşuldu.

Odanın en uç köşesinde oturan Ben Lamb adlı iri kıyım şişman adam, bir şikâyeti olmadığını gösteren bir el kol hareketi yaptı. Roger Courage bir müzik projesi üzerine yoğunlaşınca dış dünyanın varlığının sona erdiği ama Beşli'nin *Partitum Mutante* ile deli gibi uğraşmadığı kısa süreli anlarda Luth Şatosu ve çevresinin gerçekten çok güzel olduğu anlamına gelen bir şeyler söyledi. Julian Hind ise yöneticiyle Antwerp ya da Brüksel'den kiralanmış bir arabanın fizibilitesini tartışmayı tercih edip konuyu başka yöne çevirdi.

"Acaba," dedi Catherine, Julian Belçika'ya özgü hayat pahalılığından dehşete düşüp odasına çekildiği sırada. "Bu şatoda yıllar boyu çok sanatçı ağırladınız mı?"

"Hem de pek çok," diye doğruladı yönetici.

"Hiç gece yarısı duyulan tuhaf seslerden bahseden oldu mu peki?"

"Ne tür seslerden?"

"Ah ... ormandan gelen çığlıklardan mesela."

"İnsan çığlıkları mı?"

"Mmm, evet, galiba."

Catherine ve Roger kanepede oturuyorlardı. Eğilip yerdeki kek tabağını alıyormuş gibi yapan Roger diziyle sertçe vurarak Catherine'i dürttü.

"Özür dilerim hayatım," diyerek ne tür bir felaketin eşiğine sürükleniyorsa, uyararak çekip çıkarmaya çalıştı onu.

Ama nasıl olduysa, Catherine'in gece yarısı esrarengiz çığlıklar duyduğunu iddia etmesi yöneticiyi hiç de

zor durumda bırakmamıştı; aslına bakılırsa, sanat ve aritmetik alanı dışında gerçekten var olabilen bir şeyle karşılaşılabilirmiş gibi düşünceli bir hal aldı.

"Bu hikâyeyi daha önce duymuştum, evet," dedi. "Aslında buna bu orman için uydurulmuş bir efsane de denebilir."

Dumanı tüten kahve fincanının üzerinden ona bakarak "Öylemi," diyerek heyecanlandı Catherine. Yanında oturan Roger'ı çoktan unutup gitmişti.

"Bu söylence galiba savaşın sonunda çıktı. Bir ..." Jan van Hoeidonck kafasındaki Hollandaca-Ingilizce sözlüğü kontrol ederek durakladı. "Kafadan sakat bir anne ... İngilizcede böyle mi söylüyorsunuz?"

"Olsun, sorun değil," dedi Catherine, şimdi bir yabancıya siyaseten doğruluk kavramını, gücendirici bir dil kullandığını açıklamayı hiç istemiyordu. "Devam edin."

"Askerler geldiğinde, onları serbest bırakacak olan askerler geldiğinde, kafadan sakat bir anne bebeğiyle birlikte Martinekerke'den kaçıyor. Bu askerlerin onu öldürmeyeceğini anlamıyor. Bu yüzden kaçıyor ve hiç kimse onu bulamıyor. O zamandan beri onca yıldır ormanda bir bebeğin ya da bir ... ruhun ağladığına dair söylentiler var, tamam?"

Catherine kahve fincanını yere bırakmak için gözlerini Jan van Hoeidonck'tan ayırmadan öne doğru eğilip "Çok ilginç," diyordu ki adamın da bakışlarını onunla birlikte hafifçe aşağı doğru indirdiğini görmenin şaşkınlığını yaşadı; adam göğüslerine bakıyordu.

Eh, ben bir kadınım tabi, diye düşündü içinden.

Roger lafı değiştirip sohbeti tekrardan Pino Fugazza ve Çağdaş Avrupa müziğindeki yerine getirdi. Aca-

ba yönetici bestecinin *herhangi* bir eserini gerçekten dinlemiş miydi?

"İlk büyük eserini dinlemiştim," diye karşılık verdi Jan hevessizce. "*Precipice*, vokal ve vurmalı çalgılar için bestelenmiş olanı - Prix d'Italia ödülünü kazanan eseri. Çok iyi hatırlamıyorum çünkü diğer Prix d'Italia yarışmacılarının eserleri de aynı gece çalınmıştı, onlar da vokal ve vurmalı çalgılar için bestelenmişti. Eski Sovyetler Birliği'nden olanı hariç, o nefesli çalgılar ve çan modülatörü için ..."

"İyi ama Fugazza'nın eseriyle ilgili *hiçbir şey* hatırlamıyor musunuz?" diyerek sıkıştırdı Roger.

Yöneticinin kaşları çatıldı: ona göre gelecekte düzenlenecek müzik etkinlikleri yerine geçmişte kalanlar üzerinde durmak çok anormal bir şeydi.

"Sadece dinleyicileri hatırlıyorum," diye itiraf etti, "dört saatlik bir şarkı dinletisi, fısıldaşma ve ani bam güm seslerinden sonra nihayet dinleti sona erdiğinde alkışlayıp evlerine gitme zamanının gelip gelmediğini bile anlayamayan dinleyicilerdi."

Roger'ın sabrı taşmaya başlamıştı.

"Tamam da ... *Partitum Mutante*'yi dinlemediyseniz daha iyi olacağını nerden biliyorsunuz?"

Jan parmaklarını sağ şakağının etrafında döndürdü.

"O zamandan beri büyük bir sinir rahatsızlığı geçiriyor," dedi. "Bu onun müziği için çok iyi olabilir. Ayrıca, Fugazza'ya halk da epey ilgi gösteriyor, bu da bilet satışları için çok iyi. Üstelik Milan Havaalanı'nın bagaj teslim yerinde sivri topuklu bir ayakkabıyla karısına saldırdığı için İtalyan basınında da çok meşhur."

"Olamaz!" dedi Catherine duyduklarına inanamayarak. "Kadına bir şey oldu mu?"

"Bir şey olmadı, çok iyi. Sanırım yakında ondan boşanıp çok zengin olacak. Ama elbette ki müziğin kendi ayakları üzerinde durması ya da yoluna devam etmesi gerek."

"Ne demezsiniz," diye iç geçirdi Roger.

Yönetici gittikten sonra Roger pencerede durup sarı minibüsün Brüksel'e doğru uzun, kara yılankavi yollarda küçülüp gitmesini izledi. O bunu izlerken güneş, ışıklarını tıpkı bir trilyon vatlık bir ışıldak gibi pencerelerden içeri süzüyor, kırlaşmış saçlarını aklaştırıyor, tenini ise kabuğu soyulmuş elma rengine büründürüyordu. Yüzündeki çizgilerin her biri, her bir kırışıklık, ergenlikten kalma minicik bir yara, her bir çiçek bozuğu izi acımasız bir berraklıkla aydınlanıyordu. En sonunda yoğun ışığa dayanamadı; gözlerini kırpıştırıp silerek başka tarafa döndü.

Ben Lamb'in hâlâ odanın gölgeler içindeki köşesinde oturmakta olduğunun ve Catherine'in de ter içinde ve uykulu uykulu kanepede uzandığının farkına varınca, üzerinde çalıştıkları projenin değeriyle ilgili ilk şüphe sancısını açıklama olanağı tanıdı kendisine.

"Biliyor musunuz, deliliğin farz edilen sahte cazibesinden gerçekten yoruldum artık, ya siz?" dedi Ben'e hitaben. "Sansasyonel olması gereken, partisyondaki küçük çizgiler olmalı, havaalanlarındaki İtalyan akıl hastalarının davranışları değil."

Catherine deliliğin saygısızca konu edilmesinden rahatsız:

"Şu Pino denen adam sadece genç ve heyecanlı biri olamaz mı yani? Ben olsam bir insanın deli olup olmadığına hüküm vermeye kalkmazdım. Özellikle de ilk kez karşılaştığım bir İtalyan'ın. Bir Porsche'ye biniyor

ve Armani'den giyiniyorsa kesinlikle *aşırı derecede* kafadan kontak olamaz."

"Şairane bir hamle, sevgilim – mantıksal olarak biraz anlaşılmaz olsa da," dedi Roger.

"Yok, yani demek istediğim, şey olmadığı belli ... ımm ... başka dünyalı, öyle değil mi?"

Beyler bu kelimenin anlamını zihinlerinde tartarken bir duraklama oldu.

"*Sen* ne düşünüyorsun Ben?" diye sordu Roger.

"Bence önümüzdeki dört gün elimizden geldiği kadar şarkı söylemeliyiz," dedi Ben, "böylece, ilk gösteri zamanı gelip çattığında en azından kafamızın Bay Fugazza'dan daha az karışık olacağından emin olabiliriz."



Ve böylece, güneş gökyüzünde parlayıp içerisinin sıcaklığını 30º'ye kadar vardırırken onlar şarkı söylediler. Tam donanımlı sahne ışıkları altında şarkı söylemekten daha beterdi bu; beşi de elbiselerinin içinde, cehennem sıcağında pişiyorlardı.

"Hadi gelin bu performansı çıplak bitirelim," diye önerdi Julian. "İçine biraz şehvet katalım!"

Diğerleri bunu es geçti, ne de olsa o, yalnızlık başına vurmuş bir adamdı.

Nihayet hepsi de devam edemeyecek kadar yorulduğunda Roger'la Julian yatmaya gitti – tabiî ki birbirleriyle değil, Julian son zamanlarda cinsel birliktelik için her bir şeyi yapabilecek, Beşli üyesi arkadaşlarını bile düşünebilecekmiş gibi görünse de. Örneğin önceleri Dagmar'ı emzirirken görmekten duyduğu tiksinti,

günler geçtikçe yerini hoşgörüye bırakmış, sonra da bu hoşgörünün dozajı, kendisi dışındaki herkesi utandıran bir meraka dönüşmüştü. İstenmeyen adamların ufak tefek libidolarına ekseri kayıtsız kalan Dagmar, utangaçlaşmaya başlamış ve bebeği emzirme seansları kapalı kapılar ardında yapılan gizli bir eyleme dönüşmüştü. Julian'ın yanındayken kollarını sinirli sinirli, koruyucu bir biçimde göğüslerinin üzerinde kavuşturmaya bakıyordu. Bir buçuk saat bakarak Julian'ı alaşağı ettikten sonra, göğsünde kavuşturmaktan giysisini sırılsıklam eden terli kollarından oluşan o siyah sansür bandını fırlatıp, bir aşağı bir yukarı volta atmaya başlıyordu.

Yöneticinin ziyarete geldiği, *Partitum Mutante*'nin de provası bitip Julian'ın güvenli bir şekilde yatmaya gittiği o gece Dagmar, Axel göğsünde, kanepeye yığılmıştı. Ben, açık pencerenin önünde oturmuş gecenin on bire çeyrek kalasında bile hâlâ biraz gün ışığı barındıran gökyüzüne bakıyordu. Yine o doğaüstü sessizlik çökmüştü, öyle bir sessizlikti ki bu, mutfaktaki musluktan damlayan bir damla su sesini bile ön kapıdan duyabilirdiniz.

Sütünü emzirince tuhaf bir şekilde yeniden canlanan Dagmar, Axel'ı ormanda bir yürüyüşe çıkarmaya karar verdi. Bu kez Catherine'i çağırmadı; kendisinden yaşça büyük olan Catherine, bunun Dagmar'ın bebeğiyle baş başa kalmak, bir takım şeyleri ona Almanca konuşarak açıklamak istediği anlardan biri olduğunu tahmin etmişti.

Çıkarlarken "Dikkatli ol," dedi Catherine. "Efsaneyi unutma."

"Ne efsanesi?"

"Bir zamanlar, savaş sona erdiğinde, bu ormanda bir anne ve çocuğu ortadan kaybolmuşlar. Bazı kişiler bebeğin hâlâ orada olduğunu söylüyormuş."

Dagmar bunun zihinsel hesabını yaparken bir an için duraksadı.

"Eh, yürüyüşümüz sırasında elli yedi yaşında bir bebeğe rastlarsak, onunla oyun oynamak Axel'ın hoşuna gidebilir," dedi ve ağır ağır yürüyerek karanlığın içine daldı.

Ben'le yalnız kalan Catherine yatmaya gitmenin iyi ve kötü yanlarını tarttı. İyi yanı çok yorgun olmasıydı. Ama ev o kadar çok ısınmıştı ki uyuyabileceğinden kuşku duydu.

"Bir şey ister misin Ben?" diye teklifte bulundu.

"Mm? Hayır, sağ ol," diye karşılık verdi Ben. Hâlâ pencerenin kenarında oturuyordu, beyaz tişörtü terden neredeyse şeffaflaşmıştı. Catherine'in görebildiği kadarıyla, ayı gibi hantal bir gövdesi olmasına rağmen vücudunda hiç kıl yoktu.

"Neyse, nasılsın?" diye sordu Ben'e. Gecenin bu vaktinde biraz saçma bir soru gibi gelmişti.

"Yorgunum," dedi.

"Ben de. Burada günlerce birlikte yaşamamız, durmadan şarkı söylememiz ve hâlâ birbirimize edecek iki kelime bulamamamız sence de komik değil mi?"

"Pek hoşsohbet biri değilimdir." dedi Ben.

Sonra gözlerini yumdu ve vücudunu burada bırakıp ruhunu arşa salıvermek üzereymiş gibi başını geriye yasladı.

"Biliyor musun," dedi Catherine, "bunca yıldan sonra senin hakkında nerdeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Anlatacak ne var ki?"

"Karının milliyetini bile bilmiyorum."

"Vietnamlı."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Aralarındaki iletişim bundan sonra bir anafora kapıldı ama bu onları rahatsız etmiyordu. Odanın duygusal akustiği Roger'la aralarında geçen suskunluğa benzer bir utanç ve acizlikle dolup taşmıyordu hiç. Suskunluk Ben'in doğasında vardı ve bu sessizliğe onunla birlikte gömülmek onun sükûnet içindeki, her bir ses dalgasını çok yakından tanıdığı dünyasına girip korku nedir bilmemek gibiydi.

Catherine altın sarısı ve kahve renkli ön odada Ben'le birlikte bir süre sessizlik içinde oturduktan sonra saatine baktı. Nerdeyse gece yarısı olmuştu. Ben daha önce hiç bu kadar geç saate kadar ayakta kalmamıştı.

"Her zaman bir şarkıcı mı olmak istedin?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Dümencilik yapmak istedim."

Catherine elinde olmadan bir kahkaha attı. "Ne yapmak?" Aklına babasının Roger Courage'le çıkacak yaştayken bile izlemesine hiçbir zaman izin vermediği şu berbat komedi filmleri gelmişti.

"Üniversitedeyken," diyerek sözlerine açıklama getirdi Ben, "kürek takımında dümenciydim. Megafondan talimatları verirdim. Bu çok hoşuma giderdi."

"Ne oldu peki?"

"Vietnam savaş karşıtları hareketinde yer aldım. O günlerde Cambridge çok solcu bir yer değildi. Arkadaşlarımın çoğunu kaybettim. Sonra da şişmanladım."

Şişman değilsin, diyerek tepkisel bir şefkat gösterip onu rahatlatmak istedi Catherine; o zaman da bu saçma sözüne gülmemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Rahatlatmaya çalışmak ne kadar hazin ve çılgınca bir şey diye düşündü. Herkes yüreğinin derinliklerinde gerçeğin ne olduğunu bilir.

"*Partitum Mutante* hakkındaki gerçek düşüncelerin nedir Ben?"

"Pekaalaa ... itiraf etmeliyim ki, bir bas için ballı lokma. Ama nasıl olsa yirmi birinci yüzyıla kadar bunu söyleyecek halimiz yok."

Yine bir sessizlik çöktü. Dakikalar geçti. Catherine, Luth şatosunda hiç saat olmadığını ilk kez fark etti; içerdeki bilgisayarlar, fırın ve buraya gelen insanlardaki kol saatleri hariç. Kim bilir, belki de bir zamanlar daha önce gelen bir misafirin yürüttüğü çok güzel eski saatler vardı burada – Cathy Berberian'ın eve dönmek için bavulunu toplarken iç çamaşırına gizlice antik bir saat sardığını hayal etti. Kim bilir belki de bu duvarlara hiçbir zaman saat asılmamıştı, çünkü şatoyu döşeyenler ormanın sessizliğinde tiktaklayan saat seslerinin çıldırtıcı, dayanılmaz bir şey olduğunu anlamışlardı.

Birdenbire dışarıdan dokunaklı, anlaşılmaz bir feryat yükseldi; Axel'in çıkaramayacağı kadar yüksek perdeden ve ürkütücü bir ağlama sesiydi. Catherine'in korkudan tüyleri ürperdi.

"İşte!" dedi Ben'e. "Duydun mu?"

Ama ona baktığında gözlerinin kapalı olduğunu, koca göğsünün ritmik bir şekilde inip kalktığını gördü.

Catherine kanepeden fırlayıp ön kapıya koştu. Kapıyı açtı – usulca, Ben'i uyandırmasın diye – ve karan-

lığa henüz alışmamış gözleriyle kapı aralığından zifiri karanlığa baktı. Ormanla gökyüzü birbirinden ayırt edilemiyordu; birinde yıldızların olması, diğerindeyse olmaması hariç. Catherine, Dagmar'la Axel'ın yalnız bir kötü ruh tarafından yenilip yutulduğuna ve bir daha hiç görülmeyeceklerine nerdeyse inanmıştı. Öyle ki, dakikalar sonra, ana-oğulun karanlıktan cisimleşivermesi ve annenin beyaz spor ayakkabıları karanlıkta parlaya parlaya şatoya doğru yürümesi nerdeyse hayal kırıklığı yaratmıştı onda.

Dagmar eşiğe varınca, "Çığlığı duydun mu?" diye sordu Catherine.

"Ne çığlığı?" dedi Dagmar. Axel'ın gözleri fal taşı gibi açıktı, enerji doluydu, ama annesi çok yorgundu, yatma vakti çoktan geçmişti. Sanki tutması için bebeğini bir süreliğine Catherine'e vermeyi düşünebilirmişçesine kapı aralığında sallandı.



Ertesi gün Roger, *Partitum Mutante* ile ilgili bir sorun çıktığını söylemek için Pino Fugazza'yı aradı. Teknik bir sorun, dedi. Artık eseri adamakıllı prova ettiklerini, eserin alışılmamışlığından kaynaklanan terslikle eserin ımm ... bizzat kendisinden kaynaklanan terslik arasındaki farkı ayırt edebilecek durumda olduklarını söyledi.

Roger konuşurken Cesaret Beşlisi'nin diğer üyeleri de onun yanına oturmuş'Pino'nun nasıl bir tepki vereceğini merak ediyorlardı, özellikle de Roger'a sorunun içeriği ilgili daha açık konuşsun diye *poco a poco*, yani ufak ufak baskı yapıldığı için - ki sorun da, belli bir

noktada Pino'nun kullandığı zamanlama işaretlerinin akla yakın olmamasıydı. Roger'la Catherine'in mükemmel bir uyum içinde söyleyebilmesi, bir sonraki ölçüde de Ben pes perdeden devam ederken Julian ve Dagmar'ın da onlara katılabilmesi için İtalyan'ın meydan okuyan müzikal aritmetiğinin ya da arap saçına dönmüş başına buyruk çokseslilığinin 404'üncü (Yaratılıştan İsa'nın doğumuna kadar geçen 4004 yılı simgeleyen) ölçü çizgisinde kendini ayrıştırması gerekiyordu.

"Sorun şu," diyordu Roger telefonda, "404'üncü ölçü çizgisinde bariton sopranonun gerisindeki ritim oluyor."

Kulak misafiri olanlar için anlaşılması imkânsız, kulak tırmalayıcı bir gıcırtı sesi geldi ahizeden.

Bilgisayar ekranına bakabilmek için gözlüklerini hazır ederken, "İyi de ..." diyerek yüzünü buruşturdu Roger. "Bir şeyi yanlış anlıyor olabilirim, ama burada üç 9/8'lik ve bir 15/16'lık iki vuruş es ile tekrarlananı ... orada mısınız?"

Daha çok gıcırtı duyuluyordu.

"Evet. O halde, la bemolden .... Anlayamadım? Hmm... Evet, tam önümde duruyor Bay Fugazza ... İyi ama on üç artı sekiz, yirmi bir etmez mi?"

Konuşma bundan sonra çok kısa sürdü. Roger ahizeyi yerine koyup ümitle bekleyen Beşli üyesi arkadaşlarına döndü.

"Bize onay veriyor," dedi Roger, şaşkınlıktan kaşlarını çatarak, "ne istersek yapmamız için."

Bu, hiçbirisinin tahmin etmediği bir özgürlük demekti.

* * *

O öğleden sonra Cesaret Beşlisi üyeleri meyve suyuyla boğazlarını rahatlatmak için ara verdiğinde evin önüne bir araba park etti. Roger kapıyı açtı ve gözden düşmüş bir papaz gibi görünen kır saçlı bir fotoğrafçıyı içeri buyur etti.

"Merhaba! Cesaret Beşlisi mi? Adım Carlo Pignatelli."

Adam İtalyandı, ama bir Lüksemburg gazetesinde çalışıyordu ve buraya da Benelüks Çağdaş Müzik Festivalini izleyip haber yapmak için gelmişti. Beşli'nin tanıtım ilanını görmüştü ve ne istediğini çok iyi biliyordu.

Dagmar ön odada tek başına bir bardak şeftali suyu içerken İngiliz grup üyeleri de kendilerine tost yapmak üzere fırının yakınlarında oyalanıyorlardı. Pignatelli doğruca siyah tayt ve beyaz pamuklu bir bluz giyen Alman kızın yanına gitti.

"Siz Dagmar Belotte'siniz değil mi?" İngilizceyi sanki alt yazılı doğu Londra melodram dizilerini izleye izleye öğrenmişçesine rahatsız edici bir şekilde konuşuyordu; gerçekten de, alkolik olarak Londra'da geçirdiği on yıldan sonra Avrupa basınının bağrına yeni dönmüştü.

"Doğru," dedi Dagmar içeceğini yere koyarken. Bunun için iki eline birden ihtiyacı olacağından emindi.

"Dağcılıkla uğraşıyorsunuz değil mi?" dedi Pignatelli, sanki çok zorlu ve esaslı bir görüşmenin hemen ardından son birkaç bilgi alıyormuşçasına.

"Doğru," dedi Dagmar.

"Takımlarınızın hiçbirisi yanınızda değildir herhalde?"

"Niçin?"

"Bir resim için."

"Neyin resmi?"

"Sizin, dağcı kıyafetinizle. Halatlarınızla." Kıllı elleriyle halatların bağlanacağı yeri göstermiş, neyse ki gösterirken Dagmar'ınkileri değil de kendi göğsünü kullanmıştı. "Balta" diyerek görünmez bir sarp kayalık yüzeyine küçük bir şiddet hareketi uyguladı.

"Burada dağ yok," dedi Dagmar sakin sakin.

Fotoğrafçı uzlaşmaya razı oldu. Şatonun içine bir çırpıda göz atarken gözleri mikro saniyeler kadar kısa bir süre için antik blok flütlerin bulunduğu rafa takıldı.

"Flüt çalar mısınız?"

"Hayır."

"Bir tanesini almamın sakıncası var mı?"

Dagmar bir an için suskun kalınca, adam bunu rıza göstergesi olarak algıladı. Bir ok hızıyla gidip hoplayarak flütlere uzandı ve en büyüğünü aldı. Özendirici bir yan bakışla flütü Dagmar'ın eline verip ustalaşmış bir hareketle, tek eliyle makinasını kılıfından çıkardı. Dagmar flütü bir polis copu gibi elinde tutup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ağzınızda tutabilir misiniz acaba?" diye öneride bulundu fotoğrafçı.

"Unut gitsin," dedi Dagmar aleti yakındaki bir minderin üzerine fırlatırken.

"Peki kuyruklu piyano var mı?" diyerek yıldırım hızıyla karşılık verdi adam bu cevaba. Üzerine eğilip kapağıyla gölgelenmiş birkaç teline dokunmaya karşı çıkmazdı herhalde.

"Hayır, bir ... " Dagmar'ın 'duvar piyanosu' demek için aradığı kelime sanki Almancadan çevrilmeyi red-

dediyordu. Bir an "dik" demeyi düşündü ama sonra vazgeçti. İri gözlerini ince bir çizgi gibi kısarak, "Kuyruklu olmayanı var," dedi.

Hâlâ yılmamış olan fotoğrafçı hava durumunu tahmin etmek üzere dışarıyı gözetledi. Neyse ki, evden bir yerlerden bir gürültü koptu, duymazlıktan gelinemeyecek kadar kederli bir ağlama sesi.

"İzninizle," diye mırıldandı Dagmar bebeğini bulmak üzere uzun adımlarla yürüyüp odadan çıkarken.

Fotoğrafçı ilgisini hemencecik Catherine'e yöneltti.

Dagmar'ın yarısını içtiği meyve suyu bardağını yerden alırken "Bir sopranonun," dedi, "sesiyle bir bardağı tuzla buz edebildiği doğru mu?"



O geceki prova çalışmaları sona erdiğinde şato önceki geceden daha sıcak olmuştu. Herkes yatmış, Catherine ön odada Julian'la yalnız kalmıştı.

Julian elleri ve dizleri üzerinde bir kitaplığın önünde durmuş kitaplara bakıyordu. Belçika'ya yanında getirmiş olduğu her şeyi, bütün polisiye romanları ve tez önerilerini bitirmişti, şimdi başka bir şeyler istiyordu. Hollandaca okuyamazdı, bu yüzden üzerinde *Het Leven em Werk van Cipriano de Rore* (1516–1565) yazan böyle büyük kitaplar hedefini bulmuyordu, ama Fransızca ve – Catherine'e kalırsa şaşılacak bir şeydi – Latinceyi akıcı konuşuyordu.

"Yok canım! Latince hem de?" dedi, sanki adamın Urduca ya da Singalaca konuşma yeteneğini keşfetmişçesine şaşırarak.

"Neden bu kadar şaşırdığını anlayamadım," dedi Julian, kıçını havaya dikmiş kitap adlarını incelerken. "Her zaman Latince metinlerden şarkı söylüyoruz."

"Evet ama ..." Catherine en son Latince şarkı söylediği zamanı hatırlamak için hafızasını yokladı ve Gabrieli'nin 'O Magnum Mysterium' adlı eserinin sözlerini kolaylıkla hatırlamasına şaştı. Son günlerde beynine bir şeyler oluyordu; kanalları açılıyor, hatları berraklaşıyordu. "Çevirilerini kullanıyoruz. Ya da en azından ben kullanıyorum. Roger benim için metinlerin İngilizce ve Latincelerini yazdırıyor, böylece ne anlama geldiğini öğreniyorum."

Raftan çok eski görünen bir cildi çekerken, "Roger'ın metinlerin anlamlarını açıklamasına ihtiyacım yok benim," diye homurdandı Julian. Kitap, Catherine'in çıkacağını sandığı toz bulutunu kaldırmadan kolaylıkla eline geliverdi; tabi ya, Gina birkaç gün önce toz almıştı.

"Ben bir yürüyüşe çıkayım," dedi Catherine.

"Çık bakalım," dedi Julian. Tuhaf ve gergindi, sanki büsbütün hüsrana uğramış, hatta onun da ötesine geçmiş gibiydi. Halının üzerine bağdaş kurdu; kucağındaki eski kitabı nazikçe açıp başını sarımtırak sayfaların üzerine eğdi, ıslak siyah saçları alnına dökülmüş salınıyordu. Catherine'e kalırsa bu, insanı anlatılması imkânsız ölçüde alt üst eden bir durumdu ve içgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu.

Gerçi üst katta Roger hâlâ uyanık olmalıydı. Roger, Julian ve Martinekerke'nin karanlık ormanı: şeytanla şeytan arasında kalmıştı, aşağı tükürse sakal yukarı tükürse bıyıktı.

Catherine üzerinde tişörtünü örten bol bir rüzgârlık ve elinde yolunu aydınlatacak sadece bir kalem el feneri, gecenin içine daldı. Feneri açmadı bile, kot pantolonun arka cebinde tuttu onu; Dagmar gibi insanların gözleri nasıl alışıyorsa, kendi gözlerinin de yıldızların ışığına alışacağını umuyordu.

Catherine ayak yordamıyla yolun öbür tarafına geçerken tabanlarının düzgün asfalttan ormanın yapraklarla kaplı yüzeyine değdiğini hissetti. Vücut halesinin ağaçlara yaklaştığında onu uyaracağına güvenerek bastığı yerleri hışırdata hışırdata, dikkatle ilerledi. Başının üzerinde gökyüzü simsiyahtı; belki de berbat nem havanın bulutlu olduğu anlamına geliyordu.

Feneri cebinden çıkarıp incecik ışığını önü sıra uzanan zemine tuttu. Televizyondaki bir görüntü gibi karanlıkta sadece ufacık bir yaprak ve toprak çemberi göze çarpıyordu. Bileğini oynattıkça ağaçların arasında bir ileri bir geri hareket ediyordu çember, gitgide solgunlaşarak. Topu topu otuz saniyelik kullanımdan sonra fenerin pilleri zayıflamıştı bile; güçsüz ışık zifiri karanlıkta kalmış koca ormanın meydan okumasına yetişemiyordu. Feneri söndürüp içinden olabilecek en iyi şeyin olmasını diledi.

Buraya niçin geldiğini biliyorsun, değil mi? dedi içinden bir ses. Hiç korkmamıştı: çünkü bu kendi sesiydi, içten ve sabırlı olan Catherine'in; bir zamanlar ona zehir içmesini ya da bileklerini kesmesini emreden o korkunç yabancının sesi değildi. Bu sadece Catherine ve benliği arasında geçen zararsız bir iç konuşmaydı.

Bilmiyorum, söyle bakalım, neden buradayım? diye sordu karşılık olarak.

Çığlığı bekliyorsun çünkü, diye cevap geldi.

Korkmuştu ama pişmanlık duymadan ormanın daha da derinliklerine doğru yürüdü. Ağaçların arasından bir meltem efildedi, evin insanı kapana kısılmış hissi veren o dingin sıcak havasından sonra bu çok insaflı gelmişti. Sadece biraz temiz hava alıyordu, hepsi bu. Hayalet diye bir şey yoktu: bir hayalet olsa olsa berrak gün ışığında kimi zaman bir baykuş veya bir kurt, kimi zaman insanın oda kapısında dikilen öz babası veyahut da bir ağaç dalına asılmış, rüzgârda dalgalanan bir poşet olarak kendini her zaman ele verirdi. Ölüler de ölü kalırdı. Yaşam, ruhani dünyanın yardımı ya da engellemesi olmaksızın devam etmeliydi.

Catherine'in gözleri karanlığa artık alışmıştı; büyük ağaç dallarını ve ayaklarının altındaki toprağın izini görebiliyordu. Kaybolmaktan korkuyordu ama ormanda daha uzun süre kalmak istediği için evin sarı ışıklarını görüş alanından çıkarmadan, daireler çizerek geziniyordu. Tıpkı bir çocuk gibi etraflarından dönerek geçtiği ağaçların gövdesine birer şaplak indiriyor, kabuklarının eşsiz sertliğini avuçlarında hissediyordu.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra mesanesinin dolu olduğunun farkına vardı - ah şu bardaklar dolusu meyve suları yok mu? – ve bir açıklığa çömelip çişini yaptı. Akan çiş yaprakları hışırdattı ve ne olduğunu anlayamadığı bir şey çıplak poposunu usulca çizdi.

Umarım böyle saldırıya açık bir haldeyken üzerime bir şey atlamaz, diye düşündü şatodaki ışıklar sönerken.

Ertesi sabah *havermout*'unu bekleyen Ben Lamb mutfağa giren kişiye umutla baktı. Ama içeri giren kahve almaya gelen Julian'dan başkası değildi.

"Dün gece gerçek bir keşifte bulundum," dedi Julian çaydanlık ağır ağır tıslarken.

"Mm?" dedi Ben.

"Massenet'in şarkılarının orijinal bir nüshası, 1897'de yazılmış, yayımlanmamış bir tanesi dâhil, öylece rafta duruyordu. Hiç dokunulmamış!"

"Nereden biliyorsun dokunulmamış olduğunu?"

"Sayfaların kenarları hâlâ açılmamış. Bir düşün hele! Tamamen ... el değmemiş."

"Ve sen de onları açtın, öyle mi Julian?"

"Tabiî ki açtım," diyerek sırıttı Julian. "Ve emin ol, nefis bir duyguydu." Dagmar sırt çantasında Axel, tam takım giyinmiş olarak mutfaktan geçerken Julian dikkatle buzdolabına bakıyordu.

"Başkalarına da birkaç yumurta bırak, lütfen," diye bağırdı omzunun üzerinden bakarak.

Ön kapı çarpılarak kapanırken, Julian ondan tarafa bakıp yüzünü çarpıtarak kötülük saçan çirkin bir yaratık şekline soktu.

"*Jawohl, mein Kommandant!*" (Baş üstüne komutanım!)

Ben iç geçirdi. Cesaret Beşlisi uyumlu bir şekilde bir arada var olabilme kabiliyetinin son noktasına varıyordu; en azından böyle sera şartlarında.

Saat daha sabahın 10.30'uydu ama daha şimdiden boğucu bir sıcak vardı; Bay Fugazza tarafından tasarlanmış gizli tehlikelerle dolu vokal labirentlerini aşmak için hiç de uygun koşullar yoktu. Dagmar'ın dün Martinekerke'den getirdiği ithal malı *Times* dergisine göre Londra'nın her yerinde ve çevresindeki yerel yönetim bölgelerinde bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu: burada ne zaman boşanacaktı şu bulutlar?

Yeni gelen bir telefonla yine telefon gazisi olan Roger, mutfağa yürüdü.

"Wim Waafels, bir video sanatçısı, bu öğleden sonra buraya geliyor," dedi asık suratla.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Ben.

Roger endişelerini özetlemenin bir yolunu düşünürken parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi; koltuk altları şimdiden terlemiş, gömleğinde iri iri lekeler oluşturmuştu.

"Dagmar'ın ondan pek hoşlanacağını sanmıyorum desek," dedi sonunda.

"Uuuuh," diyerek homolaştı Julian, "şu işe bak! Bana bir can yoldaşı. Koca bir ormanda bahtınıza ne çıkacağı hiç bilinmez."

Roger ayaklarını sürüye sürüye fırına doğru yürüdü; günden güne küçük ailesini bir arada tutmaya çalışmaktan yorgun düşmüştü. Farkına bile varmadan kaynamış çaydanlıktan kendine bir bardak çay koydu.

"Sopranomuzu gören var mı?" diye sordu alçak sesle konuşmaya çalışarak.

Ben, hayır anlamında başını salladı. Julian, doğrudan Roger'ın yüzüne baktı ve tanımakta hiç zorluk çekmediği o ifadeyi gördü suratında: karısının dün gece nerede uyuduğunu öğrenmek isteyen bir adamın bakışıydı bu.

"Dolaşmaya çıktı," dedi Julian. "Büyücülük saati geldikten sonra."

Roger çayını yudumladı, bu hiç hoşuna gitmemişti.

Derken, birkaç dakika sonra, ön kapı takırdayarak açıldı ve holde ayak sesleri duyuldu. Julian, bir Alman saldırısı daha gerçekleşebileceği düşüncesiyle çenesini sıktı.

Ama mutfağa doğru yürüyen Catherine'di. Dikkatini baylara yöneltmekte hiç acele etmeden ağır ağır, rüyada gibi yürüdü. Saçının telleri bir kuş yuvası misali birbirine dolanmış, yüzü al al olmuş, göz kapakları yarı yarıya kapanmıştı. Baldırlarındaki tozluklara küçücük yapraklar ve yaprak parçacıkları yapışmıştı.

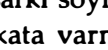
"Bir şeyin yok ya, Kate?" dedi Roger.

Catherine, kocasının varlığının daha yeni yeni farkına vardığını anlatan bir bakış attı.

"Yok, yok, tabii ki yok," diye karşılık verdi havalı havalı. "Yürüyüş yapmaya çıkmıştım, hepsi bu."

Sessizce fırına doğru yürüdü, geçerken de kocasının omzunu sıvazladı; zavallı adamcağız nasıl da per perişan görünüyordu.

Ben'in gülümseyen yüzünü, tahmin ettiği noktada arayarak, "Yulaf ezmesi isteyen var mı?" diye sordu.



Wim Waafels'in gelmesi gereken saate daha iki saat olmasına rağmen Beşli şarkı söylemedi. Adeta söze dökülmemiş bir mutabakata varmışlar ve hava elinden gelenin en kötüsünü yaparken onlar da *Partitum Mutante*'ye istirahat vermişlerdi. Ben pencere kenarına oturmuş baş ağrısı ve hazımsızlıkla boğuşuyordu; diğerleri de evin içinde aylak aylak dolaşıp müzik aletleri, kitaplar ve süs eşyalarıyla oyalanıyorlardı. Julian piyano başına geçmiş tekrar tekrar, her seferinde de aynı yerde takılarak Beethoven'ın 'Für Elise'sini çalıyordu; Catherine çıkrığın başına çömelmiş, deneme amaçlı çeşitli yerlerine dokunuyor, gerçekten iş görsün diye mi yoksa sadece süs olsun diye mi yapıldığına karar ver-

meye çalışıyordu. Roger bilgisayarın başına geçmiş Paco Barrios'un 2K+5 adlı eserinin partisyonuna göz gezdiriyor, kendi kendisine *Partitum Mutante*'den sonra da hayat olacağını hatırlatıyordu.

Bay Waafels'in geleceği vakte kadar Cesaret Beşlisi'nin İngiliz üyeleri işbirliği yapmış – yine söze dökülmemiş bir ortak rızayla – bu ziyaret her ne getirirse getirsin ona karşı aklıselim davranmayı kararlaştırmışlardı. Yalnızca Dagmar bu haleti ruhiyenin dışında kalmıştı, kalmıştı kalmasına ama Roger'ın kuşkulu tavırlarından bir şeyler sezinliyordu; galiba aşırı gerilmiş hoşgörü tellerine dokunulmak üzereydi.

"Bu adamla konuştun, değil mi?" diye sordu kuşkulu kuşkulu.

"Telefonda, evet," dedi Roger.

"Kafadan çatlak mı?"

"Yoo, değil ..." dedi Roger onu rahatlatmak için neşeli neşeli. "Bayağı ... odaklanmış görünüyor, cidden."

"Yani manyak değil?"

"Sadece ... çok koyu, belirgin bir Belçika aksanıyla konuşuyor. Jan van Hoeidonck'unkinden daha da koyu, mesela. Anladığım kadarıyla çok genç. Sen yaşlarda olabilir. Bizim gibi örümcek kafalı değil, heh heh heh."

Dagmar iğrenmeyle gözlerini kıstı. Roger Courage'e her zaman saygı duymuştu, ama şu anki tutumuyla ona Dresden Staatsoper'deki yöneticileri anımsatıyordu.

Yarım mil uzakta ve henüz görülemiyor olmasına rağmen Luth Şatosuna bir aracın yaklaştığı duyulabiliyordu.

Roger "Gelen o olmalı," diyerek Dagmar'ın yanından kibarca ayrılıp pencereye doğru seğirtti. Ancak araç görüş alanına girdiğinde görüldü ki yaklaşan, ne bir karavan ne de bir otomobildi. Martinekerke ormanının sessizliğinde arkasında ince bir egzoz dumanı bırakarak gürleye gürleye ilerleyen, binicisi gri bir deri ceket, süslü eldivenler ve tıpkı Thierry la Fronde ve direnişçi çetesini aramaya gelmiş bir ortaçağ askeri gibi kurşuni renkli bir kask giymiş olan bir motosikletten başkası değildi.

Onu içeri buyur eder etmez gördüler ki Wim Waafels meğer Pino Fugazza'dan azıcık daha etkileyici bir numuneymiş, hiç değilse fiziksel olarak; etkileyici olmadığını söyleyemezdiniz. Ama öte yandan, kaskını ve deri ceketini ön odada çıkartırken Cesaret Beşlisi üyelerinden birkaçının ona belli etmeden, insanoğlunun çirkinlikte ne kadar uçsuz bucaksız bir potansiyele sahip olduğunu enine boyuna düşünmelerine de neden olmuştu.

Genç bir adamdı; on yedi yaşında hantal duruşlu besili bir ergen gibi görünmesine rağmen, söylendiğine göre, yirmi beş yaşındaydı. Ayağında koyu sarı fitilli kadifeden bir pantolon, asker botları, sırtında da bol ve lime lime baskılı bir tişört vardı; tişörtün üzerine yönetmen Luis Buñuel'in *Un Chien Andalou* adlı filminin büyültülmüş tanıtım fotoğrafı basılmıştı, hani şu usturanın kadının gözünün hizasında sallanıp durduğu tanıtım fotoğrafı. Waafels'in içtenlik dolu ama daha çok da gelişkin bir zekâ belirtisi taşıyan içine batık gözleriyse kan çanağına dönmüştü. Teri ve tuhaf sivilcesi balkabağını andıran suratında parlıyordu; kafası jöley-

le dalgalandırılmış, oksijenle ağartılmış bembeyaz çalı gibi saçlarla kaplıydı.

Ziyaretçiye büyük bir bardak portakal suyu uzatırken, "Eee? ... buraya kadar motosiklet tepesinde gelmek, iyi mi kötü mü?" diye sordu Catherine laf olsun diye.

"Böse," (kötü) diyerek Almanca karşılık verdi genç adam.

Wim'in İngilizce kelime dağarcığı iyi olmasına karşın, o kadar koyu, o kadar belirgin bir aksanla konuşuyordu ki karşılaştıkları tüm diğer Belçikalılardan farklı bir eğitim sürecinden geçirilmiş gibi bir izlenim uyandırıyordu insanda; belki de İngilizceyi interaktif CD'lerden ya da *Radio Times*'dan çıkan broşürlerde gördüğünüz çeviri yapan küçük aletlerden öğrenmişti kim bilir.

Aksanından daha da kaygı verici olanı ise Dagmar'la tanıştırıldığında utançtan kızarıp kekelemesiydi: görünüşe bakılırsa, kaslı bacakları olan, büyük göğüslü genç Alman kadınlarına karşı zaafı vardı, fazlaca cana yakın görünmeseler de. Belki de Dagmar'ın öfkeli bakışlarını MTV'deki bir fıstığın alaylı ve korkutucu surat asışlarına benzetmişti.

"Selam. Ben Wim," dedi ona.

"Harika. Videoyu görelim," dedi Dagmar da.

Hoşbeş doruk noktasına ulaşmış, hepsi de tam vaktinde işe koyulmuşlardı. Wim *Partitum Mutante* için hazırladığı video görüntülerini yanında getirmişti. Kasetin üzerine gümüş renkli keçeli kalemle 'PArTİTEm M!' yazmıştı. Bu, Cesaret Beşlisi üyelerinin sıcaktan kızışmış kafalarının içinde Bay Waafels'in dış görünü-

münden bile daha fazla tehlike çanları çalmasına neden olmuştu.

Televizyonun video oynatıcısına bağlı olmadığı anlaşılınca küçük bir gecikme olmuştu. Wim'e kalırsa bu, kaş kaldırtıcı tuhaflıkta bir durumdu ve açıklaması da ancak şöyle olabilirdi: dijital modeller, MIDI klavyeler veya diğer gelişkin teknolojileri kullanmak dururken Cesaret Beşlisi kalkmış elektrik telleri ve fişlerle boşa zaman harcamıştı. Ama Cesaret Beşlisi'nin basbayağı televizyon izlemediğini tahmin edemezdi tabii.

Wim Waafels ustalaşmış, neredeyse bedensel bir zarafete varan gündelik hareketlerle makinaları birbirine bağladı. Sonra da gün ışığı görüntülerin netliğini bozmasın diye perdelerin kapatılmasını rica etti. Roger da lütufta bulundu, kapattı.

Oda hafifletilmiş gün ışığında kehribar gibi parladığından, "Puntan taha karanlık yapamas mıyıs?" diye sordu Waafels tedirgin bir biçimde.

Roger perdelerle oynadı, bir iki yöntem deneyerek. "Ancak bu kadar oluyor," dedi.

Koca vücudu çömelmesine imkân vermediğinden Ben hariç, hepsi televizyonun etrafında diz çöktüler; o da birazcık daha uzaktan çok daha iyi görebileceğinde ısrar edip divanın üzerine oturdu.

"Tamam," dedi Wim. "Tinleyiçiler purta, sis te sahnetesinis, ışıklar sönüyor – fe karanlık!"

Makinadaki bant fırrr diye dönmeye başladı; ilk önce kar beyazı olan ekran sonra tamamen karardı. Çok uzun bir süre böyle kalmış gibi hissedildiyse de, aslında sadece otuz saniye, bilemediniz bir dakika sürmüştü bu karanlık.

"Tapiî ki, şu anta şarkı söyletiinisi hayal etmenis kerekiyor," diyerek akıl verdi onlara Wim Waafels.

"E herhalde," dedi Julian, Dagmar'ın suratını görmemek için televizyona biraz daha yaklaşırken.

Şimdi ekranın karalığı nihayet tam ortasında kırmızımsı-mor bir renge dönüşüyordu- ya da belki de bu göz yorgunluğundan kaynaklanan optik bir yanılsamaydı. Ama hayır: orada kesinlikle şekillenmeye başlayan bir şey vardı.

"Paşlankıçta efrenin şekli yoktu tamam?" diye açıklama yaptı Waafels. "Karanlık sonsuslukta ilerliyor." Videoteyp mekanizmanın içindeki oynatma başlığından geçerken Catherine'in dişlerini kamaştıran hafif bir cikleme sesi çıkardı; keşke Ben bu kasvetli boşluğa insan sesi katmak için o gür Tibetimsi iniltilerini çıkarsaydı.

Sonsuzluk gibi gelen çok uzun bir zaman sonra, simsiyah şekilsiz girdaplar nihayet bir şeyde bütünleştiler, bir ... neydi ki o? Bir tür leylak rengi parlak bir delikte.

"Şimti, punun ne oltuunu piliyor musunus?" diyerek meydan okudu Waafels.

İnsanı zor durumda bırakan bir sessizlikten sonra ağzını açıp da bir şeyler söyleyen Roger oldu.

"Galiba ben biliyorum," dedi, tatlılıkla yankılanan sakin bir ses tonuyla. "Bu laringoskopla görüntülenen bir gırtlağın yakından çekilmiş fotoğrafı."

"Çok küsel, çok küsel!" dedi Waafels kendisiyle aynı dili konuşan birini bulmaktan memnun. "Paşlankıçta kelam fartı, tamam? Tanrı'nın ses tellerinten çıkan kelam."

Gırtlağın kendi özsuyunun pırıltıları arasında titreşerek durmadan açılıp açılıp kapandığı bir sonsuz zaman daha geçti. Görüntünün rengi daha da açılıp pembeleştikçe Catherine'in midesi bulanmıştı, onların da aynı şeyi hissedip hissetmediklerini görebilmek için yan tarafında oturan arkadaşlarına şöyle bir göz attı. Roger, yüzü kaskatı, olur da görünürse hiçbir önemli ayrıntıyı kaçırmasın diye bütün dikkatini oraya toplamıştı. Julian ve Dagmar'ın yüz ifadeleri, her ne kadar bunun söylenmesinden nefret edecek olsalar da, dikkat çekici bir biçimde birbirinin aynıydı: kuşkucu, öylece kala kalmış ve küçümsemeyle güzelleşmiş bakışlar. Catherine dönüp Ben'e bakmayı çok istedi ama onu utandırmak istemediğinden dikkatini yeniden genişleyen ve dipsiz gibi görünen etten uçuruma verdi. Şimdi de gırtlağı başka bir şekle sokmak için bir tür dijital hokkabazlık uygulanıyordu; bir dişinin cinsel organına benzeyen *plica vocalis* (ses telleri) ve *vallecula* (yüzeysel uzunlamasına çukurluk ya da çöküntü; oluk, delik) hücreden hücreye evrim geçiriyor ve doğurmak üzere olan hamile bir kadının vulvasına dönüşüyordu. Derken ıstırap verici bir yavaşlıkta, sessiz geçen dakika üstüne dakikadan sonra vajina genişledi ve bir bebeğin kaygan kül rengi başı göründü.

Largo (çok ağır) tempoda, pırıltılar içerisinde ve gerçekmiş gibi görünen doğum, gözlerinin önündeki ekranda normal seyrini izlerken, Cesaret Beşlisi tek kelime etmedi. Yine de çok iyi biliyorlardı ki *Partitum Mutante*'nin süresi yarım saat içinde dolacaktı, video oynatıcısının zaman göstergesi geçen her saniyeyi izlemekteydi.

Yeni doğmuş Adem ya da Dünya ya da her ne olduğu varsayılıyorsa o, kıvranarak dünyaya gelmekteydi; bu varlığın ağır çekimde kayarak ilerleyişi daha önce olan onca şeyden sonra, nerdeyse katlanılamayacak kadar olağandışıydı; Cesaret Beşlisi şimdi yeniden soluk almaya başlayabilmişti. Ve ışıkların birazdan yanacağını biliyorlardı.

"Tapiikii," dedi Wim Waafels işin ehli olarak, "pöyle küçük pir ekrantaki etkisi ançak pu katar."

"Muhakkak," dedi Roger.

"Çanlı performansta körüntü çok çok püyük olaçak fe sis te çok küçük olaçaksınıs. Körüntü sisi ... çefreleyeçek."

Politik açıdan hassas olabilecek resmi bir ziyafette sunduğu koyungözünü yemesini izleyip soran gözlerle kendisine bakan Bedevi şefine vereceği yanıta benzer bir şekilde

"Mmm," dedi Roger.

"Mmm," diyerek hem fikir oldu Catherine de. Kocasının çok gezip görmüş olmasından birdenbire bir memnunluk duymuştu, çünkü söylenecek en *le mot juste* (doğru kelimeyi) söylemişti.

Derken, ilahî bir zamanlamayla, küçük Axel üst katta ağlamaya başladı. Bu da Wim Waafels için tam bir oldubitti oldu; fikrini sormaya fırsat bulamadan Dagmar yukarı ışınlanmıştı bile. Kendi kuşağının tek üyesini böyle birdenbire elinden kaçırdığı için Waafels'ın süngüsü biraz düştü gibi oldu, ama hiç zaman kaybetmeden Beşli üyelerinin ondan biraz daha yaşlı ve biraz daha az göz kamaştırıcı olanına, ama kin gütmeyenine döndü.

"Pu sise pir fikir feriyortur umarım?" dedi ikinci en yakın akranına, Julian'a.

"Veriyor, veriyor," dedi Julian cilveli cilveli. "Sizin bu olağanüstü yapıtınızı görenler onu kesinlikle unutamayacak. Tek üzüntüm dinleyicilerin arasında değil de, sahnede olacak olmam."

Waafels endişelerini gidermek için bu açığın kapatıldığını söylemekte gecikmedi.

"Pir fityo yapıçam," dedi, "performansınısın."

Roger Courage'in uyarı bakışlarıyla dizginlenmemek için sırtını yaşlı adama dönerek

"Mükemmel! Olağanüstü!" diye bağırarak kurumlandı Julian. "Video içinde video. Ne kadar da postmodern!"

Sırıtan Julian sırtına vururken Waafels utanarak gülümsedi.

Wim Waafels evine gittikten ve Julian da izin istedikten sonra Courage ailesi *Partitum Mutante*'nin partisyonundan ilk birkaç sayfayı dalgın dalgın incelemekte olan Ben'e döndü.

"Peki ya sen ne düşünüyorsun Ben?" diyerek iç geçirdi Roger.

"Video sanatıyla ilgili bir şeyler bilemeyecek kadar çok yaşlıyım," diye itiraf etti Ben kibarca. "Yine de, beni endişelendiren ufak bir şey var."

Ağır çekim doğum-sonrası fışkırma görüntülerinden dolayı hâlâ biraz solgun ve bulantısı varmış gibi görünen Catherine, sessiz sedasız Ben'in fikrini dillendirmesini bekledi.

"Bu kadar mutlak karanlıkta, dünya doğmadan ön-

ceki karanlıkta," diyerek derin derin düşündü Ben, "notaları nasıl göreceğiz?"



Ertesi gün grubun Luth Şatosunda geçirecekleri son günden bir önceki günleriydi; günün çoğunu tartışarak geçirdiler.

Sıcak bastırmadan önceki kısa süren sabah saatlerinde birbirleriyle ilişkileri elverdiğince medeni başlamıştı. Catherine her günkü sözsüz annelik etme alışkanlığından duyduğu hazla huzurlu, her zamanki gibi Ben'e *havermout* kahvaltısı hazırlamıştı. Güneş bastırıp ikisini de tıpkı birer ampul gibi akkor hale getirecek kadar sıcaktan kavururken Ben yemiş, o da yemesini izlemişti. Güneş ışınlarını artık dayanılamayacak kadar parıldatmaya başladığındaysa Catherine kısık gözlerle de olsa ona bakmaktan vazgeçmemiş ve Ben de gözlerini buharı tüten yemeğine indirip memnuniyetini gülümseyerek göstermişti.

Julian odasına kapanmıştı, hiç kuşkusuz Waafels olayıyla ilgili dün gece yaşanan tatsızlığın tekrarlanmasını istemiyordu. Roger, Julian'ın Waafels'a söylediği iğneleyici sözleri kınamıştı; çünkü Waafels söylediklerini ciddiye almış olsaydı, Julian'ın Cesaret Beşlisi'nin tüm üyeleri adına konuştuğunu sanabilirdi. Julian da buna sert karşılık vermiş, inşallah öyle sanmış olmasını ve eğer Roger ahır kapısı büyüklüğündeki bir çift dudağın içinde şarkı söylemeye çok hevesleniyorduysa baklayı ağzından hemen çıkarsa iyi edeceğini söylemişti.

Bu atışmadan sonra şatonun havasında seslerle ilgili tuhaf bir değişiklik olmuştu. Julian eğer bir uykusuz geceye daha katlanacaksa kendisini delirmekten alıkoyacak bir şeye ihtiyacı olacağını söyleyip televizyonu bulunduğu yerden almış ve kollarının arasında üst kata çıkarmıştı. Gerçekten de, o gece yarısına kadar Catherine kendi odasından, kısık sesler halinde duvarların arasından süzülen Hollandaca bir tartışmayı ve ardından gelen yumuşak bir barışmayı işitmişti. O zamana kadar süren o esrarengiz sessizliğe göre bu bir değişiklikti değişiklik olmasına da, çok da makbul bir değişiklik değildi doğrusu.

Bu sabah ise, mutfağa kadar süzülen televizyonun sesini duyamasa da televizyonun Julian'ın odasında hâlâ tıngırdamakta olduğuna dair Catherine'in içinde bir his vardı; sanki berraklık bir yolunu bulup da sessizlikten ayıklanmış gibi geliyordu ona. Duyulamayacak kadar hafif bir ses vardı; tıpkı yanan tosttan çıkan incecik dumanının yaydığı ses dalgaları gibi Catherine'in ormanın uçsuz bucaksız akustiğini duymasına gölge eden bir ses. Çok geçmeden bu ince dumanı ardında bırakıp ormana gitmek zorunda kalacaktı.

Tam da böyle aksi bir zamanda Dagmar bisiklet turuna çıkmak istemedi. Sırf Julian'ın buzdolabındaki yumurtalara el sürüp sürmediğini kontrol etsin diye, bıkkın ve uykusuz bir halde mutfağa geldi.

"Göğüs uçlarım çatlıyor," diye şikayetlendi, onun bu sözü, arka tarafında oturmuş *havermout* yiyen Ben'in utançtan kıpkırmızı kızarmasına neden oldu. "Önceleri bir tanesi iyiydi ama şimdi öteki de aynı. Bugün yağmur yağması şart– şart, şart, şart. Hem sonra

siz, niçin şu götoş Wim Waafels'in canına okumadan gitmesine izin verdiniz, hiç anlamıyorum."

Söyleyecek başka lafı kalmayınca buzdolabının kapısını çarpıp sert adımlarla mutfaktan çıkıp gitti.

Catherine'le Ben, Dagmar'ın yan odayı basıp Roger'la tartışmaya başladığını işittiklerinde hiç konuşmadan oturdular. Alman kızın sesi çok net ve yüksek perdeden çıkıyordu, müzikaliteden iyi anlayan öfkeli bir konralto sesi. Roger'ın bariton sesiyse daha kısıktı, içerlemiş savunma sözleri duvarlardan geçerken yer yer netliğini yitiriyordu.

"Hiçbir öneri yoktu," diyordu, "seçme şansımız olacağına dair ....."

"Ben bir şarkıcıyım," diye hatırlattı ona Dagmar. "Manyak adamların oynayabileceği oyuncak bir bebek değilim."

Roger makul bir ses tonuyla vızıldadı: "... mültimedya olayı ... biz o medyadan sadece biriyiz ... bütün birliklerde bir sorun ... uzlaşma ... Ben de bir Katolik değilim ama Katolik Müzik ortamında şarkı söylüyorum..."

"Yine başlama Dresden Staatsoper ağzına!"

Durup dinlenmeden devam ettiler tartışmaya, ta ki kulak kabartanlar bu sözlere tahammül etmekten vazgeçene kadar. Tahammül etmek yerine, Catherine'le Ben tartışanların bir tür avangart *Sprechstimme* karışımı halini almış seslerini arka planda debelenmeye bıraktılar.

Çok geçmeden Julian kan kokusu alarak aşağıya indi ve taze kahve ve tosta boş verip kavgaya katıldı.

Bu Roger'a fazla gelmişti: haksız üstünlük sağlayacaklar diye korkarak Beşli'nin tamamını toplantıya ça-

ğırdı. Beşi de *Partitum Mutante*'yi söyleyip durdukları ön odada oturup münakaşa ettiler.

"Böyle bir fiyaskonun bir daha tekrarlanmamasının yolu," diye ortaya konuştu Julian, "fiyatımızı çaylak pazarının dışında belirlemektir."

"Şimdi bu ne demek oluyor Allah aşkına Julian?" diyerek of çekti Roger.

"Çok daha popüler repertuvardan söyleyip daha yüksek bilet fiyatlarını hak etmek. Daha fazla kayıt yapıp o sevimli yüzlerimizin dört bir yanda tanınmasını sağlamak. Sonra, bize her ne zaman bir iş teklif edilse seçip almak. Üstelik bir tür veto etme hakkına sahip olmak. İtalyan silah tüccarlarına, jinekoloji meraklılarına paydos."

"Ama" diye irkildi Roger," bizim gücümüz her zaman cesaretimizden gelmiyor mu? – yani, bizim ... ee ... yeni şeylere açık olmamızdan?"

Catherine onları 'çefrelemeyi' bekleyen genişleyen vulvayı düşünüp kıkırdamaya başladı.

"Belki de Kate, kendince, biraz mizah duygusuna ihtiyacımız olduğunu hatırlatıyordur bize," dedi Roger çaresizce.

"Yok, yok, ben sadece ... neyse boşverin," dedi Catherine, avucunun içine püskürmeye devam ederek. Roger gözünü dikmiş kararsız ve yalvaran gözlerle ona bakıyordu: Catherine çok iyi biliyordu ki kocası şu anda onun ne kadar deli olduğuna, onu daha ne kadar kötü duruma düşürüp hayal kırıklığına uğratabileceğine karar vermeye çalışıyordu. Akli zaafları olsun ya da olmasın, onun tarafını tutmasına ihtiyacı vardı kocasının; her ne kadar içindeki cinler onu düşünce ve

duygularını akla uygun bir şekilde ifade etmekten şeytanca alıkoyuyorduysa da, olaylara onun açısından bakmasına ihtiyacı vardı. Catherine'in kocasına artık içinde gülmesine neden olan cinler olmadığını söylemeye cesareti yoktu; şu anda kafasında Cesaret Beşlisi'nden çok daha önemli şeyler vardı.

"King's Singers, Proms'da tutuldu ama" diyerek üsteledi Julian.

Roger buna çok öfkelendi; bu onun hassas noktasıydı. "Bana bakın, teknemi *a cappella* müziğin tehlikeli sularına sürmedim ben," dedi hırçın hırçın, " komik şapkalı Filistinli bir kalabalığa 'Obla-di, Obla-da' söylesin diye."

"Çok *büyük* bir kalabalığa,"diye hatırlattı Julian. "Benelüks Çağdaş Müzik Festivalinde bizi kaç kişi dinleyecek?"

"Tanrı aşkına Julian, yoksa Andrew Lloyd Webber ve 'Raindrops Keep Falling on My Head'i ilahi tarzında söylememizi mi öneriyorsun?"

"Oh, bravo Bay Courage: *reductio ad absurdum*!" (saçma olana indirgeme.) Julian buna çok içerleyerek bir balet zarafetiyle şahlandı. "Ben sana sadece çoook naaaaçizaane, o koltuklara az çok aklı başında *aylakları* oturtmayı bir *düşünmeni* tavsiye ediyorum. Bu seni *şaşırtabilir* belki ama Beatles mesela, Pino Fugazza'yla Bay Waffle'ın toplamından daha fazla seviliyor, tabii böyle bir ikili istifra" – burada bir nefes aldı- "ya da kusma hissi uyandırmadan bir arada düşünülebilirse."

"Evet, ama ..."

"Bize 'bi daha' dedirtecek tezahüratın ne olacağından haberin var mı senin?" diye veryansın etti, artık

iyice fıttırmıştı. "Queen'in beş kişilik vokal için düzenlenmiş 'Bohemian Rhapsody'si."

Dagmar öfkeyle burnundan soludu.

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsunuz?" diye bağırdı, köpürüp ateş püskürerek. "Dinleyin şunu!" Birdenbire 'Bohemian Rhapsody' adlı şarkıdan ufak bir bölüm söylemeye geçti; bunu da canhıraş bir *faux* (sahte)-bas ses aralığından son şiddette kusursuz bir *falseto* (tiz ses) aralığına çıkabildiğini gösterip caka satarak yaptı: "Bis-mil-lah! No-o-o-o! We will not let you go – Let him go-o-o-o! Will not let you go - Let him go-o-o-o! No, no, no, no, no, no, no – Mama mia, mama mia, mama mia let me go ..."

Neyse ki telesekreterinden de tanıdıkları 'Beelzebub has a devil put aside' kısmına gelmeden sesini tüketti ve dizlerinin üzerine yığıldı.

Bunaltıcı sıcaklıktaki odaya yeniden sessizlik çöktüğünde, "Sen çıldırmışsın," dedi Dagmar huşu içinde.

"Sen ne dersin Ben?" diye sordu Roger.

Ben derin bir nefes aldı; kötü atmosfer boğucu sıcakta dolaşmaya devam ettiğinden gözlerini kırpıştırıyordu.

"Bence konu edilmeyen bir şey var," dedi. "Biz Benelüks Çağdaş Müzik Festivalinde *Partitum Mutante*'yi söylemek için sözleşme yaptık. Söylersek bazı insanlar bu kararımızı sorgulayabilir. Söylemeyi reddedersek de çok daha fazla insan profesyonelliğimizi sorgulayacaktır."

Dagmar öfke nöbetine tutulmuş bir halde kalın bir tutam saç lülesini silkeleyerek yüzünden uzaklaştırdı.

"Hepiniz tam birer İngilizsiniz," diye sızlandı. "Cenaze işlerine bakan şirketler hayal kırıklığına uğrama-

sın diye kendinizi bile öldürürsünüz siz. Benelüks Müzik Festivaline Fugazza ve Waafels'larını alıp götlerine sokmalarını niçin söyleyemeyecekmişiz?"

"Aahh ... Tabii ya, belki de soruna başka bir tarafından yaklaşmalıyız," dedi Roger müthiş bir iyimserlikle. "Hepimiz bu olaydan kaynaklanacak bir bozuşmanın şöhretimize gölge düşüreceğini varsayıyor gibiyiz – ama bunun başımıza gelebilecek en iyi şey olmayacağını kim söyleyebilir? Eğer *Partitum Mutante* herkesi kızdırır ve basını da kudurtursa, bu, Beşli hakkında pek çok söylentiye neden olacaktır. Bu anlamda kalbimizin derinliklerinde ne hissedersek hissedelim, bütün bunlar bizim başka bir düzlemde de olsa tanınmamıza yarayabilir."

"Oh, ne kancıksın Roger," dedi Julian alaylı bir somurtkanlıkla.

"*Efendim?*"

"İyi anlamda demek istedim."

Anlaşılan oydu ki, tartışmanın bundan sonrası kolay olacaktı ama ne yazık ki atlatılması gereken daha pek çok saat vardı gün içinde. Tartışma adeta istem dışı bir vücut fonksiyonu gibi nöbet geçirip durdu. Meydan savaşının ortasında diz üstü oturmuş olmasına rağmen Catherine bu muharebeyi uzaktan seyretti. Roger'ın o kıkırdamadan sonra artık onun fikrini sormayacağını ya da iç çamaşırları hakkında boşboğazlık ederek onu rezil etmesinden çok korktuğunu biliyordu. Belki de kocasının endişesi başkaydı; belki ondan daldığı o derin ve dipsiz kuyudan çıkıp oraya dönmesini istese, gözünü kocasına dikip ruhsuz ve sersem sersem ona öylece bakakalırdı, kimbilir. Ama kocası

onun şu anda aklının başka bir yerde olduğunun farkında değildi.

Aslına bakılırsa, *Partitum Mutante* ve Beşli'nin geleceği hakkındaki tüm bu bağırtılı çağırtılı atıp tutmalar onu hiç etkilememişti ve bunların Ben'i de hiç etkilememiş olmasından haz duymuştu. Her ikisini de utandırmayacak şekilde elinden geldiğince sık, dönüp ona bakıyor ve gülümsüyordu. O acı, iğneleyici sözler ikisinin arasında birer mermi gibi sekerken, yorgunluktan sararmış vaziyette, o da Catherine'e gülümseyerek karşılık veriyordu.

Catherine kendi kendine sordu: *İki evliliği de sona erdirecek bir şey yapmaya cesaret edebilir miyim ki?*

En sonunda imdada yetişen yine Axel oldu. Şarkı söyleme gibi ciddi bir işe durmadan burnunu soktuğunu düşündükleri bu müzik dışı küçük yaratığın, bu davetsiz keselinin, grubun tam iki hafta boyunca aralıksız *Partitum Mutante* hakkında konuşmalarına izin verip de sadece barış simsarı olarak imtiyazlı rolünü oynayabileceği zamanlar sesini duyurması ne kadar tuhaftı.

Bugün her birkaç saatte bir, kısa bir yiyecek içecek molası vermelerini hatırlatmaktan başka haris kısıtlamalar getirmemekten hoşnut, Beşli'nin sabahtan akşama kadar tartışmasına izin vermişti. Ancak, gece olup da hâlâ durmadan çalışıp çabaladıklarını görünce Axel, bu etkili müdahalenin gerekli olduğuna karar vermişti.

Görevi, avazı çıktığı kadar bağırıp, yeteri derecede kusmuk ve kaka içinde salamuraya yatmış sabırsız küçük bedenine bir banyo aldırtmak için annesinin aklını

çelmekti. Dagmar tam Anglo-Alman ittifaktan ayrılacağını duyurmak üzereydi ki, kelimelerini yutup paldır küldür yukarı çıktı ve bir daha da dönmedi.

Onun ayrılmasıyla da otırumvari düşmanlık zinciri kırıldı ve Cesaret Beşlisi bitkin bir şekilde dağıldı. Hiçbir sorunu halledememişlerdi ve yağmur da yağmamıştı. Julian Belçika televizyonundaki mırıltılarla avunmak üzere oradan sıvışmıştı; Roger yatmaya gideceğini söylemişti ama yüzündeki incinmiş soğukkanlılık ifadesi Kudüs'teki Zeytin Dağı'na dua etmeye gidecekmiş izlenimi uyandırıyordu.

Catherine'le Ben prova odasında baş başa kaldılar. Pencerelerden bakıldığında çivit mavisi göğe rağmen ormandaki ağaçlar siyah bir kürk gibi görünüyordu.

Bir süre sonra Catherine:

"Ne düşünüyorsun Ben?" diye sordu.

O da karşılık verdi:

"Zamanımız kısa. Biraz daha şarkı söyleseydik daha iyi ederdik."

Sandalyesine dönüp oturdu ve soğan biçimindeki şişkin aleti şişman bedeninde en az absürt kaçacak bir noktaya dayadı. Sonra da tellerini yavaşça tıngırdatmaya başladı. Tobias Hume'un takriben 1645 yılına ait melankolik şarkısının sözleri yüreğinin derinliklerinden kopup bir *sakshorn* kadar gür bir sesle dudaklarından dökülüverdi.

Ah yoksul insanlar,
Neden uzun yaşamaya çalışıyorsunuz?
Kötü olana katlanmak uğruna,
Daha fazla zaman ve yer istiyorsunuz?

Savaşa ve müziğe adanmış ömrüne bakılınca sevgili yaşlı Tobias bu kadarıyla pekâlâ yetinmiş olabilirdi, ama yetinmemişti, daha pek çok dize vardı; duygulara katılacak çok az şey olmasına rağmen müzik devam etmek istemişti. Ben Lamb yaklaşık dokuz dakika boyunca, başından sonuna kadar o karamsar, minimalist udun tellerini tıngırdatarak şarkının tamamını söyledi. Bitirdikten sonra da ayağa kalkıp udu aldığı yere özenle geri koydu. Catherine şimdi yatmaya gideceğini biliyordu.

Nefesi kanepenin arkalığında kavuşturduğu kollarına çarpa çarpa, "Teşekkür ederim Ben," dedi Catherine. "İyi geceler."

"İyi geceler," dedi o da bedenini oradan götürürken.



Bir saat sonra Roger ve Catherine seviştiler. Gerilime bir son vermenin en iyi yolu buydu. Roger ona dokunmak üzere uzanınca Catherine de kendisini almasına izin verdi.

Catherine kocasının kan ter içindeki sırtını okşarken, "Artık hiçbir şey bilmiyorum, artık hiçbir şey bilmiyorum," diye inliyordu Roger kendisini yalnız hissederek.

Kocasının saçlarını elleriyle düzeltirken, "Kimse bilmiyor sevgilim," diye mırıldandı dalgın dalgın. "Hadi uyu artık."

Roger uyur uyumaz Catherine sıcaktan adeta kora dönüşmek üzere olduğu hissiyle üzerindeki örtüyü açtı. Ev müthiş sessizdi; Julian'ın televizyonla ilişkisi de-

vam ediyor olsa gerekti. Dışarıda ormandaysa, yaklaşan yağmur kokusu ağaçların tepelerinde muziplik ederek işini ağırdan alıyordu.

Tam uykuya dalacakken şimdiden rüya gördüğünü sandı; sanki bedeninde huzursuz edici bir takım sesler duyuyordu, nefes almaya çabalayan, tüm bedenini titreten, ıstırap içinde kıvranan bir varlığın sesleri. Derken bedeninden değil de, dışarıdan gelen gerçek bir çığlık onu birdenbire uyandırdı. Bir çocuk çığlığı, korku dolu ve anlaşılmaz. Bunun Axel'ın sesi olduğundan çok emindi, ama içinden bir ses buna Dagmar'ın tek başına halledemeyeceği bir şeyin neden olduğunu söylüyordu.

Roger ölü gibi uyuyordu; onu öylece bırakıp üzerine sabahlığını geçirdi ve odadan dışarı fırladı.

"*Hilfe*! yardım edin!" diye bağırıyordu Dagmar nefes nefese.

Catherine Alman kızın odasına koştu, ama Axel odada yalnızdı; örtüleri kenara fırlatılmış yatağın içinde kıvranıp ağlıyordu.

"Yardım edin!"

Catherine yan odaya, Ben'in odasına koştu. Ben, daracık yatağının yanında yere serilmiş yatıyordu; pijamasının üstü kocaman solgun gövdesini açıkta bırakacak şekilde yırtılmıştı. Dagmar üstüne abanmış, görünüşe bakılırsa, onu öpüyordu. Derken, geri çekildi, avuçlarını üst üste gelecek şekilde şişkin göğsüne dayadı; omuzlarının bütün ağırlığını adaleli kollarına verip yabanıl bir kuvvetle Ben'in göğüs çukuruna bastırmaya başladı.

Göğüs kemiği olabileceğini düşündüğü bölgeye tekrar tekrar bastırırken, "Solunum yolu. Sen devral,"

dedi telaşla nefes nefese. Ben'in dağ gibi göğsü yerden o kadar yukarıdaydı ki göğsünün her inip kalkışında Dagmar'ın dizleri havada kalıyordu.

Catherine odanın öbür tarafına fırlayıp Ben'in başında diz çöktü.

"Roger! Julian!" diye haykırdıktan sonra dudaklarını doğruca Ben'inkilere bastırdı. Dagmar'ın ritmik itişleri arasındaki duraklamalarda var gücüyle hava üflüyordu. Ciğerlerini havayla öyle derinlemesine dolduruyordu ki hava ciğerlerini deliyordu; ardından üflüyor, üflüyor, üflüyordu.

Lütfen, lütfen nefes al, diyordu içinden, ama Ben nefes almıyordu.

Julian odaya daldığında Dagmar'ı çırılçıplak ve Catherine'i de sabahlığıyla dizlerinin üzerinde Ben'in yanına yere çökmüş vaziyette görünce bir an için iki kadının bu görüntüsü onu alt üst etmişti.

Gerçek kafasına dank etmeden önce, "Ha? ..." diyebildi gözleri dışarı uğramış vaziyette nefesi kesilerek. Ardından karanlıkta telefonu aramak için böğürerek odadan dışarı fırladı.



Cesaret Beşlisi'nin eve dönmesi gereken gün gelip çattığında Luth Şatosu karanlık ve solgun bir gün geçirmekteydi. Nihayet hava bozmuştu. Bagajlar tıpkı eski çıkrıklar, blok flütler, deri ciltli kitaplar ve udlarla zoraki bütünleştirilmiş çirkin modern heykeller gibi ön odaya darmadağın yığılmıştı.

Jan van Hoeidonck muz sarısı minibüsüyle artık her an gelebilirdi; sonra, ev sağ salim boşaltılınca da, her halde Gina gelip temizlerdi. Cankurtaran ekibi gelip Ben'in bedenini daracık aralıktan çıkartırken holde bulunan birkaç parça eşya fena halde zarar görmüştü ama şatonun sahipleri anlayışlı olmak zorundaydılar, hepsi buydu. Antika eşyaların sonsuza dek kalmaları beklenemezdi ya; er ya da geç, yüzyıllar geçtikçe aşınma ve yırtılma başlayacaktı nasılsa.

Pencerede durmuş döne döne gelip pencere camlarını takırdatan milyonlarca dolu taneciğine kör gibi bakan Roger sonunda konuşulması gereken konuyu açtı.

"Ne yapacağımıza karar vermek zorundayız," dedi usulca.

Dagmar bakışlarını Roger'dan çekip, sıkı sıkı kavrayıp kollarında salladığı bebeğine baktı. Ne yapacağını çok iyi biliyordu ama bunu Roger Courage'e söylemenin şimdi sırası değildi.

"Festival henüz başlamadı," dedi Catherine'in saçma denecek büyüklükteki plastik bavulunun üzerinde sallanırken.

"Biliyorum, ama ortadan sırrolacak hali de yok," dedi Roger.

"Bırak artık Roger," dedi Julian alçak bir sesle; piyanonun üstüne abanmış uzun parmaklarını hiçbirine basmadan bütün tuşların üzerinde gezdiriyordu.

Roger söylemek üzere olduğu şeyin, söylemekten kendini alamadığı, hani o kendi kişisel Tanrısının buna mecbur ettiği şeyin utancıyla yüzünü ekşitti.

"Başarabiliriz, biliyorsunuz," dedi onlara. "*Partitum Mutante*'nin bas kısmı en basit bölüm, denemeye değer. Arthur Falkirk adında bir adam tanıyorum, Ben'in eski bir arkadaşı. Cambridge'teyken birlikte şarkı söylemişler ...."

"Yapma Roger."

Konuşan Catherine'di. Yüzü ağlamaktan tanınmaz bir halde kızarmış ve şişmişti. Nihayet sakinleştiği bu sabaha kadar, yedi yaşındayken ağladığı zamanlardan bile daha elemli, daha çekinmeden gözyaşı dökmüştü. Ve o ağlayıp inlerken, yağmur seli Luth şatosunun akustiğini azaltarak bir yandan onun feryatlarının kendi yerini almasına izin veriyor, bir yandan da şatonun eskimiş temelini çatırdatıyor, drenaj borularından oluk oluk su akıtıyor, telefon hatlarını cızırdatıyordu. Artık sesi kısılmıştı, öylesine kısılmıştı ki hiçbir tanrı kulu onun bir soprano olduğunu tahmin bile edemezdi.

Roger tedirginlik içinde öksürdü.

"Ben, çok sorumluluk sahibi bir insandı," dedi. "O isterdi ki ..."

"Yapma Roger," diye tekrarladı Catherine.

O sırada telefon çaldı, kocası kılını bile kıpırdatamaya vakit bulamadan ahizeyi kaptı.

"Evet," dedi çatlak sesiyle ahizeye. "Evet, Cesaret Beşlisi. Adım Catherine Courage. Evet, anlıyorum, üzülmeyin. Hayır, tabiî ki *Partitum Mutante*'yi söyleme-

yeceğiz. Belki Bay Fugazza başka bir grup bulabilir. Bu kadar geç kalınmış bir aşamada bir ses kaydı kullanmak daha pratik bir seçenek olabilir ama Bay Fugazza'nın kendi kararını verebileceğinden eminim... İthaf mı? Çok naziksiniz ama Ben bunu ister miydi bilemiyorum. Bunu bana bırakın, bir düşüneyim. Beni Londra numaramdan ararsınız. Ama mümkünse birkaç gün içinde aramayın. Evet. Bir şey değil. Güle güle."

Roger sırtı dönük pencerenin önünde ayakta duruyordu. Bir kolu diğerinin içinde, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Sağanak halinde yağan dolu taneciklerinin titrek ışığında nerdeyse bir silüet olarak görünüyordu. Dışarıda bir araba kapısı kapandı; berikiler Jan van Hoeidonck'un minibüsünün geldiğini duymamışlardı ama artık gelmişti işte.

Catherine bavulun üstüne çökmüş olan Dagmar'ın yanına oturdu; bavul o kadar gereksiz yere büyüktü ki ikisine de bol bol yetecek kadar yer vardı kenarında.

"Bu sefer bizimle yolculuk edeceğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı Alman kızın kulağına.

"Sorun değil," dedi Dagmar neşesiz neşesiz. Catherine'in ellerini, Ben'in bedenine yeniden hayat vermekte aciz kalan o çelik gibi genç ellerini, sıkıca tutmasına izin verdiği an gözyaşları yanaklarından bebeğinin göğsüne süzüldü.

Yağmurdan şişen ön kapının omuzlanarak açılması bu anı bölmüştü. Jan van Hoeidonck içeri girerken çok miktarda dolu ve mis gibi toprak kokusu içeri akın etmişti. Hoeidonck hiç konuşmadan ön odaya doğru yürüdü, iki bavulun da – Roger ve Ben'in –kulpunu kapıp dışarı sürüklemeye başladı. Dagmar'la Catherine, götürülmeye dahi değmeyecek olmasına rağmen Cat-

herine'in bavulunun üzerinden kalkıp Roger'ın bavulu dışarı itmesine imkân tanıdılar. Bavul giymediği kıyafetlerle, yemediği yiyeceklerle doluydu. Bir dahaki sefere daha az şey alacaktı yanına, tabii bir dahaki sefer olursa.

Oh Tanrım, yine başlama şuna, dedi içinden. Sadece acele et. Ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altına koşturdu.

Dagmar'la Axel'ın da onlarla birlikte gelmesiyle geçen seferki binişlerinden kütle olarak değilse de sayıca daha fazla yolcu olmasına rağmen, sarı minibüsün içi anımsadığından daha genişti. Roger yine Jan van Hoeidonck'un yanına oturdu. Yönetici dudakları mühürlü, güçlükle çalışan sileceklerin arasından sadece yola odaklanmış vaziyette Luth şatosundan hareket etti; Roger'la ikisinin Amsterdam Concertgebouw'un geleceği hakkındaki tartışmayı tekrar başa sarmaları zayıf bir ihtimal gibi görünüyordu. Julian minibüsün en arka koltuğuna oturmuş giderek ufalan yazlık eve bakıyordu; ufaldıkça perspektif bir resim, sel ardındaki puslu bir kartpostal halini alan eve.

Yağmur aniden dinip de orman durağan bir pusun içinden birden bire beliriverdiğinde daha beş dakika bile yol almamışlardı. Derken, göz kamaştırıcı bir şekilde güneş açıverdi.

Minibüsün hafif renkli pencerelerinden içeri yayılan güneş ışınları Catherine'in yüzünü yıkıyordu; yanaklarına değen ılıklık acısını dindiriyor, hassaslaşmış gözkapaklarının kenarlarını sızlatıyordu. Yağmurun dinmesiyle yeryüzünün akustiği de yeniden

değişiyordu: motorun tatlı tıngırtısı açığa çıkmış, her yeri kuş cıvıltıları kaplamaya başlamıştı ama Ben'in yokluğundan kaynaklanan sessizlik tıpkı içeride biriken nefes kokusu gibiydi. Berbat bir şeydi, ölesiye.

Catherine bu boşluğu doldurmak için içgüdüsel olarak şarkı söylemeye başladı: bildiği en basit, en rahatlatıcı, anlamını öğrenecek yaşa bile gelmezden önce söylediği, çok eskiden, atalardan kalma kısa bir şarkıydı bu.

Geldi yine Yaz
Söyle şarkını guguk kuşu avaz avaz!
Büyür tohumlar çiçeklenir çayırlar
Ve yenilenir orman
Söyle şarkını guguk kuşu!

Catherine'in sopranosu gırtlağından titrek ve boğuk, nerdeyse ezgisiz bir şekilde çıkıyordu. Gözünü pencereden dışarıya dikmiş ötekilerin hakkında ne düşündüğüne hiç aldırmıyordu; isterlerse ona deli damgası vursunlardı. Korkunç sessizliği hafifletiyordu ya, önemli olan da buydu.

İkinci dizeye başlarken, önderlik eden titrek sesine destek veren o zarif tenor çok-seslemesiyle Julian'ın da kendisine katılmasına afallamıştı.

Koyunlar meler ardından kuzuların
İnekler böğürür ardından danaların
Boğalar hoplaşır, tekeler yellenir
Neşeyle söyle şarkını guguk kuşu!

Son dizede Roger da katılmıştı onlara; sözlerini bilmese de garip ama uyumlu *sans paroles* (sözsüz ezgilerle) doğaçlama yapan Dagmar da.

Guguk kuşu, guguk kuşu, layıkıyla söyle;
Ya da hiç ötme bundan böyle
Öt guguk kuşu şimdi,
Öt guguk kuşu
Öt guguk kuşu
Öt guguk kuşu şimdi!

Birbirlerine hiç bakmadan, durup dinlenmeden şarkı söyleyerek evin yolunu tuttular.

MICHEL FABER

Cesaret Beşlisi*

Türkçesi: Nurcan İnce Ateş

ROMAN

Britanya'nın belki de en tanınmış akapella vokal grubu olan *Cesaret Beşlisi*'ne, zorlu ve akıl almaz ölçüde çetrefilli Partitum Mutante'yi Belçika'daki bir şatoda prova etmeleri için iki hafta verilir. Prova süresi sona erdiğinde grup bu karmaşık eseri yorumlamayı başarabilecek midir? Eserin bestecisinin Milano havaalanında karısını elinde bir ayakkabıyla kovalamış olması yorum sürecini etkileyecek midir?
Daha da önemlisi, grubun beş üyesi, birbirlerinin alabildiğine farklı huylarına ve alışkanlıklarına katlanmayı becerebilecek midir? Peki ya, geceleri ormandan gelen o acayip ve ürkütücü ses!

Michel Faber'in dokunaklı romanı *Cesaret Beşlisi* için kurguladığı olağanüstü güçlü öykü, avangart klasik müziğin esrarengiz dünyasında geçiyor. Grup üyesi duyguları körelmiş bir kadın, prova sürecinde Partitum Mutante'nin yarattığı kaos ve eğlence sayesinde dostluğu, özgürlüğü ve arzuyu yeniden keşfediyor.



ISBN 978-975-570-346-6

*SEL YAYINCILIK